PATRICIA HILL

Sian

Traducerea și adaptarea în limba română de
ADINA CĂLIN

ALCRIS

Capitolul 1

În ciuda vântului, Caird Gloster era aici. Tocmai aici! Annabel se sprijini de un perete, simțindu-se mai slăbită ca niciodată și dorindu-și să fi fost în cu totul alt loc, decât pe acel feribot. Stătea cu spatele la ea, dar nu-l putea confunda, nu pe Caird. Nu se shimbase deloc; silueta lui bine clădită, emana aceeași putere. Oriunde ar fi fost, Caird Gloster era gata de acțiune. Se gândi să plece, cât încă n-o zărise, dar răul de mare care o făcuse să iasă pe punte se accentuase.

Cu jacheta lipită de corp, încercă să traverseze puntea în direcția opusă și aproape ajunsese, când cineva o prinse de ambele mâini și o forță să se întoarcă.

– Annabel Blythe, extraordinar! se auzi vocea binecunoscută. Ce faci...se opri și o examină din cap până-n picioare ca întotdeauna, și imediat știu care era problema. Nu sta în vânt, prostuțo. Vrei să ți se facă iar rău?

Neputând să răspundă, nefiind în stare să vorbească, de fapt, se lăsă condusă la adăpost. Începu să-și revină și nu mai simți nimic în afară de o adevărată ușurare. Încă se simțea foarte slăbită, dar la asta putea face față. În schimb, nu-i putea rezista lui Caird și atingerii lui tandre, care o făcea să-și dorească să se sprijine de el. Statura lui puternică o apăra de vânt și cu o mână o sprijinea, ajutând-o să-și revină cu totul în simțiri.

– Gata? îi murmură el, atât de aproape, încât îi putea simți răsuflarea caldă.

Privi în zare, închise ochii și cu un efort considerabil, încuviință. Parcă nici nu era ea, cea care se afla în starea asta. Fu condusă ca prin transă spre o bancă, la adăpost, sprijinită de un umăr puternic. Era atât de bine să se odihnească pe acel umăr, încât uită ce-i făcuse posesorul lui. Își imaginase de atâtea ori această întâlnire. De cele mai multe ori se afla la o petrecere, avea părul lung, blond, superb, iar ochii albaștri, suficient de profunzi, încât să atragă toate privirile. Sau alta, preferata ei: lua cina împreună cu un bărbat atrăgător și sofisticat într-un restaurant rafinat. Știa că e o prostie, dar așa gândise atunci. Ceea ce-și dorise cel mai mult în primele luni după despărțire, fusese să aibă o șansă să se răzbune. Să-l trateze așa cum o tratase pe ea. Să-i demonstreze că și ea putea să aibă pe altcineva. Problema era că toți cei pe care-i cunoscuse fuseseseră doar figuri șterse; așa i s-au părut cei mai mulți dintre bărbați, după Caird. În schimb, se îngropase în muncă, preocupată de dezvoltarea rapidă a firmei ei de catering, iar noile probleme și țeluri, pe care le avea, o făcuseră să uite acele dorințe copilărești de răzbunare. N-ar fi

putut spune că-l uitase pe Caird, nicio șansă pentru asta, dar se obișnuise. Prinsă în agitația dezvoltării unei mici afaceri, într-un oraș mic, nu prea avusese timp să-i urmărească emisiunea și nu credea că drumurile li se vor mai întâlni vreodată. Doar că acum se întâmplase și faptul că se simțea recunoscătoare pentru că o ajutase, o enerva. Recunoscătoare, într-adevăr! Se ridică, mulțumită că pastila contra răului de mare își făcuse, în sfârșit, efectul și apelă la autodisciplina care o ajutase în toți acei ani groaznici. Foarte bine, acum îi fusese de ajutor, dar asta nu se compara cu suferința pe care i-o crease, cu tot ce fusese nevoită să îndure de una singură din cauza lui. Văzu că se poate ține pe picioare-era mai puternică decât credea.

– Mulțumesc, începu ea, dar din cauza vântului trebui să urle restul. Ne mai vedem... Și plecă.

– Oh, în niciun caz!

O prinse din nou de mâini. Se simțea mai bine. Acum se putea împotrivi, canalizându-și energia pe ura pe care i-o purta, făcând abstracție de celelalte senzații pe care le trezea atingerea lui.

– Lasă-mă să plec, te rog.

– Așa, pur și simplu? se auzi vocea groasă. Să te las să dispari încă zece ani?

– De parcă asta te-a deranjat vreodată...

– De unde știi ce mă deranjează și ce nu? Tu m-ai părăsit, îți aduci aminte?

– Eu te-am părăsit...

Annabel se opri, neajutorată în fața aroganței bărbatului. După tot ce-i făcuse! Se smulse din strânsoarea lui, dar o prinse

din nou, și realiză în acel moment, cu o oarecare disperare, că nimic nu se schimbase. Fiecare nerv era întins la maximum, inima îi bătea cu putere, iar sângele îi clocotea ca marea învolburată. Nervoasă în sinea ei, dar calmă la suprafață, îl înfruntă.

– N-o să te întreb unde mergi, pentru că n-o să-mi spui. Dar cel puțin până la Calais ești a mea și te păstrez, spuse el cu glas puternic.

Annabel ridică din umeri.

– Și ce-o să faci cu mine?

– Ce-aș fi făcut acum zece ani, dacă m-ai fi lăsat. Să vorbesc.

Încercă un râs sarcastic, dar se pierdu în vuiet. Era chiar neajutorată! Caird nu mai avea de-a face cu aceeași puștoaică de optsprezece ani, înfometată de afecțiune, dar cum să-l facă să înțeleagă asta, dacă trebuia să urle pentru a se face auzită? Și pentru ca lucrurile să fie mai rele, în următoarea clipă fură împroșcați de un val.

– Grozav! Tu vorbești și între timp facem pneumonie.

– Bel a mea nu obișnuia să se îngrijoreze pentru lucruri din astea...

– Bel a ta nu mai există, continuă ea, încercând să dea frazei, tonul care trebuia. în parte, mulțumită și ție.

– Cu siguranță, nu crezi că am vrut...

– E treaba mea ce cred, adăugă, încercând să-și elibereze mâna. Ești bun să-mi dai drumul?

– Nicio șansă.

Annabel își mușcă buzele.

– Atunci, hai să stăm undeva unde e uscat.

– După tine. Pe aici, îi spuse, ținând-o strâns de mână și deschizând o ușă.

Annabel aruncă o scurtă privire printre scaune. Sian era încă în colțul ei, mâncându-și liniștită sandvișul și citindu-și cartea; n-avea rău de mare. Foarte bine; cu puțin noroc, ea și Caird nu se vor întâlni. Caird alesese un loc în partea opusă a sălii și o lăsă pe ea să se așeze prima. În acest mod, era atât politicos cât și precaut, căci ea n-avea cum să iasă de acolo decât dacă ar fi sărit peste el, se gândi Annabel. Se așeză, privind stropii de apă de pe geam. Îl simți așezându-se lângă ea și, deodată, parcă erau singuri pe feribot. Din cauza scaunelor înalte, erau oarecum separați de restul sălii și din nou Annabel auzea mult prea intens zgomotul motoarelor, tot acel șuierat, mugetul mării și neliniștea din sufletul ei...

– Acum, Annabel Blythe, începu el, pot să-mi cer scuze?

– Pentru ce? spuse, bucuroasă că zgomotul mării o acoperise, căci tonul disprețuitor pe care și-l propusese nu-i ieșise. Mi-ai făcut un serviciu, lăsându-mă să aflu adevărul despre tine.

– Termină! izbucni Caird. Nu-mi servi placa asta, dragă, n-o accept...

– Nu-ndrăzni să-mi spui " dragă"!

– Așa e mai bine, adăugă el, mulțumit. Abia acum vorbește Annabel a mea.

– Ba nu.

Încercă să-l privească, dar se întoarse repede, căci era mai atrăgător decât îl ținea minte. Realiză că de-a lungul anilor alesese să-și amintească doar anumite lucruri. Era un bărbat

nemilos, care se gândea doar la el însuși, și care o înșelase; avea să se îngrașe, iar stilul lejer pe care îl adopta în vestimentație avea să se transforme în neglijență. Doar că nu se întâmplase așa. Nu se îngrășase, din contră, era într-o formă de zile mari, în timp ce hainele lui erau la fel de respectabile; pur și simplu hainele unui bărbat căruia nu-i prea păsa ce purta. Nu putea să fie aceeași haină de piele pe care o avea și în urmă cu zece ani, dar arăta la fel și probabil fusese cumpărată în același mod-în grabă, din vreun târg. Nici măcar cămașa, descheiată la gât, nu părea prea schimbată; îi plăcuseră acele cămăși de bumbac, cu mult timp înainte ca ele să fie la modă. Părul șaten, ciufulit acum din cauza vântului, era în continuare prea lung, nu neapărat din motive estetice, cât mai degrabă pentru că uita să-l tundă. Și ceea ce era mai rău era faptul că a fost nevoită să observe toate celelalte aspecte pe care încercase să le uite. Îl privi din nou și acei ochi căprui erau la fel de calmi. Avea niște mici riduri acum, dar asta doar îl făcea să pară și mai blând; o înșelătorie și mai mare, încercă să-și spună. Ei bine, acești ani îi sculptaseră și mai bine trăsăturile, însă nu scăpase nepedepsit-cineva îi spărsese nasul. Și era îngrozitor de enervant că asta îi sporea farmecul! Caird o privea fix, acum, un alt obicei pe care alesese să-l uite. Niciodată nu fusese în stare să-i ascundă ceva; o citise întotdeauna ca pe o carte deschisă. Își spuse însă că i se pare.

– Mă uimești, Caird! Râsul ei sarcastic sună mult mai bine de data asta. De ce te încurci cu niște probleme care s-au petrecut acum zece ani...

– Iar începi. Oprește-te!

– Bine, lasă-mă să trec, atunci, spuse, strângându-și buzele.

– Pentru Dumnezeu, Bel! exclamă el, trecându-și repede mâna prin păr, un alt gest uitat. Cum vom putea trece peste ce a fost, dacă tu începi cu fraze din astea de complezență...

– Nu fac așa ceva. Și nu avem peste ce să trecem...

– Oh, ba da, avem! Știu cât de rău te-am rănit...

– A trecut mult de atunci, spuse, și se întrebă dacă el își imagina că stătuse în tot acest timp să-și plângă de milă. Mă și mir că-ți mai aduci aminte.

– Nu mai vorbi prostii. Încă mai am coșmaruri din cauza asta.

Coșmaruri. Da, avusese și ea și încă mai avea uneori. Acea vară în Torquay. O nouă semnătură în registrul hotelului: M.E. Gloster. Iar pe patul lor se afla o valiză străină din care despacheta o roșcată frumoasă. I se făcuse rău brusc, realizând că acea femeie era îndreptățită să-l aibă pe Caird.

– ... n-am mai văzut pe cineva atât de pierdut, așa cum erai atunci.

Vocea lui o aduse la realitate. N-am putut să mă gândesc la altceva săptămâni întregi.

– Deci, te-a mustrat conștiința. Sub influența retrăirii acelor momente, Annabel se înflăcără mai mult decât își propusese. Mare lucru.

– Millie făcea multe lucruri spontane. Nu știam că vine...

– Sunt convinsă că nu știai! Unul din momentele groaznice peste care trecuse fusese imaginea aceea în care Caird încerca să se explice. Deci, ăsta era numele ei?

– Ea a fost Millie, răspunse, trăgând-o ușor de o șuviță de păr.

Cum a putut să uite tocmai acest gest atât de protector, dar jucăuș în același timp...și fals! Se trase înapoi.

– Nu mai face asta.

– Iartă-mă. Și ea era supărată...

– N-am nevoie de detalii, izbucni ea, fiecare cuvânt zgândărind din ce în ce mai adânc acea rană veche.

– De fapt, de asta a...începu el, dar se opri și o privi, încruntându-se.

– Ce?

– Nimic. A fost de mult.

Annabel privi în altă parte, încercând să se liniștească. Nu voia să-i arate cât de mult o răscoleau aceste amintiri. Bineînțeles că știuse că nu fusese prima.

Pe atunci, dorindu-și să fie doar al ei, se interesase cu ardoare, dornică să afle tot ce putea despre el, oricât de dureroase ar fi fost informațiile. El nu-i permisese asta, dar reușise să-și facă o imagine de ansamblu despre ce fel de viață avea ca reporter de investigație. Tensiunea și adrenalina pe care le trăia, oamenii ciudați și locurile pe care le întâlnea; bineînțeles că mai erau și alte femei, dar niciuna care să însemne ceva pentru el. Bine, poate că ținea la una sau două. Inima i se strânse de amărăciune. I se păruse atât de cinstit și de corect, când i-a spus toate astea; iar el nu era nimic mai mult decât un bărbat cu două fețe și un trădător. De ce nu-i spusese niciodată că e căsătorit? Stricase absolut tot ce se petrecuse între ei, șterse toate amintirile frumoase...înghiți cu greutate, hotărâtă să nu se mai gândească la asta.

– Ești bine? o întrebă, privind-o ușor încruntat. Poate că ar trebui să ieșim din nou afară.

Annabel nu înțelese de la început că el credea că-i este din nou rău de mare. Când îi trecuse oare? Probabil că fusese încet eliminat de această nouă durere, mult mai profundă.

– O să supraviețuiesc, spuse, și se întoarse nervoasă cu spatele și se uită pe fereastră, descoperind că putea privi marea cu mai puțin disconfort. Unul dintre lucrurile care m-ai învățat.

– Oh, draga mea.

Îl privi din nou, intrigată de tonul lui plin de compasiune. Ochii lui pătrunseră până în adâncul sufletului ei, de parcă ar fi știut exact prin ce trecuse.

– N-am nevoie de mila ta! Era a ei vocea aceea care se auzi șuierând? Încercă să se adune. Am citit undeva că ai divorțat. Ce s-a întâmplat cu...Millie a ta?

– Las-o baltă. Fosta nevastă aparține trecutului, ca toți ceilalți. Dacă te face să te simți mai bine, să știi că a măturat podeaua cu mine.

– Foarte bine. Doar că aș fi vrut să fiu eu cea care face asta.

– Și eu Bel, și eu. Să fi fost într-adevăr reală această părere de rău? Deși ți-ai făcut și tu numărul, dispărând așa cum ai făcut-o. M-am gândit mult...

– Dar nu la timp.

Tresări, ridică din umeri și adăugă:

– Am analizat...

– Trebuie să fi fost o experiență cumplită.

O privi lung, apoi adăugă:

– Ai chef de ceartă?

– Bineînțeles că nu! spuse ținându-și respirația și privindu-l disprețuitor. Nu m-aș coborî...

– Atunci, ai putea să nu te mai porți prostește, să nu mai faci comentarii ironice și să asculți ce am de spus?

– Nu, tu să asculți, Caird Gloster. Am înțeles, îți pare rău pentru...ce ai făcut. Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Nu-i luase din elan. Din contră, o privea fix și în acele momente realiză niște aspecte legate de înfățișarea ei, la care nu se gândise în toți acești ani. Faptul că se tundea singură pentru a economisi timp și din același motiv nici nu se machia. Purta niște pantofi joși, o jachetă simplă și niște pantaloni clasici. Simți că se înroșește și-și spuse că se datora furiei pe care o simțea pentru felul în care o examina, dar știa că nu era doar asta. Deși îi era greu s-o recunoască, își dorea să fi fost pregătită pentru această întâlnire, să aibă timp să se aranjeze puțin, să fie îmbrăcată altfel și să demonstreze că avea o viață bună. Pentru o clipă, vru să-și ascundă mâinile muncite, dar imediat se răzgândi; n-avea să fie rușinată de modul în care obținuse succesul. Acele mâini îi dădură curaj. Au adus-o la realitate, la Annabel Stroud cea eficientă, muncitoare, care negocia contracte, femeia de afaceri încăpățânată. Undeva în adâncul sufletului ei, se mai afla o fată singură, uimită, care plângea. Însă plânsetele se auzeau din ce în ce mai încet.

– Te-ai împlinit.

Nu se putea înșela în privința admirației din tonul lui, totuși se enervă.

– Să nu-ndrăznești să mă iei peste picior!

– Întotdeauna te-ai enervat repede.

– Și întotdeauna tu ai încercat să scapi flatându-mă...

– Dar nu e nicio flatare, Annable Blythe. Deci, încă nu știi cât de frumoasă ești?

Clătină din cap, enervată. E adevărat că vara, când părul i se decolora de la soare, iar bronzul făcea ca ochii să-i pară mai albaștri, intrau mai mulți bărbați în vorbă cu ea, dar asta se întâmpla tuturor femeilor, la fel cum se întâmpla și faptul că multe erau fluierate pe stradă. Nu luase în serios aceste aspecte și nici felul în care Caird îi lăudase frumusețea în urmă cu zece ani. Bineînțeles că îl crezuse atunci, dar de-a lungul anilor care trecuseră, se convinsese că fusese o prostie s-o facă. Și nu mai fusese păcălită de atunci. Dar, într-adevăr, în acele câteva săptămâni cât fuseseră împreună, crezuse că pentru el era frumoasă. O adevărată fraieră-doar n-o să încerce asta din nou?

– Aceeași replică veche, spuse ea disprețuitoare. Nu e cam răsuflată?

– Nu e o replică, Bel.

– Orice ar fi, nu mă interesează.

Caird oftă și privi în gol.

– E mai grav decât mă așteptam.

– Nu, nu e. Nu-și dădu seama de ce-l contrazisese atât de repede. Până la urmă era mai grav decât se așteptase, mult mai grav. Dar ceva în tonul lui o deranjă și o scoase din sărite. Sunt bine...

– Da, sigur! și ești și foarte încăpățânată.

– N-o să cad în plasa ta s doua oară, dacă la asta te aștepți.

– Dar nu încerc nimic, doar că...se opri și ridică din umeri, complet neajutorat, cum nu-l mai văzuse niciodată. Voiam să îndrept lucrurile dintre noi... dar se pare că e prea târziu.

– Mult prea târziu, fu ea de acord repede, apoi regretă că se grăbise.

– Da, spuse el clătinând din cap, obosit, ești ceea ce ești, și dacă pentru asta port și eu o parte din vină, scuzele nu-și mai au rostul acum.

– Crezi că pentru faptul că odată m-ai trântit la pământ, viața mea s-a schimbat...

Se opri, realizând că spusese fără să vrea purul adevăr, știind că de fapt asta se întâmplase. Caird îi schimbase pentru totdeauna viața, doar că nimic n-o va face să admită acest lucru. Trebuia să fie mai atentă la ce spune. Își privi ceasul, apoi adăugă:

– Bine, Caird. Te simți mai bine acum? Conștiința ta e împăcată? Pentru că trebuie să...

Ce trebuia să facă? Nu putea să-i spună adevăratul motiv pentru care trebuia să plece, iar mintea pur și simplu i se blocase și nu putea inventa nimic. Începu să bată din picior, nervoasă mai mult pe ea însăși, decât pe el. Îi permitea să se joace cu ea; el deja observase că-i ascunde ceva. O privea suspicios, cu ochi cercetători.

– Te grăbești? o întrebă ironic.

Annabel se încruntă, dar știa la ce se referă. Pe un feribot, nu prea aveai unde să te duci câtă vreme erai în larg.

– Aș vrea să mă aranjez puțin.

– La baie? Părea foarte surprins, pe când adăugă. N-ai mai mers cu feribotul?

Tăcu. N-avea de gând să se apropie de baie; era plină de pasageri care aveau rău de mare, și de fapt acesta fusese motivul inițial pentru care ieșise pe punte.

– Călătorești singură? o întrebă brusc.

– Sunt sigură că ți-ai dat seama până acum, îl repezi ea.

– Erai într-o stare cam proastă, iubito. Dacă ai fi fost cu cineva, cu siguranță ar fi fost cu tine.

– Pentru Dumnezeu, vrei să termini cu trecutul? O scotea din sărite acest mod de adresare. N-am nevoie să mă sprijine cineva când mi-e rău. Sunt mare, acum.

– Afară nu prea păreai așa, spuse și privi pe fereastră cum se ivea coasta franceză. O să ajungem în port curând și mai aveam atâtea să-ți spun...ai însemnat foarte mult pentru mine, Bel.

– Eu și câte altele?

– Doar tu.

Annabel privi cum se liniștea marea pe măsură ce se apropiau de țărm. În ciuda rezistenței ei, în fața acelor cuvinte se simțea dezarmată.

– E prea târziu pentru asta, răspunse încet.

– Erai atât de tânără, spuse el, încordându-și maxilarul, atât de dependentă de mine...

– Ba nu, exclamă ea și se întoarse, doar ca să-l găsească mai aproape decât se aștepta. N-am depins de nimeni, niciodată.

– Las-o baltă, iubito.

Caird o luă de braț, iar ea nu opuse nicio rezistență.

Era prinsă de vechile farmece; se simțea complet neajutorată la atingerea lui. Însă și el trăia aceleași senzații. Privirea îi coborî pe buzele ei. N-avea niciun efect faptul că încerca să-și spună că o înșelase, că făcuse dragoste cu ea în timp ce încă era căsătorit. Era pur și simplu a lui, până când el se îndepărtă, scuturând ușor din cap și răsuflând greu.

– Unde rămăsesem?

– Încercai...dar, la rândul ei, îi era greu să formuleze un răspuns, căci gura i se uscase. Încercai să-mi spui că eram dependentă de tine.

– Oh, da. După ce ai plecat, am descoperit că era reciproc.

Câtă vreme nu-l privea, putea vorbi cât de cât calmă.

– Vrei să spui că ți-a fost dor de mine? continuă ea.

– Mai mult decât atât.

– Și te aștepți să te cred? După felul în care am aflat despre...înghiți din greu și reuși să formuleze cuvintele, nevasta ta?

Caird se opri, să se gândească. Îi răspundea la fel la toate întrebările, mult prea onest, de parcă ar fi vrut să i se dăruiască împreună cu tot trecutul lui; de asta îi era atât de greu să asculte despre căsătoria pe care uitase să i-o menționeze. Și acum făcea la fel, părând că dă un răspuns concret la o întrebare concretă. Era doar o părere, încercă ea să-și reamintească.

– Îmi doresc să-ți fi spus, Bel. Dacă ai fi rămas să asculți...

– Vrei să spui să-ți dau ocazia să inventezi o scuză ca să scapi cu fața curată?

– Știi foarte bine că nu te-am mințit niciodată!

Annabel privi în gol, dorindu-și să-l creadă, în ciuda tuturor celor întâmplate. Întotdeauna îl crezuse. Avea optsprezece ani și era înfometată. Nu la propriu-lucrând în domeniul culinar, asta nu reprezenta o problemă. Nu, era înfometată după afecțiune și apropiere de un alt suflet, după cineva care să țină la ea, cineva care să-i dăruiască dragostea care-i lipsise atât de mult din cauza absenței părinților. Tânără și prostuță cum era, crezuse că asta putea face acest bărbat impunător și calm; să umple golul lăsat de copilărie. Se întâlniseră într-o după-amiază în ziua ei liberă. Era în costumul de baie, acolo unde credea că e colțul ei secret de grădină, iar el era deja acolo. A știut din prima clipă că o plăcuse, iar asta îi măgulise orgoliul. Nu se simțea amenințată, așa cum se întâmpla de obicei în prezența altor bărbați. De fapt, o încălzise privirea lui plină de admirație și-i răspunsese la tachinări ca orice altă tânără; se simțise mai împlinită ca persoană datorită acelui interes pe care-l manifesta față de ea. Știa că privirea lui zăbovea pe picioarele ei frumos bronzate, pe șoldurile delicate, pe curba sânilor, și era încântată. Când a sărutat-o, acolo în acel colț de grădină din spatele bucătăriei, scăldați de razele calde ale soarelui, nici nu i-a răspuns, dar nici nu l-a respins, cum făcuse cu alții. Atrasă de tandrețea lui și de acel calm, a acceptat cu bucurie invitația lui la cină în acea seară. A dus-o la restaurantul italian din port, dar n-a putut să mănânce. Voia doar să fie cu el. Doar să se bucure de prezența lui, de întrebările lui atente, de zgomotul făcut de pașii lui alături de ai ei, în drum spre casă. Casa ei! își aminti de clădirea unde fusese nevoită să locuiască după ce-i murise mama. Camera ei din podul hotelului era o casă

foarte bună, mai bună decât a multora. Până în acel moment fusese mulțumită de ea, mândră de micile îmbunătățiri pe care le făcuse pentru a o face să pară mai primitoare. Abia după ce Caird o sărutase pe obraz și o strânsese în brațe pe holul din fața camerei lui, micuța ei încăpere i-a părut pentru prima dată rece, deprimantă și goală. Cum se putea întoarce acolo, cum putea părăsi acea căldură care-i umpluse sufletul? Adesea, în anii ce au urmat, se înfuria pe ea însăși pentru ușurința cu care lăsase să întâmple totul, să intre în camera și în patul lui. Dar la acea vreme, totul părea perfect normal. Pe atunci nu voia decât să stea cu el, să se înfrupte cu prezența lui, dăruindu-i în schimbul tandreții dragostea ei, pe care știa că o păstrase pentru asta. Prima dată, a descoperit că și pentru el fusese un lucru nou. Fusese puțin trist, chiar solemn în legătură cu pierderea virginității ei. A trebuit să-l convingă că nu regreta nimic în afară de stânjeneala pe care o avusese. Durerea fusese repede uitată în nopțile fierbinți care au urmat, în care găsise o plăcere la care doar visase. Dar în acele zile și nopți pustii după ce fugise de el, nu-i lipsea doar asta, cât mai degrabă senzația de căldură și apropierea de după; felul în care stăteau îmbrățișați, iar ea își odihnea capul pe umărul lui, punându-i o mulțime de întrebări, la care Caird îi răspundea serios. Și el a vrut s-o cunoască, dar asta n-a durat mult. Nu-i plăcea să vorbească despre mulțimea orfelinatelor în care fusese, dar îi vorbise despre familia Grant. Aceștia fuseseră foarte buni cu ea câtă vreme se chinuise să termine cursurile de catering, și o ajutaseră să-și găsească slujba de la bucătăria hotelului. Nu-i mai vizitase după ce se întorsese

din Torquay. Caird știa să asculte, era atât de blând și înțelegea această parte dureroasă a vieții ei. Mai târziu, fusese furioasă că nu înțelesese cum trebuie purtarea lui, care nu era nimic mai mult decât milă, compasiune. Trebuia să știe; doar văzuse același lucru la funcționari și asistenți sociali și la toți ceilalți care au umplut golul lăsat de părinții ei. Dar nevoia pe care o simțea pentru el o făcuse să creadă că o iubea și că avea la rândul lui nevoie de ea. Fusese o proastă, și suferise pentru asta. Era faimos pentru investigațiile fraudelor și nedreptăților. Din când în când, asculta la radio sau urmărea la televizor aceeași compasiune atunci când le ajuta pe victime să-și spună povestea. Iar acum făcea același lucru. Închise ochii, se scuturã puțin pentru a-și reveni și realiză că motoarele se opriseră și se auzeau zgomotele de pe chei.

– Trebuie să plec, izbucni, panicată.

El nu se mișcă.

– Ce-i cu graba asta? Or să ne cheme ei când ne putem lua mașinile. Spune-mi unde mergi, Bel.

Se uită disperată prin mulțime, conștientă de faptul că situația se putea înrăutăți în câteva secunde.

– Ai spus că n-o să mă întrebi asta.

– Am spus multe prostii la viața mea și asta a fost încă una. Călătorește cu mine.

– Te rog, Caird, trebuie să plec... începu ea, apoi observă că era prea târziu. Cu inima strânsă, o văzu pe Sian apropiindu-se.

Capitolul 2

– Geanta ta, mami, spuse Sian, înmânându-i geanta de umăr. Am pus la loc cartea și mărul, pentru mai târziu.

Se auzi robotul repetând în patru limbi diferite instrucțiunile, pentru ca pasagerii să se întoarcă la mașini. Annabel se hotorî să-și facă loc pe lângă Caird, dar nu avu sorți de izbândă, căci el îi bloca ieșirea. Dacă n-avea de gând să sară peste el, trebuia să aștepte să se ridice; și bineînțeles, nu se ridică până n-o privi cu atenție pe Sian. Se întâmplă ce era mai rău, o recunoscu imediat. Cum ar fi putut să n-o recunoască? Era el în miniatură; linia maxilarului bine conturată, pomeții înalți și aceiași ochi căprui mari și pătrunzători; unul dintre motivele pentru care nu reușise să-l uite pe Caird. La cei nouă ani ai săi, Sian semăna izbitor de mult cu tatăl său. Punea întrebări ciudate, iar Annabel se aștepta la ce era mai rău.

– Mami, are strungăreață ca și mine, observă Sian.

– Nu fi nepoliticoasă, spuse repede Annabel, în timp ce Caird o privea împietrit.

– De ce nu mi-ai spus? scrâșni el.

Annabel se uită neajutorată în jurul ei. Toate scaunele erau goale, ceilalți pasageri deja ieșiseră. Tocmai acum să se întâmple! Se gândise de multe ori la această situație, și-o închipuise de sute de ori și gândise tot felul de răspunsuri pentru această întrebare, pe care tocmai i-o adresase. Dar acum nu-i venea niciunul în minte.

– Te rog, Caird, îl rugă disperată, trebuie să plecăm.

Dar el nu se mișcă din loc. Avea degetele încleștate pe scaunul din față și era extrem de tensionat. Era palid, iar acea privire... Annabel nu i-o cunoștea. Cel puțin câtă vreme fuseseră împreună, nu i-o mai întâlnise. Îl știa doar cu privirea blândă sau cel mult ironică. O furie oarbă îi întuneca acum calmul ochilor căprui. Deveniseră ochii unui vânător.

– Încă mai crezi că poți să pleci? exclamă el, înfuriat peste măsură. Ca și cum n-ai avea...

Se opri și maxilarul i se încleștă, apoi o privi pe Sian și deodată își schimbă complet atitudinea. îi zâmbi și-i întinse mâna.

– Bună, micuțo. Mama ta nu mi-a spus cum te cheamă.

Sian răspunse așa cum ar fi făcut-o oricare alt copil, iar Annabel rămase uimită în fața calmului lui Caird. Încă era furios, își dădea seama de asta, căci încă avea mâna încleștată pe scaun, dar n-avea de gând să-i arate asta Sianei. Din contră, era hotărât să-i devină prieten. Nu era greu de înțeles cum reușea să se ocupe de toți acei infractori din emisiunile lui și nu era de mirare

că ajungea întotdeauna să calmeze victimele și reușea în felul acesta să scoată povestea de la ele.

– Sian, repetă Caird, încântat de siguranța răspunsului ei. Îți place numele ăsta?

– E-n regulă, spuse ea cu indiferență. Mi-ar fi plăcut Hayley, totuși. Prietena mea cea mai bună se numește Hayley.

– Da? Și unde locuiești, Sian?

– În Suffolk, strada Rybridge, numărul șapte, spuse ea pe nerăsuflate adresa învățată pe de rost, așa cum fusese învățată s-o repete în caz că se rătăcea.

Annabel asculta, umită și furioasă. Caird reținea totul, își dădea seama după cât de atent era. Și nici nu era greu de ținut minte. O să mă mut, își spuse și i se strânse inima la gândul că va trebui să părăsească iubita ei casă în stil victorian și s-o dea unor străini. Și oricum, n-ar funcționa. Trebuia să conducă afacerea mai departe; nu se mai putea ascunde și nici nu-și mai putea schimba numele. Dacă ar fi plecat, Caird ar fi aflat imediat unde mergea.

– Caird, izbucni, ar trebui să fim în mașini...

– Deci, călătoriți cu mașina?

– Cu Needy, adăugă Sian, cu ochi strălucitori căci născocise o nouă poreclă. N-am mai avut un Volkswagen înainte. E ca un măgăruș drăguț.

– Și unde mergeți cu Needy?

– Nu știu încă. Mami spune că la Salzburg.

Văzând un steward intrând cu un aspirator în mână, Annabel interveni:

– Caird, dacă nu te miști o să sar peste tine.

– Avem suficient timp, spuse, ridicându-se cu spatele la ea, adăugând peste umăr: dacă ieși prea devreme, te pierzi în mulțime.

– Și asta n-ar fi bine, nu? spuse Annabel, punându-și geanta pe umăr.

Sian o luase deja înainte, împreună cu el.

– Există Puntea Balenei, Puntea Lebedei și Puntea Elefantului, îi spunea ea și, ca răspuns la întrebarea lui, adăugă: suntem pe cea a Balenei. La ușa numărul unu. Am observat când am urcat.

– Atunci, trebuie s-o luăm pe aici.

Atent la ce-i spunea Sian, Caird le conduse spre ieșirea către port. Mergând în spatele lor, răscolind în geantă după chei, Annabel se înfurie, încă o dată, pe felul în care se purta cu Sian, de parcă ar fi fost tatăl ei de când lumea. Uită-te la el, își spuse. Avea capul ușor înclinat și era foarte atent la tot c-i spunea și în acest timp ținea o mână pe umărul ei, pentru a o ghida în direcția corectă. Și mai mult decât atât, acum că erau amândoi în picioare, unul lângă altul, asemănarea era și mai izbitoare. Până și mersul îl aveau la fel. Îi prinse din urmă la timp pentru a auzi comentariul plin de admirație al Sianei:

– Știi multe despre vasul acesta, nu-i așa? Ai spus că nu ne grăbim.

– Am ajuns, spuse Caird, oprindu-se la intrarea în parcare și privind rândurile de mașini. Poți să-l găsești pe Needy?

– E ușor, spuse, arătând spre Volkswagenul roșu-închis parcat lângă ușă, el e. Vrei să-ți arăt cheile de la el? întrebă Sian și scoase,

foarte mândră, un șirag de chei. Asta e de la rezervorul de benzină, asta pentru uși și contact...

– Gata, Sian, du-te, interveni Annabel. Așteptă până ce Sian ajunse la mașină, apoi se întoarse spre Caird. Sper că ești mândru de tine. Chestionând un copil...

– Copilul meu!

Se auzi atât de tare, încât Sian se întoarse și-i privi cu ochi mari. Oare înțelesese?

În ciuda acestei îngrijorări, Annabel se cutremură la amărăciunea din vocea lui Caird. Parcă se rupsese ceva în sufletul lui. Zărise o durere asemănătoare cu cea pe care o trăise ea însăși, una profundă, care îi ridica întrebări la care ar fi preferat să nu răspundă. Oare greșise, atunci, că nu-i spusese? Fusese atât de hotărâtă să fie independentă, și-și dorise atât de mult să i se piardă urma, încât nu se mai gândise că poate și el va fi rănit. Dar acest gând îi dispăru imediat, căci trebuia să se apere în fața furiei lui controlate.

– Sian, fă ce ți-am spus, îi strigă și răsuflă ușurată, văzând-o că se urcă în mașină.

Mai rămânea Caird. Era împietrit.

– Când mă gândesc la tot ce am pierdut, se auzi un murmur ce venea ca un tunet, îmi vine să te strâng de gât.

– Înseamnă că am făcut bine că nu ți-am spus!

Erau chit. Îi plătise cei zece ani de frământări, de furie reținută și de singurătate, care o duseseră până la urmă în direcția cea bună.

– Realizezi ce mi-ai făcut, femeie? Jumătate din copilăria ei...

– Și toate probemele!

– Probleme? O privi încruntat. E bine, nu-i așa?

– Bineînțeles că e bine! îi răspunse nervoasă mai puțin pe el, cât mai mult pe ea însăși că fusese distrasă de îngrijorarea lui ce părea reală. Nici măcar răceli nu prea a avut. Mă refeream la problemele zilnice...

– Crezi că îmi pare bine că nu le-am trăit și eu? Crezi că mă bucură faptul că mi-a fost răpită șansa de a-mi crește propriul...

– N-a fost niciodată a ta! Reacția lui Annabel fu mai violentă decât își repetase ei însăși acest lucru multă vreme. Tu doar te-ai distrat câteva săptămâni, acum zece ani...

– Așa că eu pierd o fiică, iar fiica mea pierde un tată! izbucni el. Și asta e foarte bine, tu ai luat deja deciziile, nu trebuie să mai auzi ce s-a întâmplat de fapt...

– Ai uitat, am aflat ce s-a întâmplat!

– Și nu te-ai oprit să pui o singură întrebare, întotdeauna ți s-a părut că le știi pe toate...

– Nu-i adevărat! spuse, privindu-l furioasă. Ce era să fac, să aștept până scăpai iar de nevasta ta?

– Știi foarte bine ce-ar fi trebuit să faci. Să iei legătura cu mine imediat ce ai aflat că ești însărcinată. Știi că te-am căutat timp de un an?

– N-aveai dreptul...

– Și-n tot acest timp tu erai...nici nu pot să mă gândesc.

– M-am descurcat.

– Da, și ți-ar fi fost mult mai ușor dacă te-aș fi putut ajuta și eu.

Pentru o clipă, Annabel se gândi că-și asumase prea multe responsabilități. În fața lor se auziră ceva zgomote și deodată pătrunse aer curat, iar soarele se reflectă în caroseriile mașinilor. Ușurată, îl privi din nou.

– Au coborât rampa. Ar trebui să plecăm.

– Vino înapoi! strigă Caird și o prinse de braț, forțând-o să se întoarcă. Nu te-am lăsat să faci asta acum o oră, ce te face să crezi că o să te las acum?

– Nu vrem să ne pierdem rândul...

– Asta sau fiica mea, ce crezi că e mai important?

Pielea îi ardea sub strânsoarea degetelor lui și o trecu un fior pe șira spinării. Încercă să-și revină.

– Știi să-ți alegi locul și timpul potrivit, nu glumă!

Caird ignoră comentariul și se folosi de faimoasa lui tenacitate pentru a afla mai multe.

– Vreau să știu ce destinație aveți. Unde mergeți?

– Ai aflat suficiente de la Sian...

– Unde?

N-avea rost să se împotrivească; n-o va lăsa să plece până nu va afla ce-l interesa. Și între timp era nevoită să-i inspire parfumul, să lupte cu slăbiciunea și dorința ce amenințau s-o cuprindă și să facă abstracție de acea vreme când l-a iubit și a crezut că este iubită la rândul ei.

– Lille, spuse încet. Am închiriat camere la un hotel din Lille.

El păru să se relaxeze, ca și cum acesta era răspunsul pe care-l aștepta. Și totuși, cum putea fi dacă îl inventase?

– La care? întrebă obosit.

Se gândi că poate să-i dea numele corect, dacă tot îi dăduse orașul greșit.

– La Voltaire.

– Ne vedem acolo, atunci.

Nu-i putea citi nimic pe față, dar nu se putea gândi la asta acum. Parcurse distanța până la mașină temătoare, conștientă de faptul că Sian îi urmărise tot timpul. Încă un rând de întrebări scurte și neiertătoare-dacă n-ar semăna atât de bine cu tatăl său! Dar nu luase în calcul entuziasmul unui copil de nouă ani, aflat la prima ieșire în străinătate. Sian sărea de fericire, cu ochii țintă la rampă.

– Cei din spatele nostru sunt supărați, cred că o să le blocăm ieșirea.

Bucuroasă că-i putea distrage atenția în continuare, Annabel îi dădu geanta:

– Nu mai vorbi atât și caută pașaportul.

Porni motorul la timp și prinse verde pentru coborâre. Se clătinară puțin când trecură peste limitatoarele de viteză, apoi se îndreptară către punctul vamal. Sian își puse centura de siguranță și chicoti fericită, privind pe fereastră portul Calais.

– Am trecut granița, mami! Mergem cu Needy în străinătate...

– Liniștește-te și dă-mi pașaportul, îi spuse Annabel și i-l înmână vameșului.

Odată încheiat acest proces, porniră la drum. Reamintindu-și să țină dreapta și uitându-se după semne de circulație și nume de străzi, Annabel se întreba care dintre acele mașini englezești, care ieșeau din port, era a lui Caird. El o știa pe a lor; era enervant cât

de multe aflase în doar câteva minute. Totuși, cu puțin noroc, era deja în drum spre hotelul Voltaire din Lille. Poate chiar exista un hotel Voltaire în Lille. Realiză că o luase pe străzi mult prea aglomerate și încercă să se concentreze.

– Est-ce que je peux avoir le clef de notre chambre? murmură Sian pe bancheta din spate, exersându-și franceza.

Annabel n-o mai luă în seamă. Se afla pe un drum din afara orașului, ultimul lucru pe care și-l dorea. Era atentă pentru a nu scăpa vreo ieșire și când o zări se repezi spre ea, dar ajunse într-o zonă cu un trafic îngrozitor. Ploaia se auzea căzând pe capota mașinii, geamul din spate era aburit, așa că descoperirea hotelului părea să dureze ore întregi.

– Uite hotelul Voltaire! spuse Sian.

Și într-adevăr așa era, departe de centru, pe o străduță liniștită, cu multe locuri de parcare. Se opriră cât putură de aproape, alergară spre intrare și ajunseră în holul hotelului doar puțin stropite. Înainte să se apropie de biroul de recepție, Annabel îi scutură apa de pe cap micuței Sian care, cu ochii mari, încerca să vadă cât mai mult din " străinătate".

– E aici, o anunță încântată pe mama sa, care simți că îngheață la auzul acelei posibilități. M-am gândit c-o să fie aici, după ce i-am spus.

– Cine?

Dar deja știa răspunsul, înainte de a cerceta cu privirea holul de așteptare. Deci ăsta era motivul pentru care Sian nu avusese întrebări de pus. Caird le aștepta și tocmai se ridicase de pe o canapea de piele.

– Nenor... scrâșni Annabel printre dinți, până să ajungă la ele.

– Nu este așteptat nimeni cu numele de Blythe, începu el vesel, așa că m-am gândit să aștept în caz că vi s-a pierdut rezervarea.

– Nu ne numim Blythe, spuse Sian surprinsă. De unde ți-a venit ideea asta?

– Oh, nu știu, oamenii au idei ciudate. Apoi îi trecu mâna prin păr exact cum făcuse și mama sa mai devreme și scoase o batistă pentru a-i usca părul, privind-o în acest timp pe Annabel. Ea însă nu-i susținu privirea. Își schimbase numele ca să scape de trecut, să înceapă o nouă viață și să-l țină la distanță. Să creadă ce vrea.

– Nu-i nevoie să faci asta, acum, îi spuse tăios. Avem prosoape în cameră.

– Ne cheamă Stroud, ca și orașul din Gloucestershire, se auzi Sian de sub batistă. Oh, numele tău e Gloster, nu-i așa? întrebă ea, privindu-l.

Caird își puse la loc batista.

– Mă cunoști?

– Nu știam că ești... făcu o pauză, uitându-se de la unul la altul. Vreau să spun, am auzit când ai spus...

Uimirea și nesiguranța ce i se citeau pe față, o făcură pe Annabel să uite toate certurile. Iubita mea mititică, se gândi ea, nu are nicio vină pentru toate astea. O trase pe Sian aproape și fu răsplătită cu unul dintre acele zâmbete care o ajutaseră mereu să meargă mai departe.

Totuși, mulțumirea ei nu dură mult, căci Sian, încurajată de mama ei, simți că poate să continuie.

– Ți-am văzut emisiunea la televizor și episodul despre bieții ponei.

– Ah, da! Caird stătuse în tot acest timp privindu-le, fără să i se poată citi ceva în ochi.

– Am primit multe scrisori de la fetițe ca tine, după acea emisiune.

– Hayley a scris, spuse ea, și tu i-ai răspuns, s-a lăudat cu asta ca și cu altele. Așteaptă numai să-i spun... Se opri, îngrijorată din nou. Ce să-i spun, mami?

– Când o să fim la noi în cameră o să vorbim, începu Annabel, privindu-l pe Caird și știind că el a înțeles. Dar acum...

Se uită pe fereastră afară. Cât de bine era acolo, cu tot cu ploaie, față de ce era aici, cu toate problemele pe care i le cauzase Caird. Totuși răul fusese deja făcut, sosise ziua când, în sfârșit trebuia să-i vorbească Sianei despre tatăl ei. Dar, înainte de asta, voia să-i spună lui Caird ce credea despre el, până să se sufoce.

– Sian, mai știi cum se spune la cheie?

– Le clef , spuse ea cu ochii mari. Să mă duc s-o cer?

Annabel o privi până ajunse la birou, apoi se întoarse spre Caird.

– De ce m-ai întrebat unde mergem, când știai deja de la ea?

– Uitase numele hotelului. Și-apoi, fraier cum sunt, voiam să văd dacă pot avea încredere în tine.

– Să ai încredere în mine? repetă ea, revoltată la gândul că îi era datoare cu adevărul. Crezi că...

– N-am crezut nimic. Doar... se opri s-o privească pe Sian, am sperat.

I-ar fi dat un răspuns pe măsură, dar fu oprită de durerea ce i se citea în glas și-n priviri. N-avea de gând să renunțe ușor, n-a vrut să-i arate și ei asta, dar pentru o clipă i-a scăpat. Îl urmări cum încerca să-și recapete controlul și cum se întoarce spre ea cu calmu-i obișnuit.

– Știi, Annabel, încă nu ai ascultat ce vreau să spun.

Acum era rândul ei să privească în altă parte. Dacă el nu voia să-și arate sentimentele, de ce ar fi trebuit să se lase impresionată? Dar nu se putea abține. Greșise în toți acești ani, că o ținuse pe Sian ascunsă, doar pentru ea? Fusese mereu mândră de decizia pe care o luase, de a o crește de una singură, dar o făcea să creadă că mândria ei avea doar motive prost înțelese și egoiste. Nu că ar fi meritat ceva din partea ei, dar poate de dragul Sianei ar fi trebuit să ia legătura cu el. Cu siguranță, ar fi ajutat. După ce divorțase, poate chiar s-ar fi căsătorit cu ea. Ceea ce era ridicol, ar fi făcut-o să se simtă foarte nenorocită. Oricum se simțise așa, dar măcar a trăit cum a vrut, își făcuse singură drum prin viață și după această experiență ajunsese o femeie independentă, completă. Prinse curaj și spuse:

– Nu-ți datorez nimic, Caird Gloster.

– Mai puțin fiica ta, spuse el încet, fără să se certe, ci argumentând, iar dubiile apărură din nou.

Trecuse prin asta, mai ales în primii ani. Ar fi fost cu mult mai bine dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată; își dorise asta de multe ori în timpul sarcinii. Dar niciodată de atunci. Cum ar fi putut să nu și-o dorească pe Sian? Cum ar fi putut regreta faptul că l-a iubit, când din acea dragoste apăruse bucuria vieții ei?

– Am vorbit destul, începu, apoi se opri. Părea că se roagă de el, și nu voia să facă asta. Să nu recunoască nimic și să nu arate nicio slăbiciune, doar așa putea trata aceasta problemă.

– Tu n-ai vorbit, spuse el, la fel de blând, corectând-o. Tu doar ridici un zid.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

– Tot în spatele zidului ești.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Caird! Simțea cum se enerva în fața calmului pe care-l afișa. Ce vrei?

– Prima oară când te-am văzut, am vrut o șansă să... se opri și o privi din nou pe Sian, care stătea pe vârfuri pentru a se uita în registru. Nu mai contează, continuă el, urmărind-o mai departe. Asta a fost înainte să știu. Acum vreau doar o șansă de a-mi cunoaște fiica. O privi din nou pe Annabel. E chiar așa de greu de înțeles?

– Nu mă așteptam la asta din partea ta.

– Sunt multe pe care nu le știi despre mine, spuse el mai repede, căci Sian luase cheia și se întorcea, și sunt multe pe care nu le știu despre voi. Vrei să iei cina cu mine?

Annabel privi geamul aburit. Încă o mașină britanică parca în fața hotelului, iar familia se pregătea să fugă prin ploaie.

– O să mâncăm aici, începu ea.

– Și eu. Așa că ar fi o prostie să nu mâncăm împreună.

Annabel oftă exasperată, imaginându-și absurditatea de a mânca la mese separate.

– Bine, fu ea de acord.

Dacă o să...

– Numărul șapte, spuse tare Sian, care se întorsese, fluturând cheia mare. La început a crezut că nu avem rezervare, apoi când ne-a găsit în registru a zis Stroo...

Încerca să-l imite pe recepționerul francez, care le stâlcise numele, și izbucni într-o cascadă de chicoteli. Caird începu și el să râdă; totul merge așa cum vrea el, își spuse Annabel amărâtă.

– Dar bagajele? întrebă, încă surâzând. Vreți să vă ajut cu ele?

– N-ai înțeles mesajul, nu? izbucni ea iritată. Suntem o echipă, noi cei din familia Stroud. Ne descurcăm.

Caird deveni brusc serios. Annabel realiză că-și dorise să-i arate cui îi aparține Sian și spre marea ei uimire, chiar reușise. Îl exclusese din familia Stroud, iar el înțelesese perfect. Chiar și Sian simți momentul tensionat și-i privea uimită când pe unul, când pe celălalt. Caird o privi și, încercând din răsputeri să se relaxeze, îi spuse:

– Cineva trebuie să se ude până la piele și preferam să fiu eu acela.

Calmul lui o făcu să se simtă nelalocul ei. Ce încerca de fapt să demonstreze? Desigur, luase suficiente schimburi pentru noapte într-o geantă mai mică, pe care a putut s-o ia cu ea în fuga spre hotel, dar de ce trebuia să caute nod în papură unei propuneri politicoase? De ce nu putea să accepte pur și simplu?

– Bine, spuse, pe un ton la fel de distant. Poți să iei cheile de la Sian.

– Ce bine! spuse Sian, scoțând cheile din buzunar. Vin și eu să deschid...

– Ba nu, nu vii! spuseră într-un glas Annabel și Caird.

Annabel îl privi stânjenită. Vorbise exact ca ea și cu aceeași hotărâre pentru a o opri pe fiica lor să iasă în ploaie. Era foarte ciudat să audă încă o persoană care să se îngrijească de Sian ca ea; amuzant, dar impunând reguli și iubitor în același timp. Era uimit, și știu în acel moment că și el simțise același lucru.

Sian bătea din palme.

– Pune-ți-vă o dorință!

– Nu acum, scumpo.

– Dar, mami, ați vorbit în același timp. Nu poți să renunți așa, pur și simplu, o dorință.

– Despre ce e vorba? întrebă Caird. Ce dorință?

Sian începu să-i explice:

– Când două persoane vorbesc în același timp, li se îndeplinește câte o dorință. Doar că trebuie să se prindă de degetele mici înainte să se gândească la ea și să spună numele unui poet după.

– Am înțeles. Așa? întrebă ridicând mâna.

Annabel se apropie nehotărâtă, dar Sian interveni și le uni mâinile.

Nu fi proastă, își spuse, și încercă să-și controleze tremurul brațului.

Pulsul i-o luase razna și când noua familie descinse în hol, ea se pregăti să le facă loc, dar Caird o ținu strâns de mână.

– Nu mi-am pus încă dorința, tu?

Închise ochii, disperată să termine cu toate astea. Ce să-și dorească? Să dispară Caird și să le lase în pace? Nici nu știa dacă-și mai dorea asta. Cu fiecare minut ce trecea își dorea mai

puțin, iar acum, când îi simțea căldura mâinii, își dorea să-l aibă mereu alături.

– Numele unui poet, mami.

Annabel își dori repede ca vremea să fie mai bună și adăugă:

– Shakespeare.

– Robert Burns, spuse și Caird.

Când deschise ochii, Caird o privea.

– Dă-i cheile, scumpo, și să mergem în cameră, spuse ea tulburată.

Fără tragere de inimă, dar resemnându-se, Sian îi înmână prețioasele chei. Annabel era mulțumită că mintea ei revenise la problemele cotidiene, așa că o luă pe Sian și se îndreptară spre scări. Dar Caird nu terminase cu ea; înainte să plece, îi puse o mână pe umăr. Era un gest atât de familiar. Îi cunoștea perfect această atingere, care în ciuda puterii pe care o deținea, nu fusese niciodată altfel decât tandră. Și la asta se gândise de multe ori, în nopțile lungi de singurătate, întrebându-se de ce ea, atât de slabă, era atât de încăpățânată, iar el, care ar fi putut lua orice și-ar fi dorit, era atât de blând. Concluzia fusese că el își permitea să fie așa. Viața fusese bună cu el. Se opuse atingerii lui, iar Caird simți asta imediat.

Jucându-se cu setul de chei, întrebă:

– Nu mi-ai spus ce trebuie să aduc.

– Valiza roșie de pe bancheta din spate, spuse repede și se eliberă, în sfârșit.

Capitolul 3

Camera era foarte spațioasă și primitoare. Paturile ocupau un colț al camerei, iar baia celălalt, dar cu toate astea era loc suficient pentru masă și scaune și o lampă, pe care Sian se grăbi s-o testeze. Camera avea uși mari cu geam ce dădeau spre un mic balcon, iar Sian tocmai se pregătea să le deschidă, dar Annabel o opri la timp, căci ploaia bătea exact pe acea parte. Sian intră apoi în baie.

– E un săpun aici. Un pachețel foarte drăguț pe care scrie Hotel Voltaire...Mami! N-o să-l folosești, nu-i așa?

– Poți să păstrezi ambalajul, spuse Annabel desfăcându-l cu grijă. N-o să mă oprești să-mi fac baie după toate prin câte am trecut, nu?

– Doamne, nici nu te-am întrebat! Chiar ți-a fost rău?

– Foarte rău.

– Dar...atunci...când l-ai găsit... pe tatăl meu? Și lui îi era rău?

– Nu, spuse Annabel, uitându-se în oglindă. E ca și tine, nu-i este rău de mare.

Își stropi fața cu apă, știind că nu va mai putea amâna multă vreme discuția promisă. N-o mințise niciodată pe Sian în legătură cu trecutul ei, dar nici nu-i povestise chiar tot. Cândva, mami a iubit foarte mult un bărbat, dar el a trebuit să plece. Nu, nu se va întoarce. Nu, numele lui nu conta-își aduse aminte Annabel discuțiile din trecut. Își spusese că-i va povesti totul într-o zi. Când va dispărea durerea. Când va fi suficient de mare ca să înțeleagă. Când Caird nu va mai avea acea emisiune difuzată la ore de maximă audiență.

– Când îl vedeam la televizor, mă întrebam, spuse Sian gânditoare. E caraghios când tatăl tău poate fi oricine.

Annabel își acoperi fața cu prosopul; o usturau ochii, iar inima i se strângea de durere. Știa exact cum e să te întrebi dacă nu cumva poștașul sau profesorul este tatăl tău. Ar fi trebuit să spună ceva cu mult timp în urmă, dar... cum? Și acum veneau întrebările.

– De ce era atât de supărat pe tine, mami?

– Nu era supărat, spuse ea instinctiv. El... te place.

– Și mie îmi place de el. E simpatic, nu-i așa?

– Da... cred că da.

– Atunci, de ce a plecat?

– El... Annabel încercă să tragă de timp. E o poveste lungă.

Când se auzi bătaia în ușă, Annabel se simți ușurată. Sian fugi să deschidă, în timp ce ea se gândea la o modalitate de a-i povesti totul în așa fel încât să înțeleagă. Era suficient de rău că fiica ei a

trebuit să aștepte nouă ani pentru a-și întâlni tatăl, adevărul despre el n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Fata tocmai îl lăsa pe Caird să intre cu valiza și-i făcea un tur al camerei, în timp ce el se scutura de apă.

– Și avem două scaune, spuse arătându-i-le. Poți să stai pe acela, iar mami pe ăsta.

– Mulțumesc, domnișoară, spuse Annabel, apropiindu-se. Dar Caird trebuie să plece acum...

– Nu poate încă să plece, mami. Ar putea să ne spună.

– Ce să vă spun? întrebă Caird, privindu-le când pe una, când pe cealaltă.

Sian se postă în fața lui, cu picioarele depărtate și cu mâinile la spate.

– Tocmai o întrebam pe mami de ce ne-ai părăsit.

În liniștea ce să lăsă, se auzi doar ploaia răpăind pe fereastră. Caird era nemișcat.

– Ce vrei să spui?

Annabel se întoarse spre valiză.

– Trebuie să despachetez...

– Stai jos!

Îl ascultă.

– Acum, începu Caird, întorcându-se spre Sian, spune-mi ce vrei să spui.

Pusă în fața amândurora, Annabel se simți neputincioasă; bărbatul înalt cu mâinile în buzunare și picioarele depărtate și fetița în fața lui în aceeași postură. Semănau atât de mult și erau atât de hotărâți să continue cu întrebările lor, încât n-avea ce face,

decât să aștepte rezultatul. Își adună toate puterile, pregătindu-se pentru ce urma.

– De ce ai plecat înainte să mă nasc eu? începu Sian.

Caird scoase mâinile din buzunare și o privi palid pe Annabel. Apoi inspiră profund, încercând să-și relaxeze mușchii și, cu un efort supraomenesc își păstră calmul. O privi din nou pe Sian, blând.

– Pun pariu că nu ești în stare să comanzi ceva de băut.

– Pun pariu că pot! acceptă ea imediat provocarea. Ce vrei? O să-i fac să înțeleagă, o să vezi.

– Să mergem, atunci.

Dar Sian nu terminase încă.

– Îți place să fii tatăl meu, nu-i așa?

Caird încuviință.

– Să fii sigură de asta, puștoaico. Ești cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

– Atunci, de ce-ai plecat?

– Poate o să vorbim despre asta, scrâșni el, privind-o pe Annabel, după ce mâncăm.

– Asta înseamnă că o să stai toată seara cu noi?

– Nu ți-ar plăcea? o întrebă cu durere reținută, care dispăru repede însă la auzul răspunsului ei.

– Ba sigur că mi-ar plăcea. Oamenii ar trebui să-și cunoască tații, nu-i așa?

– Îmi pare bine că asta crezi, spuse el, zâmbind cu adevărat încântat. Să mergem atunci.

– Dar... nu știu cum să-ți spun, adăugă ea speriată.

Domnule Gloster sună aiurea și Caird sună la fel de prost...

– De ce nu tăticule?

– Nu! izbucni Annabel, înainte să se poată controla. Două perechi de ochi o priviră, iar ea adăugă șters: eu... nu vreau asta. Poți să încerci tată, dacă vrei.

Avea gâtul uscat. Tații ar trebui să-și câștige titlul de părinte prin dragostea pentru copilul lor și prin grija pe care le-o acordă din momentul în care se nasc, nu să apară din senin și să facă acest lucru folosindu-se de șarmul profesional. Sufletul îi era plin de indignare; cu cât seara asta se termina mai repede, cu atât mai bine.

– Bine, tată, spuse Sian și-l luă de mână.

***

Au băut câte ceva la barul hotelului. Prin geamul barului se vedea strada principală, care ar fi trebuit să fie foarte populată, însă momentan, din cauza ploii, nu se vedea nicio mișcare. Înăuntru, luminile aurii jucau printre sticle și se reflectau în blatul meselor. Annabel ceru coniac; nu obișnuia să bea ceva atât de tare, dar nici nu obișnuia să aibă zile asemănătoare cu cea de azi. Caird luă whisky, iar Sian se urcase pe unul dintre scaunele înalte pentru a face comanda. La un moment dat se deschise ușa de la intrare, lăsând să pătrundă în cameră aerul rece și umed de afară, și se auziră pași pe linoleum, urmați de o voce puternică:

– Hei, hei, e chiar vechiul meu prieten Caird Gloster! spuse nou-venitul, dându-și jos gluga. Ce mai faci, Caird? Ai mai ruinat vreun comerciant cinstit în ultima vreme?

Caird se întoarse încet și întâlni privirea ostilă a interlocutorului său. Se ridică pentru a se așeza între el și fete, ca și cum le-ar fi protejat.

– Nu m-am legat niciodată de oameni cinstiți, Denny.

– Nu? Ciudat. Și eu care credeam că de fapt cu asta te ocupi, spuse el și înclinând ușor capul îngust, ce mirosea a păr nespălat, le privi pe Annabel și pe Sian. Ți-ai luat câteva zile libere, nu? Ți-ai dus nevasta și copilul departe de violență?

– Nu e vorba de violență, Denny. Nici acasă și... nici aici?

El pusese întrebarea și tot el răspunsese. Caird adoptase postura preferată, cu picioarele ușor depărtate, pregătit pentru orice s-ar fi întâmplat. Părea relaxat și calm, dar Annabel știa că bărbatul de un metru optzeci și trei era în alertă, gata să-și folosească toată agilitatea și puterea corpului. Și nou-venitul observă asta, ochii mici și cercetători trădară luarea altei decizii.

– Ciudat, nu mai am chef să beau nimic. Nu mi se potrivește locul ăsta, presupun.

Se îmbrăcă la loc și se îndreptă spre ieșire. Caird îl urmări încruntat până când dispăru din raza lui vizuală.

– Să-nțeleg că ai demascat vreuna dintre afacerile murdare pe care le făcea? întrebă Annabel.

– Nu Denny, el n-a fost niciodată prea mare, răspunse Caird, întorcându-se la bar. A fost implicat într-o afacere cu niște școli fantomă de limbi străine.

– Am auzit despre asta de la Hayley, spuse Sian. Oamenii plăteau pentru a-și trimite copiii în străinătate.

– Exact, spuse el, luând paharul de whisky în mână. Numai că nu învățau limbi străine. Spălau vase și frecau podele.

– Bărbatul căruia i-ai luat interviu vorbea foarte urât și a spart reportofonul.

– Acela nu era Denny. Dar el era pe acolo, ajutând.

– Nu mi-a plăcut cum s-a uitat la tine, spuse Annabel, tremurând. Nu-i plăcuse nici cum se uitase la ea și la Sian.

Caird îi făcu semn să uite incidentul.

– Termină-ți băutura și să mergem să mâncăm.

Restaurantul arăta la fel de bine ca barul. Pe pervazul ferestrelor zâmbeau vesele buchete de gălbenele, iar pe o masă lungă se găseau diferite tipuri de brânză și de patiserie și castroane pline cu fructe de vară.

– Mi-e foame.

Sian părea surprinsă, iar Annabel o înțelegea perfect. Erau atâtea mirosuri îmbietoare, o nebunie de culori, încât ți s-ar fi făcut foame chiar dacă abia te-ai fi ridicat de la masă. Totuși, ele nu mâncaseră. La prânz nu putuseră, iar micul dejun format dintr-un ou fiert, părea foarte îndepărtat. Începură cu un produs specific franțuzesc, quiche lorrain, un produs de patiserie ce conținea ouă, smântână și diverse alte ingrediente. Annabel îl gustă ca o profesionistă. După prima înghițitură și după ce savură toate aromele, dădu verdictul: bucătarul-șef știa perfect ce făcea. A urmat puiul cu sos de ouă și smântână, ce purta numele de vallée d'Auge în meniu, iar până la sfârșitul mesei doar Sian mai

reuși să încerce și prăjitura quatre-quarts. Pentru desert, Annabel se mulțumi cu o piersică arătoasă, iar Caird a încheiat masa cu o felie de camembert.

– Și vinul e extraordinar aici, spuse el. Să mai cer?

Annabel îi făcu semn că nu.

– Sunt suficient de obosită și așa. Și e ora ta de culcare, domnișoară.

– Dar suntem în străinătate, mami, o privi Sian rugător. N-am apucat să văd nimic, încă. Doar ce-am prins din mașină.

– Plouă, îi reaminti mama ei.

– Avem pelerinele.

Annabel privi cum se întuneca afară. O plimbare înainte de culcare ar fi fost tocmai bună pentru digestie.

– Bine, spuse. Ne scuzi, Caird...

– Oh, nu mami! Sian se întoarse spre Caird. Vii și tu, nu-i așa, tată?

Pelerinele la care se referea Sian erau, de fapt, bluze și pantaloni fosforescenți. Galbene pentru Sian și portocalii pentru Annabel. Când se întoarseră în hol, Caird le privi zâmbind.

– Drăguț.

– Dar tu? întrebă Annabel, privindu-i veșnica haină de piele. O să te uzi complet.

– Am umbrelă, spuse el arătându-i-o. Ai auzit de burgheri, piticule?

Sian încuviință.

– Avem și în Anglia. Dar nu cred că mai pot mânca, mulțumesc.

– Să mănânci? întrebă uimit, apoi râse. Burgherii ăștia nu sunt de mâncare, sunt istorie. E o statuie aici care îmi place foarte mult.

Deschise umbrela și le conduse pe străduța îngustă, povestind istoria burghezilor din Calais. Annabel rămase în spate, mâncase prea mult, și auzea doar frânturi de cuvinte.

– ... Edward al treilea... asediu... cetățenii cu ștreangul de gât.

Își puse gluga pe cap și nu mai auzi restul. Cum putea să schimbe situația o masă bună, se gândi ea, ferindu-se de o umbrelă. Cu două ore în urmă, n-ar fi fost de acord cu ce făcea acum: să umble în ploaie, fiind nevoită să privească modul cum se apropia Sian de tatăl ei. Acum n-o deranja deloc; de fapt, se bucura de libertatea pe care o avea, nemaifiind nevoită să asculte întrebările nenumărate ale fetiței. Realiză cât de ocupată fusese în ultimii zece ani. Încă de la început, hotărâse că Sian nu va avea o copilărie ca a ei. Urmase același tipar ca mama ei, rămăsese însărcinată tânără, însă asta avea să fie singura asemănare. Nu va avea o serie întreagă de iubiți, nu va petrece serile în oraș în timp ce fiica ei o aștepta acasă, singură și înfricoșată, și nu vor exista nebunii ca aceea care s-a încheiat, din cauza băuturii, în acel ultim accident de mașină. Conștientă de faptul că Sian era singura persoană pe care trebuia s-o aibă în minte, respinsese aproape toți bărbații care încercaseră să se apropie de ea. Știa că uneori fusese nepoliticoasă, poate de câteva ori chiar își prejudiciase afacerea prin această atitudine, însă talentul pe care-l avea, încrederea pe care o insufla clienților și munca pe care o depunea, compensa aceste pierderi. Se descurcase bine,

iar Sian crescuse foarte bine și fără tată. Sau nu? O privea acum, punând zeci de întrebări, dornică să afle cât mai multe, să descopere noi modalități de a privi lumea, văzând în fiecare zi lucrurile din diferite alte unghiuri; până la urmă, poate că ar fi fost bine ca și el să participe la creșterea ei. Acum e ușor de vorbit, își reaminti cu încăpățânare. N-aveam de unde să știu că va reacționa așa. Dar cealaltă voce continuă: n-ai fi putut măcar să încerci? O îndepărtă, îndreptându-și atenția spre această vacanță de vis, pe care reușise în sfârșit să și-o permită. Pentru că și-o dorise dintotdeauna. Își amintea cum alerga, în anii dinaintea morții mamei ei și la scurt timp după aceea, dintr-un cinematograf în altul, ca să vadă "Sunetul Muzicii". Culorile și peisajele din film fuseseră singurul ei sprijin în acele zile dezolante și încă mai credea că Salzburg era un oraș magic gata s-o întâmpine cu brațele deschise; numai dacă ar fi reușit să ajungă în el. Și va reuși, în ciuda planurilor lui Caird. La cină, le vorbise despre ferma pe care o cumpărase, iar Sian era foarte entuziasmată, i-ar fi plăcut mai mult să meargă acolo; dar ferma se afla în nordul Austriei, mult prea departe de Salzburg. Nu, în dimineața următoare el va pleca în drumul lui, iar ele în al lor, spre orașul visurilor ei. Îi plăcu statuia din micul parc. Erau șase burghezi, de vârste diferite, și caractere diferite, însă uniți de aceeași demnitate, având capetele plecate sub streangurile umilitoare. Annabel a privit-o pe toate părțile, admirând măreția și mesajul care era transmis.

– Întotdeauna mi s-a părut că nu e doar o sculptură, ci și o operă de teatru, spuse Caird, încântat că le plăcea.

– Uite, spuse Sian, acesta e tânăr...

Până au terminat plimbarea, se lăsase de tot întunericul. Văzând că el închisese umbrela, Annabel își dădu și ea jos gluga și descoperi că nu mai ploua. Au ajuns în același ritm în care plecaseră, cu Sian care încerca să-și întârzie ora de culcare, oprindu-se la fiecare vitrină. Annabel încercă s-o amenințe că o lasă în urmă, dar când ajunse la colțul străzii, o văzu oprită în fața unei alte vitrine, examinând reprezentarea unui sistem digestiv.

– E interesată de orice, nu? întrebă Caird. Seamănă cu tine, Bel. Se uită repede la el, dar nu se putea îndoi de sinceritatea cuvintelor lui. O privea pe Sian cu mândrie, plăcere, dar și amuzament-exact așa cum o făcea ea de atâta vreme.

– M-am... întrebat de multe ori ce-ai crede despre ea. Îmi pare bine că-ți place, spuse ea răgușită.

– Îmi place... se opri, încruntându-se. De ce i-ai spus că v-am părăsit?

– N-a fost așa, Caird, serios.

– Așa a sunat, continuă el întunecat, amintindu-și discuția, deși era clar că furia i se potolise în mare măsură după acea masă bună și după plimbare. Totuși, o preveni: n-o să te pierd din nou, să știi.

– Presupun că vrei s-o vizitezi, spuse ea resemnată.

– Mai mult decât atât...mult mai mult, spuse el.

Annabel încremeni.

– La ce anume te-ai gândit?

– Să rămâneți amândouă. S-o arăt...

– Hei, nu e un obiect!

– ...s-o prezint părinților mei, izbucni el. N-a pierdut doar un tată în tot acest timp, ci și doi bunici.

– Bunici!

Annabel își ținu respirația, redusă la tăcere de noua idee. Ea nu avusese niciodată bunici și nici nu se gândise la faptul că Sian i-ar putea pierde pe ai ei. Scutură din cap, nervoasă. Toată treaba asta devenea prea complicată. Nu era vina ei că nu luase în considerare două persoane de a căror existență nici nu știuse până în acest moment. Sian era foarte bine și fără bunici, chiar și fără Caird. Dar complicațiile nu vor dispărea doar dacă ea se prefăcea că nu există. Începuseră în clipa în care el își recunoscuse fata; realiză că acel moment îi schimbase pentru totdeauna viața și mai important decât atât, pe a Sianei. Cel mai bine era să admită faptul că el n-avea de gând să plece. Și, până la urmă, părea un tată bun. Iubitor, atent, capabil să îmbogățească orizonturile copilului într-un mod la care ea nu s-ar fi gândit. De ce să nu profite de asta? Totul ar fi mers bine câtă vreme ar fi știut să păstreze controlul, câtă vreme i-ar fi arătat că ea este cea care ia deciziile. Însă cum să controlezi un bărbat care te tulbură atât de mult?

Chiar și acum observă că în mod inconștient păstrase distanța; era ca și cum corpul ei știa că trebuie să evite orice contact cu el. Și cum să impui regulile tale unui bărbat care, în mod evident, se obișnuise să trăiască de unul singur, după bunul plac? Ei bine, va trebui să încerce. În definitiv, evoluase mult în ultimii zece ani. Acum era cea mai bună ocazie să verifice cât de departe ajunsese; să-i demonstreze lui Caird și ei însăși cât era de independentă.

– Bine, începu ea și încercă să-și adune tot curajul. Dacă ne dai suficient timp, aș putea s-o las să stea cu tine. În vacanțele școlare...

– Și tu? Annabel se încordă, și se uită la el; în semiîntunericul străzii, nu i se putea citi nimic în privire. Mai bine.

– Va trebui să vin cu ea o dată. Ca să... zâmbi la ceea ce avea de gând să spună, ca să fiu sigură că ai grijă de ea.

– Presupun că ai fi de ajutor să-mi explici cu ce e obișnuită, spuse el, în timp ce pe față îi jucau umbrele înserării.

Se simțea oare o notă de amărăciune în glasul lui?

– Copiii au nevoie de continuitate, nu-i așa? adăugă el. Îi poți tulbura dacă schimbi anumite lucruri care le sunt familiare.

– Se schimbă atât de mult, interveni ea blând. Și-așa le e greu să se adapteze, astfel că vor ca totul să rămână la fel.

Se întoarse și o privi. Annabel se uită repede în jos. Încă nu-i putea vedea ochii, din cauza întunericului, dar din acel unghi, buzele-i apăreau într-o lumină foarte interesantă. Nu era pregătită să-i simtă atingerea pe braț și fu precaută. Însă nu-i îndepărtă mâna; o ținea captivă, chiar dacă ea se distanța. Slavă Domnului că avea acea pelerină ce o proteja de căldura acelei atingeri aproape la fel de bine cum o protejase de ploaie. În schimb, îi dădea o senzație răcoroasă plăcută, căci încă era udă.

– Așa e, nu? continuă el destul de surprins. De ce nu m-am gândit și eu la asta?

– Trebuie să stai prin preajma copiilor ca să înțelegi, îi răspunse și-ndrăzni să-l privească, uimită de seriozitatea propriului ton. Îi tu nu prea ai stat, nu?

– N-am mai primit un asemenea ajutor, ca cel pe care mi l-ai oferit tu. I se simțea din nou acea tristețe în glas; dar nu era generată de ce-i spunea ea, ci de ceva din interiorul lui, ceva din trecutul lui ce lăsase niște cicatrice. În acea clipă, Annabel își aminti privirea lui Caird când o recunoscuse pe Sian; era o durere dublată de o alta, ce-i măcina sufletul. Se întreba despre ce era vorba. Să mai fi avut copii? Poate că-i pierduse când soția lui nu-i mai suportase trădările. Părea foarte posibil. Încercase să-i spună că se schimbase. M-a adus într-un punct în care am stat și am reflectat, spusese el. Prea târziu pentru căsătoria lui, se gândi Annabel, amintindu-și cum citise despre divorț într-un ziar. Nu era de mirare că se ascundea acum și nu voia să-și arate adevăratele sentimente. Văd că ești foarte dornic, așa că poți s-o ții pe Sian, îi spuse. Dar eu am o afacere de condus...

– O afacere? schimbă el subiectul, încântat de oportunitate. Micuța Annabel Blythe, femeie de afaceri...

– Nu e chiar așa mică, spuse ea mândrindu-se cu cei un metru cincizeci și doi.

– Gătești, nu-i așa?

– O firmă de catering, se grăbi ea să adauge. Am început cu petreceri mici, nunți, chestii de genul ăsta, dar acum m-am extins la aprovizionarea hotelurilor și diverse alte firme. Când ne-am mutat pe Strada Rybridge, am echipat complet bucătăria și acum am trei angajați...

– Și miroase grozav, interveni Sian, care-i ajunsese din urmă.

Annabel începu să râdă și o luă de mână, fără să-i permită să se mai apropie de alte vitrine. Era rândul lui Caird să meargă în

spate, îi șopti un gând malițios. Oricum, nu-i prindea rău să vadă cât de bine se înțelegeau ele. Se bucura de prezența fetiței. Aproape ajunseseră la hotel. Erau pe o stradă pe care mașinile încă circulau, umplând aerul cu miros de benzină. Una dintre ele, un Renault roșu, încetini și în final se opri lângă trotuar. Presupunând că șoferul voia să ceară indicații, Annabel se întoarse spre Caird. Era ciudat ca el să ajute un francez într-un oraș francez, dar se părea că știa câte ceva despre locul ăsta. Și-apoi, Calais se spunea că era cel mai mare oraș-port din țară, așa că probabil erau și mulți turiști din alte părți ale Franței. Bărbatul de pe locul pasagerului nu deschise geamul, dar se dădu jos din mașină; probabil pentru a fi sigur că înțelege pe unde trebuia s-o ia. Avea o glugă ce-i acoperea fața, probabil pentru a se feri de ploaie...

Totul se petrecu foarte repede. Sian fu smulsă de lângă ea; în următorul moment ar fi ajuns în mașină, dar Caird ajunse într-o clipă lângă ele. Se auzi doar zgomotul produs de umbrela izbită puternic de umărul bărbatului. Un zgomot asemănător unor oase rupte fu urmat de un țipăt de durere, iar Sian era liberă și fugi pe trotuar, dar se împiedică de ceva. Era gluga închisă la culoare. Denny alerga înapoi la mașină, încercând să scape de Caird, ce-l agățase de una dintre mânecile unsuroase. Mașina porni cu portiera deschisă, târându-l pe Caird, până ce viteza fu prea mare pentru a mai putea ține pasul și se prăbuși pe șosea. Se ridică imediat, uitându-se după Renault, dar era deja prea departe.

Capitolul 4

Totul se petrecuse atât de repede, încât nici nu avusese timp să realizeze ce se întâmplă și nici nu apucase să țipe. Abia după ce totul se termină, șocul realității o lovi și se repezi s-o ia în brațe pe Sian; ar fi stat așa mult timp, dar fetița se zbătu să fugă spre tatăl ei.

– Ești bine?

– Cum adică dacă e bine? se înecă Annabel. Dar tu? Tu ești cea pe care au încercat s-o...

– Sunt bine, mami, doar vezi că sunt bine. Tată...

Caird o examină încruntat.

– Ești sigură că nu ești rănită?

Sian dădu din cap.

– Doar l-ai lovit atât de puternic!

– Nu suficient de puternic. Hai, nu avem timp de pierdut, spuse, luând-o de mână și îndreptându-se spre hotel.

Încă o dată Annabel rămase în urma lor, de data asta din ce în ce mai nervoasă. Un fior o făcu să tremure, nevoită să se gândească la ceea ce fusese pe cale să se întâmple. Dar trebuia să se gândească, poate că nu se terminase încă. Cei care încercaseră s-o răpească, fugiseră. Cine știe ce plănuiau acum? Deodată, lumea devenise un loc murdar și periculos, și era doar vina lui Caird. Era suficient de rău că intrase în viața lor, dar să le implice în așa ceva! Denny n-avea nicio problemă cu ele, nu s-ar fi apropiat de ele, dacă n-ar fi fost Caird. Din cauza lui, care insista să facă pe tatăl-drept pe care și-l câștigase prin diverse șiretlicuri-Sian devenise o țintă pentru oricare dintre răufăcătorii care aveau ceva împotriva lui. Cu cât scăpau mai repede de el, cu atât mai bine. Și totuși, cum se vor descurca acum, fără el? Dacă a doua zi, după ce Caird nu va mai fi cu ele, vor apărea din nou? Pentru că oricât de mult ura acest lucru, trebuia să admită faptul că el o salvase pe Sian. Amintindu-și propria ei reacție, Annabel se înăbuși de rușine-pur și simplu înghețase în acel moment, se blocase. Dar, ce naiba, nu vii în vacanță pregătit pentru acte de violență! Sau poate că el venise pregătit, era obișnuit cu asta. Ajunseseră la hotel, dar se opriră pentru ca el să ia ceva prins sub ștergătoarele parbrizului unui Mercedes gri. Punând plicul în buzunar, Caird părea tensionat, totuși resemnat, chiar ușurat. Le deschise ușa de la intrarea în holul hotelului, iar Annabel nu apucă să protesteze când el luă ambele chei de la recepție, căci o reduse la tăcere cu o singură privire. Apoi le conduse pe scări, mergând în urma lor. Annabel simțea că se așezase între ele și relele ce le înconjurau. Se opriră în fața camerei, dar nu putu

să-i ceară cheia, căci avea deodată gâtul uscat. Îi simțea mirosul, acea aromă de bărbat puternic. Le dădu ușor la o parte și spuse:

– Nu intrați până nu vă spun eu, apoi intră în cameră, închizând ușa în urma lui.

Verifica, bineînțeles. Cineva care le-ar fi dorit răul ar fi putut ajunge foarte ușor în camera lor de la etajul unu. Dar cine le-ar fi dorit răul, dacă n-ar fi fost împreună cu el? Și pentru a înrăutăți lucrurile, Sian, cu obrajii împurpurați, părea că se bucura extrem de mult de această aventură.

– Nu e minunat? întrebă ea, referindu-se la eroul ei. Nu suntem norocoase că are grijă de noi?

Annabel scrâșni. Când se ajunsese la asta? Până să apuce să spună ceva, se deschise ușa, iar Caird le dădea voie să intre în camera pe care ea o rezervase și pe care tot ea o plătea.

– Să încui ușa după ce plec, spuse el.

– Unde pleci? întrebă ea.

Era uimită și în același timp furioasă din cauza sentimentului de teamă ce o cuprinse, gândindu-se că va rămâne fără el.

– La jandarmerie...probabil că deja îl caută pe nemernic, aș putea să-i ajut. Nu te teme, o să mă întorc într-un timp cât se poate de scurt, spuse el blând.

Annabel se zbârli:

– Nu mă tem.

– Bine, atunci, dar fii precaută. O să bat așa la ușă, spuse el, arătându-i. Să întrebi cine e și să nu deschizi până nu-mi auzi vocea. Hai, piticule, intră, adăugă el, zburlindu-i părul Sianei, și să nu te miști de acolo. Annabel o împinse în cameră și închise

ușa. După ce-l auzi îndepărtându-se, răsuci cheia în broască, așa cum îi spusese, gândindu-se că oricum, era un gest normal.

– Bine, domnișoară. E ora de culcare pentru tine.

Era ușurată să-și audă glasul dând aceleași comenzi zilnice, pe același ton sigur; apoi începu s-o dezbrace pe Sian.

– Dar, mămico, se plânse Sian, și se întrerupse pentru un căscat. Încercă încă o dată să protesteze, dar când Annabel îi arătă baia, se supuse fără alt comentariu. Annabel își scoase la rândul ei pelerina udă.

– Îți aduc pijamaua, spuse, încercând să fie calmă și puternică.

Pijamaua Sianei era de fapt o pereche de pantaloni scurți, oricare era la îndemână, și un tricou pe care era desenat un cal.

– Tata a zis să dorm aici, spuse Sian, întorcându-se de la baie și alegându-și un pat.

– Chiar așa? spuse Annabel destul de tăios, și încercă să se relaxeze, căci nu trebuia să se descarce pe copil.

Și-apoi, patul de lângă perete și mai departe de fereastră era mai sigur pentru ea, în condițiile actuale. Dar, cât de curând, trebuia s-o avertizeze în legătură cu acel ton plin de admirație pe care-l folosea când îl cita pe tatăl ei. Aprinse veioza și-i scoase cartea din geantă; "Poneiul lui Jill" avea s-o farmece pe Sian suficient cât s-o facă să adoarmă. Apoi se așeză pe marginea patului fetiței și strânse la piept cu toată dragostea acel trupușor, gândindu-se la ce-ar fi putut să se întâmple. Sian se întinse și spuse:

– O să stau trează să-l aștept și pe tata să-l îmbrățișez și pe el de noapte bună.

Annabel se ridică brusc și se duse la fereastră, dar nu vedea nimic, pentru că erau trase obloanele; probabil le închisese Caird, înainte să le lase să intre. Se uită printre ele și zări un colț de stradă; cine știe ce se ascundea acolo, în întunericul nopții? În căutarea unei activități care să-i distragă atenția, începu să caute prin geanta de voiaj cele ce-i trebuia pentru noapte. N-avea de gând să se dezbrace și să se culce, nu în noaptea asta, dar putea să se spele pe dinți, să-și dea cu apă pe față. Văzu apoi hârtile ieșind din geantă și, foarte mulțumită că-și găsise o ocupație și putea să uite o vreme problemele ce o înconjurau, o desfăcu pe cea mare și o întinse pe masă. Acela era drumul lor, își spuse Annabel, urmărind linia trasată prin Lille, apoi toată Belgia, prin Cologne și Frankfurt, Nürenberg, München, apoi încă o frontieră până în Austria și în sfârșit splendidul Salzburg. Neștiind cât de repede ar putea ajunge și pe unde trebuia exact s-o ia, nu mai rezervase alte camere de hotel și acum era bucuroasă că n-o făcuse. Avea să plece cât putea de repede și să lase în urmă portul Calais, pe Caird și pe Denny și tot ce se întâmplase. Să continuie oare drumul pe lângă Rin, sau pe celălalt, prin Mosel? Se așeză pentru a le compara mai bine și, concentrată cum era, nu-l auzi imediat pe Caird, ciocănind așa cum spusese că va face. Semnalul lor secret fusese întotdeauna o bucată din melodia Rule Britannia. Își aminti acest detaliu în drum spre ușă; ciocănise de atâtea ori la ușa lui în felul acesta. Amintirile o copleșeau; nu trebuia, nu trebuia să se gândească la ceea ce urma după bătăile în ușă. Nu mai conta. Dar acum, nu frica îi făcea pielea de găină în timp ce se îndrepta spre ușă. Întrebă cine e, îi recunoscu

vocea, îi deschise, apoi se îndepărtă cât putu de repede. Sian adormise pe o parte în încercarea ei de a rămâne trează pentru a-l aștepta pe Caird.

– Stinge veioza, șopti Annabel peste umăr.

Caird o ascultă și luminița gălbuie se stinse. Annabel se apropie de fetiță și o înveli, iar Sian căscă și se întoarse cu fața la perete, continuându-și liniștită somnul. Annabel ezită să stingă și veioza de pe noptiera dintre paturi, dar până la urmă o opri, lăsând aprinsă doar lampa din colțul celălalt al camerei.

– Noapte bună, piticule, spuse el și o sărută pe frunte pe Sian.

Annabel îl privi cu brațele încrucișate, dar nu putu să nege că gestul demonstra o dragoste adevărată. Totuși, cum putea să nutrească asemenea sentimente pentru o fiică pe care o cunoscuse abia azi? N-o cunoștea, nu petrecuse nici măcar o zi alături de un copil, o zi obișnuită, sau cel puțin nu alături de Sian.

– Probabil că mai ai copii, spuse ea iritată.

– Doar unul. O fată.

Nu era cu fața la ea, dar chiar și așa, din profil, i se citea o amărăciune și o tristețe pe care Annabel, spre surprinderea ei ar fi vrut să i-o aline; să-l strângă în brațe și să sărute acei ochi triști. Alungă ispita și se îndreptă încet spre masă, unde hârtiile așteptau să fie strânse. Această activitate o liniști și se gândi că, până la urmă, dacă-și pierduse cealaltă fată, asta se petrecuse doar din vina lui. Trebuia să fi avut mai multă grijă de căsnicia anterioară.

– Presupun că soția ta are custodia, spuse ea mai mult ca o afirmație decât ca o interogație.

– Las-o baltă, Bel, îi răspunse Caird, luându-și un scaun aproape de fereastră și puse jos servieta neagră pe care o ducea cu el. E un subiect complicat.

– Sunt sigură!

Așa că se aștepta ca Sian să umple acel gol, copilul ei, care era al lui doar pentru faptul că participase la concepere.

O privea încruntat.

– Am crezut că trecusem peste asta, Bel.

– Nu știu ce...

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Vorbise mai tare și izbise cu pumnul în masă. Instinctiv, Annabel se întorsese spre patul în care dormea Sian, dar fetița nu se clintise. Se trezise la ora șase dimineața și avusese o zi plină, așa că era frântă de oboseală.

– Obstacolele astea pe care le ridici, continuă el să șuiere. Tocmai am trecut printr-o experiență destul de gravă...

– Din vina cui?

Se aplecă spre ea cu mâinile încleștate pe marginea mesei.

– Ai de gând să cauți țapul ispășitor, sau vrei să asculți ce am aflat?

– Ai aflat ceva? întrebă ea, din nou agitată, simțind cum îi bubuie inima de spaimă. Cum? Ce anume?

– Pentru început, la mașina mea.

Cu toată agitația care o cuprinsese, uitase complet de plicul pe care-l pusese în buzunar. A fost un mesaj de la ei?

– A trebuit să-l las la poliție, dar mi-au dat o copie, spuse el, răsfoind prin servietă și scoțând o foaie fără titlu sau semnătură

pe care se puteau citi următoarele mâzgăliturі: " Dacă mai vrei s-o vezi vreodată, pune toate informațiile pe care le ai despre golful Gull într-un plic, și trimite-l la adresa..." urma o căsuță poștală din Londra, " când o să ajungă acolo, o s-o primiți înapoi, dar dacă nu ajunge în șapte zile, s-ar putea să primiți o ureche sau un deget...". Annabel se opri, simțind că i se face rău.

– Nu s-a întâmplat, îi reaminti Caird, și nu se va întâmpla.

– Pari foarte sigur de asta.

– Sunt. Îi arătă urmele de pe marginea foii. Amprentele lui Denny.

Fără s-o atingă, se uită mai atentă; una dintre urme era într-adevăr o amprentă, suficient de vizibilă și de incriminatoare. Îl privi întrebătoare.

– Am putut să-i ajut, spunându-le pe unde-și face veacul, continuă Caird. Au început să-l caute.

– Asta înseamnă că va trebui să stăm aici ca să-l identificăm? întrebă ea și simți cum i se întorcea stomacul pe dos, doar gândindu-se că ar fi trebuit să-l vadă din nou pe expeditorul scrisorii.

– Dacă-l prind, spuse el nesigur. Totuși, nu cred c-o să stea pur și simplu și să aștepte să fie prins.

– Grozav. Se duse la fereastră, apoi se întoarse spre el și adăugă: e încă liber și tu-mi spui să nu-mi fac griji.

– N-am spus asta.

Erau amândoi în picioare. Annabel își duse repede mâinile la spate, în caz că ar fi vrut s-o prindă de ele. Dar Caird nu se mișcă; luase din nou acea atitudine protectoare, iar ea se simțea din nou

în siguranță. Da, în siguranță. Trebuia să recunoască acest lucru. Cu el alături, acest bărbat puternic, care părea să știe totdeauna ce să facă, deja simțea că se mai liniștea, o ajuta să se detensioneze. Acest lucru însă îi ridică cealaltă problemă. Ce putea să facă pentru a se opri din tremurat? Acum se mai liniștise, însă simțea în continuare acel fior ce-i scutura trupul. Avea impresia că timpul se oprise în loc și orice se putea întâmpla. Zgomotele ce veneau de afară sau din hotel nu făceau decât să amplifice acest sentiment. Și în acel moment nu mai putu nega dorința de a-i simți căldura mâinilor mângâindu-i corpul; toate acele momente în care gustase plăceri nebănuite...trecuse atât de mult timp de atunci. Preocupată cu treburile zilnice, îi fusese ușor să îndepărteze alți bărbați, pentru că nu-i dorise. Iar acum, după toți acei ani de înfometare și singurătate, trupul își cerea drepturile. Simțea cum creștea în intensitate acel sentiment, și mai grav decât asta era faptul că el părea să-i fi înțeles nevoia ce se completa cu a lui. În semiîntunericul camerei, nu-i putea vedea fața, dar îi simțea tulburarea. Se apropie la doar câțiva centimetri de ea. Pulsul i-o luă razna, fiecare parte din trupul ei îl dorea. Asta nu putea continua! Își încrucișă din nou brațele și se îndepărtă.

– Atunci, ce vrei să spui?

– Doar că sunt aici și o să rămân cu voi, șopti el. Nimic nu mă va face să plec până nu mă asigur că sunteți în siguranță.

– Dar, Caird, din cauză că am stat cu tine, s-a întâmplat totul!

– Știu, scumpo, și dacă aș putea să întorc timpul...

Oftă și se întoarse spre patul Sianei.

Annabel făcu același lucru; amândoi priviră o vreme trupușorul ce respira liniștit sub pături. Concentrată pe siguranța Sianei, Annabel uită atracția pentru Caird; măcar dacă ar fi putut fi așa tot timpul, poate că acea dorință nebunească s-ar fi diminuat sau chiar ar fi dispărut.

– Dar acum nu mai pot schimba nimic, continuă el brusc, așa că trebuie să ne gândim la ce e mai bine de făcut în condițiile actuale.

Nu știa cum să răspundă în fața autorității lui. Caird trecuse prin multe și cunoscuse atâtea situații asemănătoare, așa că aștepta.

– Denny e un ciudat. Cunoaște limba franceză la perfecție, vorbește fluent italiana și germana, se descurcă în limba spaniolă...

– N-am nevoie de o enumerare a calităților lui! izbucni ea.

Caird continuă pe un ton mustrător:

– Altul ar fi sărit într-o barcă și-ar fi în Dover până acum. Dar nu și Denny. Ar putea s-o ia în orice direcție.

– Înțeleg. I se făcuse brusc frig. Chiar în direcția noastră.

– S-ar putea. Cel mai scurt drum pentru a ieși din oraș te duce direct în Belgia, iar pe autostrăzile belgiene și germane intri gratuit.

– Iar dacă e lefter...

– Nu numai asta. Înseamnă că singurele controale de care ar trebui să se îngrijoreze sunt cele de la frontieră.

Și un pungaș cu vechime, așa cum e Denny, știe cum să scape de ele.

– Cum? întrebă ea nedumerită, amintindu-și cozile de la punctele vamale din port.

– E foarte simplu, răspunse Caird, ridicând din umeri. O iei pe drumuri mai puțin circulate. Pe unele dintre ele nici nu sunt controale vamale.

– Deci ar putea fi departe.

– Mi-e teamă că e aproape sigur acest lucru. Salzburg este un oraș unde operează. Îl cunoaște foarte bine.

– Doamne! Se îndepărtă de el, furioasă că le pusese într-o situație atât de periculoasă. Ce mai vacanță avem! Se sprijinea de masă, iar când îl simți apropiindu-se, adăugă: pleacă de lângă mine. Cât îmi doresc să nu te fi întâlnit niciodată.

– Nu-i adevărat, știi asta, spuse el încet, întorcându-se la scaunul lui. Acum, încearcă să te liniștești puțin, pentru a putea gândi.

Răsfoi hărțile de pe masă, apoi se întoarse cu fața la el.

– Și unde o să mă ducă asta?

– Păi, la Pankl, bineînțeles. La ferma mea, la mare distanță de Salzburg, lângă frontiera cu Cehia, continuă el înainte ca Annabel să întrebe. Cel mai apropiat oraș e la mai bine de treizeci de kilometri depărtare...

– Și te aștepți să fiu mulțumită de asta?

– Sian o să fie.

– Oh, tu...

Se opri, iritată de siguranța lui și de faptul că avea dreptate. Își aminti cum le povestise la cină despre pădurile și pajiștile din jurul fermei de la Pankl; despre construcțiile supravegheate de

un prieten arhitect austriac. Sian fusese vrăjită de la început când îi spusese despre veveriţele care se jucau în copacii din apropierea casei, despre căprițele albe ale fermierului vecin sau despre rațele sălbatice de pe râu; dar când i-a povestit despre grajdurile pentru cai, Sian își privise mama cu ochi rugători. Annabel a trebuit să fie foarte puternică pentru a rezista invitației nerostite ce-i fusese adresată. Acum părea nevoită să accepte oferta lui și să fie recunoscătoare pentru asta.

– Tocmai când credeam că pot s-o fac să fie interesată și de altceva decât de cai, exclamă ea.

Caird zâmbi.

– În două săptămâni?

Annabel zâmbi trist.

– Măcar aș fi putut s-o fac să se gândească și la altceva.

– A înțeles asta, spuse, aruncând o privire spre patul din colț. Ca și mine. Cum ai putut, Bel?

Lăsă hărțile pe masă, simțindu-se deodată extenuată. Oare într-adevăr făcuse o mare greșeală, ascunzându-se de el, privându-i astfel pe toți trei de ceva foarte important? Se așeză pe scaunul de lângă el.

– Ce-ai fi făcut, dacă ți-aș fi spus?

– M-aș fi căsătorit cu tine, bineînțeles, răspunse repede.

– Cum ai fi putut face asta? Erai deja căsătorit.

– Deci, asta ai crezut? o întrebă, privind-o fix și oftând. Ceva tipic pentru tine, dacă-ți intră o idee în cap...

– Dar... a semnat în registru ca...Annabel se opri, încercând să înțeleagă ce-i spunea. Atunci, înseamnă că nu erați...?

– Divorțul se pronunțase cu șase luni înainte să ne întâlnim. Ochii i se întristară din nou la acele amintiri dureroase. Millie a păstrat numele meu din motive profesionale-munca ei de cercetare devenise destul de cunoscută în acel moment.

– Cercetare?

– E microbiolog. Unul bun-asta era una dintre probleme.

Abia dacă-l auzea, căci se adâncise iar într-un trecut ce nu le aparținea. Deci, s-ar fi putut căsători. Se gândise la asta, visase uneori asta, în special în primii ani, când era o angajată prost plătită. Apoi visele începuseră să fie tot mai rare, cu cât era mai ocupată. Într-un final, când realizase că ea era cea care conducea de fapt toată afacerea și se gândise că putea face acest efort pe cont propriu, aproape că încetaseră. Acum era prea mândră de succesul ei pentru a se gândi să renunțe la el. Și, oricum, îi fusese mult mai bine fără el, își spusese de-a lungul acelor ani. Își făcuse singură drum prin viață și, contrar așteptărilor, pusese pe picioare o afacere respectată în tot orașul.

– Nu aș fi acceptat, îi spuse, și dacă totuși aș fi făcut-o, n-ar fi mers. Caird se lăsă pe spătarul scaunului, cu un oftat:

– Poftim. Bel a vorbit.

– Crezi că ar fi mers? întrebă, iritată de faptul că o considera drept o atotștiutoare. Cealaltă n-a mers, oricât de mult ți-ai fi iubit fiica...

– Ai grijă.

Annabel se uită la el, speriată de tonul pe care-l folosise. Era din nou în picioare și i se citea din nou acea durere nemăsurată în privire.

– Ar fi bine să clarificăm lucrurile acum, Bel. Nu vom mai vorbi despre cealaltă fiică a mea. Da?

Avu intenția de a comenta această indicație legată de ce avea sau n-avea voie să vorbească, dar după o singură privire se răzgândi. îl cunoștea suficient de bine pe Caird, pentru a ști că nu era bine să se certe cu el în starea asta. Văzând că ceea ce spusese a avut efect, Caird se ridică și scoase o sticlă de whisky de un litru.

– Nu face fața asta, ai nevoie de ceva tare. Apoi scoase două pahare, în care turnă băutura și se duse până la baie de unde se întoarse cu o cană de plastic plină cu apă. Câtă?

– Plin. Întotdeauna te plimbi cu două pahare la tine?

– Ai fi surprinsă, îi spuse, privind-o pe sub sprâncene, cât de folositoare sunt.

– Mă îndoiesc.

– Poftim. N-o să te spun, da?

Luă o gură din whisky. Era mai bun decât se așteptase, cu ceva arome de ierburi. Îi plăcea și cu siguranță o făcea să se simtă mai bine, mai puternică și în același timp mai relaxată. Caird îl bea simplu, ținând paharul între mâini, pentru a-l încălzi, savurând aroma băuturii.

– Cred că ar trebui să-ți spun că... se opri, puse paharul pe masă și se aplecă spre ea, apoi continuă: nu mă culc așa...cu oricine. Niciodată n-am făcut asta. Ai înțeles?

Annabel mai luă o gură din pahar și descoperi cu uimire că era gol. Da, și se simțea bine, pregătită pentru orice. Era adevărat că pleoapele-i erau grele, dar încă îi mai putea zâmbi printre gene și încă mai putea să-și apropie mâna de a lui. Și când el o atinse pe

încheietură, delicat, se simți la fel de bine; da, putea face față și la asta. Acea liniște din capul ei și totodată acea tulburare a sângelui, nu însemnau nimic. Nu-l iubea, nu, nu-l...

– Oh, Annabel! Tonul vocii lui suna aproape supărat, totuși se ridică ținând-o de mână, apoi o trase lângă el. Veni de bunăvoie la el, aproape, mai aproape, până ce-și simți trupul strivindu-se de al lui. Îi mângâie fața și realiză că așteptase să facă asta din prima clipă în care-l văzuse pe puntea feribotului. Degetele recunoscură aceeași piele fermă. Sărutul ce urmă fu ca și cum s-ar fi întors acasă. Câtă vreme era în brațele lui, era în siguranță. Poate că buzele lui le căutau pe ale ei pentru a le savura, poate că acest bărbat o dorea, dar în același timp va avea grijă de ea- întotdeauna avusese grijă de ea. Se lăsă purtată de acel sentiment minunat dăruit de săruturile lui profunde, închise ochii și se pregăti să-l lase să facă ce voia.

Caird făcu un pas înapoi, privind-o cu buzele întredeschise și cu sprâncenele puțin ridicate. Annabel nu putea citi nimic în expresia feței lui, așa că închise din nou ochii și-i simți atingerea în timp ce-i desfăcea funda cămășii. O sărută apoi pe gât, încet. Trupul ei răspundea perfect, căci el știa exact unde s-o atingă. Apoi o îndepărtă ușor.

– Sunt probleme neterminate între noi, scumpo.

– Neterminate...repetă ea pierdută, și deschise brusc ochii. Ce fac? Sian doarme aici! Suntem nebuni!

Caird o mângâie încet pe gât, apoi îi dădu o șuviță la o parte cu un gest asemănător celui pe care-l făcuse mai devreme cu Sian. Annabel se încordă.

– Mai bine pleci.

– Nu, scumpo.

Se îndepărtă de el, știind cât de puțin putea rezista atingerilor lui.

– Trebuie!

– Nu.

Îl privi surprinsă și observă că era mult mai calm și chiar surâdea.

– Ceea ce trebuie să fac, este să rămân aici.

– Caird...

– Liniștește-te, scumpo, spuse vrând s-o atingă din noi, dar oprindu-se la timp. Ce fel de om crezi că sunt? Chiar crezi că aș vrea să se întâmple aici, așa...

– Atunci, pleacă, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu, spuse el.

Camera mea e un etaj mai sus. Nu pot să fiu cu ochii pe voi de acolo.

Annabel se liniști aproape instantaneu. Dacă avea să le păzească, or să fie bine.

– Dar...cum o să dormi? întrebă, uitându-se prin cameră. Nu era nici măcar un covor pe jos, nicidecum vreun scaun sau un fotoliu mai confortabil, în care ar fi putut să doarmă.

– O să mă descurc.

Deschise dulapul și-i aduse un braț de așternuturi. Ar trebui să te culci.

Annabel fu de acord și-și scoase pijamaua din geantă. După ce ieși din baie, atentă să nu se uite la el, se strecură în patul liber.

Caird își aranjase deja locul de dormit lângă fereastră.

– Noapte bună, dragostea mea, îi spuse înainte să stingă lumina.

Îl mai auzi aranjându-și încet pătura, apoi cumva, se făcu dimineață.

Capitolul 5

O trezi zgomotul făcut de Caird, care împăturea așternuturile. Le stivuia pe patul Sianei, care dispăruse; dar se liniști, căci se auzea curgând apa în baie.

– I-am arătat cum să folosească dușul, îi explică el, care arăta foarte bine și foarte odihnit, pentru cineva care dormise pe podea, cu toate că avea tricoul puțin șifonat și părul răvășit. Mi-am făcut și eu un duș înainte să te trezești. Sper că nu e nicio problemă. Annabel căscă, fără să se obosească să-i răspundă. Ca de obicei, Caird făcea ceva după care o anunța și pe ea! Nu era vorba că nu l-ar fi lăsat să folosească dușul, dar îi demonstra încă o dată că făcea totul cum voia.

– Acum că te-ai trezit, continuă el, mă duc până sus, să-mi schimb cămașa. Încuie ușa după mine, da?

Iar făcea așa. Dădea ordine, ca de obicei. Se ridică iritată din pat, în timp ce își aducea aminte fragmente din ce se petrecuse

cu o seară înainte. Oare chiar fusese ea, luată de val într-o asemenea măsură, încât își dorise să...? Nu se gândi mai departe. Obrajii i se împurpurară și pentru ca lucrurile să se agraveze, tot corpul îi trăda emoțiile. Încercă să se ascundă, dar stânjeneala mai rău o scotea în evidență. Încerca să-i evite privirea, uitându-se în orice altă parte. Dar, bineînțeles că n-avea niciun efect. Îl privi pe furiș pentru a vedea dacă observase. Se oprise la ușă, cu o mână pe clanță și cealaltă încercând să descuie. Relaxat și evident gândindu-se la cu totul altceva.

– Ca s-o citez pe fiica noastră... încântător, spuse el, privindu-i sânii.

Singura modalitate de a face față la această situație era să nu se mai ferească. Odată ce luă această decizie, îl privi drept în ochi.

– Asta ar trebui să mă flateze?

– Pijamaua asta face totul...

Conștientă de faptul că încă-i privea sânii, spuse disperată:

– Nu știu la ce te referi.

– și te și înroșești! Annabel Blythe, ești o figură.

– Pentru Dumnezeu, Caird, pleacă odată și nu mă mai ține aici.

– Iartă-mă, scumpo. Se întoarse. A fost o seară de pomină. Denny va trebui să răspundă la multe întrebări...

Cumva, menționarea acelui borfaș, îi completă umilința. Trimisese scrisoarea aceea prostească de care ea uitase complet, pentru că se lăsase dusă de val. Nu se va mai întâmpla. Spre ușurarea ei, Caird deschidea, în sfârșit, ușa.

– Mă duc să-mi aduc lucrurile de sus.

– Presupun că o să plătești totuși pentru cameră, nu? întrebă ea, mulțumită că se putea gândi la altceva.

– Bineînțeles.

– Ce pierdere, mai ales că nici n-ai folosit-o.

– Se mai întâmplă.

Apoi ieși, iar Annabel încuie ușa. Aproape că-i era recunoscătoare pentru faptul că-i reamintise stilul lui de viață; era o obișnuință pentru el să plătească o cameră de hotel și să ajungă să doarmă în alta. Zilele ce urmau, trebuia să aibă asta bine întipărit în minte. Caird se întoarse cu un număr surprinzător de mare de bagaje. Avea cu el o mulțime de lucruri ciudate: o trusă cu unelte, o mașină de scris, o valiză de mărime medie și un sac de marinar, cilindric și strălucitor.

– Hai să luăm micul dejun și-ți explic după aceea, spuse el, întâlnindu-i privirea întrebătoare. Au mâncat la bar, unde luminile erau aprinse dat fiind faptul că afară încă era întunecat. În toată camera mirosea a pâine prăjită, a cafea și a gem de caise, iar cornurile lor erau proaspete și pufoase.

– Gata? întrebă Caird, punând pe masă cana lui de cafea. Apoi continuă, vioi: am vrut să mâncăm înainte să va spun că mi-au spart mașina.

Annabel scăpă din mână șervetul de hârtie pe care tocmai îl folosea. Din fericire, nu trebuia să vorbească, pentru că Sian punea toate întrebările. Cauciucurile fuseseră tăiate, iar încuietoarea forțată. Probabil că folosiseră o rangă; în orice caz, distruseseră portiera. Încercaseră și portbagajul, dar încuietoarea de acolo a rezistat.

– Presupun că au fost întrerupți, adăugă el. Cel puțin am bagajele.

– Asta înseamnă că nu erau niște hoți oarecare, fură primele cuvinte ale Annabelei, după ce se trezi din șocul produs de acea veste. Altfel ar fi căutat bagajele mai întâi.

– Nu, nu erau niște hoți oarecare, spuse el ducându-și mâna la nas, de parcă ar fi încercat să-l îndrepte.

Annabel nu-l mai văzuse făcând asta; totuși, nu avea nasul rupt când îl întâlnise ultima dată. Presupuse că pățise asta din cauza vreunui alt dușman, pe care și-l făcuse prin intermediul emisiunii și o străbătu un fior, când se gândi câți adunase, probabil, de-a lungul anilor.

– Cum se numea locul ăla? întrebă ea. Era singurul lucru, din scrisoarea pe care i-o citise seara trecută, despre care putea vorbi. Golful Gull, nu?

– E o zonă foarte frumoasă, îi spuse el. Acum, încearcă cineva să construiască un hotel, acolo.

– Cum ai ajuns să te implici? continuă Annabel, deși bineînțeles, știa. Prin intermediul emisiunii aceleia blestemate.

– O să aibă discoteci, parcuri de distracții, o sală de bowling; n-ar fi trebuit să primească autorizația.

– Înțeleg, spuse ea gânditoare, strângând în palmă fiimiturile de pe masă. Corupție? întrebă ea, iar când Caird încuviință, continuă. Bine, dar cum… se potrivește Denny aici?

– Nu știu, scumpo. Poate că-l plătește cineva. Poate că șantajează pe cineva.

– Documente. Ți-a cerut niște documente.

– Foarte importante, spuse Caird. Sunt în legătură cu banca.

Sian încercase să-i urmărească, dar se lăsase păgubașă.

– Îmi pare rău de mașina ta, tată. Ce o să faci?

– Au ridicat-o azi-noapte, piticule. Deși îi răspundea Sianei, o privea pe Annabel. O să dureze câteva zile până o termină de reparat, așa că voi călători cu voi.

– Am asigurare doar pentru un singur șofer, spuse Annabel repede.

– Atunci, conduci tu.

Oricum, Sian era foarte fericită. Când aflase că vor merge până la urmă la fermă, se înroșise și tăcuse cinci minute, savurând vestea. Recepționera din acea dimineață era o negresă frumoasă, ajutată de machiaj, dar și de o ținută pe cât de decentă, pe atât de elegantă și de seducătoare. Când trecură să lase cheile, aceasta îl privi cu mult interes pe Caird, iar Annabel își reaminti ce bărbat atrăgător era. Siguranța pe care o emana, puterea ce i se citea în mișcări, acei ochi căprui pătrunzători…toate astea ar fi făcut orice femeie să se uite de două ori după el. Totuși, cel puțin de data asta, nu prinsese mesajul, sau îl ignorase. Puse toate bagajele în portbagajul micuțului Polo, în afară de geamantan. Pe acela îl puse pe bancheta din spate, alături de Sian, care spunea că va sta mult mai confortabil, dacă va avea ceva de care să se sprijine. Urmând instrucțiunile precise ale lui Caird, Annabel ieși repede din oraș, în ciuda traficului aglomerat de dimineață. Se simți mai relaxată, pe măsură ce se îndepărtau. Pe de-o parte pentru că se îndepărtau de Calais și de toate cele întâmplate, dar în aceeași măsură și pentru faptul că fiind concentrată la condus

și atentă la semnele de circulație, putea să facă față prezenței dominatoare a lui Caird, dar și ideii că l-ar putea avea lângă ea pentru totdeauna. Pentru totdeauna? Era o prostie, își spuse și se concentră pe condus. Caird nici nu prea vorbi până la Lille, exceptând instrucțiunile cu ajutorul cărora ajunseră foarte ușor. Singurul comentariu adițional pe care-l făcu, fu atunci când ieșiră din Lille:

– E faimos pentru hotelul Voltaire de aici.

Dar Annabel îl ignoră, preocupată de faptul că se apropiau de vamă, unde li se cereau pașapoartele. Sian era nemulțumită de faptul că nu-i băgase nimeni în seamă la vamă, iar primele minute petrecute în Belgia fură pline de nemulțumirile ei.

– Hai să ne oprim la următoarea benzinărie să bem o cafea, spuse Caird repede.

– Nu, vreau să continuăm drumul, răspunse Annabel, atentă la șosea. Și-apoi, n-am bani belgieni.

– Am eu, dar dacă vrei, putem doar să ne oprim puțin să te odihnești.

– Să mă odihnesc?

– Ai condus mai bine de două ore.

– Ah. Doar nu vorbești serios; în legătură cu asta? întrebă ea, schimbând benzile.

– Ba vorbesc foarte serios, nu părea supărat, doar calm, și sigur pe el. La drum lung e bine să faci pauze de cinci minute la fiecare două ore. Având în vedere că doar tu conduci…

– Având în vedere că doar eu conduc, eu o să decid când mă opresc.

Caird se întoarse spre Sian:

– Dar tu, piticule? Vrei să-ți dezmorțești puțin picioarele?

– Mămico, începu Sian, puțin îngrijorată, suntem într-o țară nouă. O să ne lași să ne plimbăm un pic, nu-i așa?

S-au oprit la primul refugiu și s-au plimbat puțin. Trecură încă o frontieră și ajunseră în Germania, unde Caird avu din nou câștig de cauză, pentru a se opri să ia prânzul. Annabel voia să oprească la o benzinărie, dar el îi atrase atenția asupra faptului că în august, acestea erau pline. Și așa se și întâmplă; abia reuși să găsească un loc de parcare, iar mesele de la restaurant erau toate ocupate. Recunoscându-și înfrângerea, îl lăsă să-i arate drumul spre un sătuc, cu un nume greu de pronunțat, unde au mâncat salate răcoritoare, la un han care a încântat-o pe Sian de la început cu varietatea de înghețată pe care o ofereau. Și cafeaua era foarte bună, cu toate astea Caird adormi imediat în mașină. Poate că nu dormise atât de bine noaptea trecută. Măcar acum putea să aleagă de una singură drumul, se gândi Annabel, și alese s-o ia prin Köln direct spre Frankfurt. Numai că nu prea reuși; probabil că ratase o ieșire, căci până scăpă din traficul acela îngrozitor, se părea că se îndreptau spre un loc numi Siegen. Oricum, totul era în regulă, căci pe hartă apărea tot Frankfurt în continuare, așa că nu putea să fi ocolit mult. Când Caird se trezi, ea reuși să se poarte ca și cum pe acolo a vrut s-o ia de la bun început.

– Foarte bine, spuse el. E drumul meu preferat.

– Am traversat Rinul și mami a înjurat un bărbat dintr-o mașină mare, chicoti Sian de pe bancheta din spate.

Caird zâmbi.

– E puțin cam dificil traficul pe lângă Köln.

– Da n-am…încercă Annabel, dar se lăsă păgubașă și-și văzu de condus, depășind un autocamion și o furgonetă, în timp ce un Porsche apăru din senin, semnalizând nervos.

– Pe autostradă nu e limită de viteză, spuse Caird, în timp ce Porscheul îi depășea grăbit. Iar în Frankfurt e îngrozitor. E un trafic incredibil.

Annabel simți cum își pierde din avânt.

– Mai rău decât în Köln?

– Mult mai rău. Ce bine că ai ales drumul ăsta și n-am fost nevoiți să trecem pe acolo.

– Mami știe întotdeauna ce să facă, spuse veselă Sian.

Bravo, scumpa mea, se gândi Annabel simțind cum îi reveneau forțele. Îi veni chiar să zâmbească. Dacă i-ar fi spus el s-o ia în direcția asta, cu siguranță l-ar fi contrazis. În loc de asta, a ajuns aici la nimereală. Drumul era destul de bun, chiar dacă vremea nu ținea cu ei. Și împrejurimile erau frumoase. Dealurile erau acoperite de păduri prin care se vedeau poteci ce se pierdeau pe sub copaci. Annabelei îi plăcea această liniște și o găsea foarte relaxantă după ultimele douăzeci și patru de ore de agitație permanentă.

– Fiecare sătuc din zonă are un han primitor. Să căutăm unul?

Ea ar fi vrut să conducă mai departe, să se îndepărteze cât mai mult de Calais, dar știa că era doar o panică prostească și-i putea face față. Astfel, o luară pe un drum lateral ce-i ducea spre unul dintre satele din apropiere. Când ajunseră, Sian alese Hanul

Sonne pentru că îi plăcea faptul că era jumătate din lemn. Caird se ocupă de rezervarea camerelor până când Annabel reuși să-și amintească frazele învățate cu greu iarna trecută. Ascultă comentariile pline de admirație ale fiicei ei destul de ursuză și speră că va avea ocazia să pună în aplicare ceea ce învățase în germană până să se termine vacanța. Hanul, construit din lemn masiv, era impresionant. Camera era mare și spațioasă, iar Sian o exploră de la un capăt la altul, descoperind că patul imens era de fapt format din două paturi lipite unul de altul, dulapul mirosea a cuișoare, iar dușul…funcționa.

– Oh…oftă Annabel, uitându-se la Sian, care avea părul și tricoul ud. Oricum, trebuia să schimbi tricoul ăla. Scoate-ți-l, să-l spăl.

Sian își trase, ascultătoare, tricoul peste cap, iar mama ei îl puse în chiuvetă. Annabel se gândi să spele și bluza ei, așa că se schimbă într-una mai lejeră, cu mâneci lungi. Se apucase de treabă, când Sian apăru cu un prosop înfășurat pe cap:

– Mămico! Suntem într-o țară complet nouă și tu speli!

Annabel oftă. Înțelegea perfect entuziasmul unui copil de nouă ani, care stătuse închis într-o mașină toată ziua, iar acum abia aștepta să exploreze, să cerceteze acele locuri noi. Pe de altă parte, trebuia să termine ce începuse, pentru ca lucrurile să aibă timp să se usuce.

– Termin cât pot de repede, scumpo. N-ai putea să…

Fu întreruptă de Caird, care ciocăni la ușă, folosind același cunoscut refren și problema fu rezolvată. Mai întâi trebuia inspectată camera lui; o cameră de o persoană, la un etaj mai sus,

le spuse, cu o priveliște foarte frumoasă. Când o aduse pe Sian înapoi, spuse că voia un ziar și se apropie de Annabel, care clătea rufele de zor.

– Ai condus toată ziua, ar trebui să te odihnești puțin.

– Arăt obosită? spuse ea, sperând că nu-i surprinsese neliniștea din voce. O uimise pe ea însăși. De ce-aș vrea să arăt bine pentru el? se întrebă nervoasă.

– Hai, scumpo, adăugă Caird, punându-i o mână pe umeri, întinde-te puțin și iau eu piticul cu mine.

Apa rece, care-i curgea pe mâini, nu avea niciun efect; era mai tulburată ca niciodată, iar inima îi bătea să-i explodeze, atentă doar la acea atingere tandră ce pur și simplu o paralizase. Ar fi trebuit să se îndepărteze, să se gândească la altceva. Era furioasă pe ea însăși că nu făcea nimic, totuși, când reuși să plece, s-o pregătească pe Sian, viața îi păru mai rece, mai întunecată și mai goală decât îi păruse de-a lungul celor zece ani. După ce rămase singură în cameră, termină de spălat. Când se duse să se uite pe fereastră, Caird și Sian tocmai ieșeau din magazinul de lângă biserică. Fetița ținea ziarul și se uita atât de interesată la el, încât Annabel se întrebă dacă nu cumva găsise o poză cu un cal. Sau poate doar încerca să înțeleagă limba. Oricum, i-l înmână apoi lui Caird, care-l împături. Acum se îndepărtau încet de hotel, Sian zburdând ca un cățeluș înainte, apoi oprindu-se ca la o comandă și așteptându-l. Îl luă de mână și ieșiră din raza vizuală a Annabelei. Ea se întoarse în cameră, simțindu-se lăsată pe dinafară. Se înțelegeau atât de bine, cei doi. Era cazul să recunoască acest lucru și să se gândească ce va face în continuare,

deși orice ar fi hotărât să facă n-o mulțumea. În niciun caz nu putea sta cu el la Londra. N-ar avea o clipă de liniște, întrebându-se de unde ar mai putea răsări dușmanii lui. Și nu se îngrijora doar pentru Sian, ci și pentru Caird; oricât de mult o enerva și oricât de mult și-ar fi dorit s-o lase în pace, realiză că n-ar fi suportat să-l știe că suferă. Cum naiba îi plăcea slujba asta care-i punea viața în pericol chiar și în vacanță, la mare distanță de casă? Nu era de mirare că-și cumpărase o locuință în cealaltă parte a Europei-avea nevoie de ea. Trase cuvertura la o parte, își scoase pantofii și se întinse în pat. Oare unde locuiau părinții lui? se întrebă ea, privind tavanul alb. Bunicii Sianei, iată alt aspect la care trebuia să se gândească. Caird părea foarte sigur că voiau s-o cunoască. Annabel nu era așa sigură; încă nu putea accepta faptul că o privase pe Sian de iubirea și atenția a doi bunici. Nu și-l putuse imagina pe Caird ca pe un bărbat de familie și totuși, iată că își asumase rolul de tată cu mult entuziasm și hotărâre, încât își dădea seama de faptul că va trebui să-i permită să intre în viața lor. Întrebarea era unde? și cum? S-ar fi putut muta cu ele, aveau suficient spațiu, dar nici nu se putea gândi cum ar fi tulburat-o pe ea prezența lui Caird. Și orice s-ar fi întâmplat, nu trebuia să se implice într-o nouă relație cu el-o dată fusese suficient. Se înroși din nou, amintindu-și reacția pe care o avusese seara precedentă. Caird nu făcuse un secret din faptul că o găsea atrăgătoare. Dar, nu era lumea plină de femei pe care el le găsea atrăgătoare? Cu siguranță, erau multe ca ea. Și despre asta era vorba, nu? Dacă nu era atentă, avea să fie rănită încă o dată, iar de data asta avea să fie mult mai dureroasă lovitura, căci

era mai în vârstă. Crezuse că era o femeie puternică, și ar fi crezut asta în continuare dacă n-ar fi apărut el, să-i demonstreze cât de fragilă era carapacea sub care se ascunsese. Părea atât de onest. Asta era problema. Și se dovedise și faptul că nu fusese căsătorit atunci. Nu, nu era căsătorit, dar fosta lui nevastă se simțea ca acasă în camera lui, a lor…Nu se mai gândi la asta. Cel puțin avusese dreptate în legătură cu un lucru; această perioadă petrecută de una singură îi prindea bine, se putea gândi la tot. O luă de la capăt. Numărul unu: Sian avea acum un tată, iar Annabel o fiică. Numărul doi: Sian, cel puțin, avea dreptul la această relație și la șansa de a o dezvolta. Problema: acest lucru nu se putea face în Londra, iar ea nu-l voia în strada Rybridge. O posibilă soluție: acei bunici; trebuia să afle mai multe despre ei. Numărul trei: o tulbura prezența lui Caird, iar felul în care evoluau lucrurile îi spunea că va trebui să stea mult prea mult cu el. Numărul patru: nu se gândea atât de mult la el când avea o ocupație, fiind concentrată la altceva; așa cum se întâmplase azi, câtă vreme a condus. Soluția: trebuia să aibă tot timpul ceva de făcut și să evite să rămână singură cu el. Trebuia doar să-și facă un plan. Putea, de exemplu, să despacheteze acum, dar avea să facă asta mai târziu, când va trebui să evite o situație ce putea deveni periculoasă. Și cum rămânea cu acele scrisori pe care trebuia să le trimită? Una contabilului ei și una acelui cuplu care nu-și plătise încă nota. Și în plus, trebuia să se gândească la petrecerea aniversară ce se apropia și la raportul pe care trebuia să-l scrie pentru Tech…se întoarse pe o parte, foarte relaxată și atipi. O trezi, brusc, Sian.

– Avem niște vești grozave, mami! L-au prins.

– Ce? Pe cine au prins? întrebă Annabel somnoroasă, întinzându-se ca o pisică. Era într-adevăr, foarte confortabil acel pat. Se opri în mijlocul unui căscat, când îl observă pe Caird, care o privea zâmbind, într-un fel în care nu-i plăcea deloc. Nu era aceeași privire pe care o avusese dimineață, când nu-și putea lua ochii de la sânii ei, dar acea figură mulțumită, că o avea acolo, o enerva. De parcă ar fi avut vreun drept s-o privească așa! Își arogase dreptul de a se purta ca un tată, iar acum o privea ca un…soț. Un soț iubitor, bucuros că-i oferise o pauză și mulțumit s-o găsească odihnindu-se. Se ridică repede.

– Vrei să te dai mai încolo? spuse ea, ca și cum s-ar fi adresat amândurora și căutându-și pantofii. Cum pot să mă ridic, dacă mă încurcați în felul ăsta?

– Nu-nțelegi, mămico! spuse Sian, făcându-i loc, dar fără să-și poată reține entuziasmul. L-au prins pe Denny!

– Poftim? Cine? întrebă ea, ridicându-se.

– Poliția franceză, interveni Caird. Hai jos, să mâncăm ceva și îți povestim.

Annabel îi lăsă s-o conducă în sala de mese; totul arăta extraordinar: miresmele de lemn se amestecau cu cele de ceară și flori, mesele erau mari și aveau canapelute foarte comode, iar meniurile în mape din piele confereau o notă specială încăperii.

– Mirodenii! chicoti fericită Sian, mirosind o mică vază ce se afla pe masa pe care o aleseseră.

Așa și era. În vaze nu erau flori, cum crezuseră, ci mirodenii de tot felul: cuișoare, scorțișoară, toate aranjate ca un mic buchet

de flori. Annabel simți și aromă de vanilie, boabe de muștar și mac.

– Ce idee grozavă. Poate o să facem și noi…se opri, realizând că uitase complet să ceară alte detalii. Hai, spuneți. Cum l-au prins? întrebă ea, punând vaza la loc, pe masă. Și de unde știți asta?

– Tata a sunat de la o cabină telefonică specială. Știe atâtea, mămico…

– Ai sunat la poliția franceză? îl întrebă Annabel, bucurându-se de faptul că lumina nu era prea bună și nu i se putea observa admirația pentru gestul pe care-l făcuse.

– Da. Așteptau un telefon de la mine. L-au prins dimineața asta, la St. Omer, la volanul unei mașini furate.

Între timp, chelnerița adusese meniurile și le aprindea lumânarea de pe masă.

– Dacă am fi știut, nu ne-am mai fi grăbit așa, continuă Annabel.

– Ba da, mămico, o corectă Sian. Cum altfel am fi putut avea timp să mergem și la fermă?

– Dar…începu Annabel, încercând să se concentreze, acum nu trebuie să ne mai ascundem la fermă. Putem să mergem direct la Salzburg.

Nu mai trebuia s-o întrebe pe Sian ce părere avea. La început, ochii căprui o priviră neîncrezători, apoi se întunecară și în final nu se mai citea în ei decât dezaprobarea care, ca și maxilarul încordat și buzele strânse, erau atât de familiare. Când era frustrată ca acum, Sian nu se obosea să plângă sau să facă diverse

crize de nervi, ci pur și simplu îi arăta încontinuu că nu era de acord cu o decizie. Putea s-o țină așa zile în șir. Și ce mai vacanță ar fi fost în ritmul acela, pentru amândouă, se gândi Annabel. Într-o oarecare măsură, fiica ei avea dreptul să facă niște alegeri, asta pe lângă faptul că acum își punea întrebări în legătură cu el. Nu mai aveau nevoie de protecția lui Caird, dar plecase împreună cu ele și se baza pe faptul că-l vor duce până la fermă. Și-apoi, dăduse indicații bune de mers și o ajutase cu Sian. Ar fi fost o adevărată binecuvântare să se odihnească puțin, știind că altcineva, la fel de responsabil și de atent, îi lua locul. Da, erau multe motive pentru care ar fi trebuit să stea alături de el, făcând abstracție de acea idee care-i trecuse prin minte. Totuși, nu putea scăpa de ea, dar nu voia să recunoască nici față de ea însăși că… se obișnuise cu ideea de a petrece două săptămâni împreună cu el și că Salzburgul, fără Caird, și-ar fi pierdut din strălucire. Încercă să nu se mai gândească la asta și se pregăti să-i răspundă Sianei. Cei nouă ani petrecuți cu acea fetiță cu voință de fier, o învățaseră că aceste momente nu trebuia trecute cu vederea. Totul trebuia discutat și rezolvat acum, pentru binele Sianei. Trebuia s-o învețe că nu putea face totul așa cum voia și că acest lucru o ajuta să devină un om civilizat. Tocmai se pregătea să înceapă, când Caird i-o luă înainte:

– Hai piticule, nu mai fi îmbufnat, spuse el zâmbind, dar cu hotărâre în glas. Mama ta duce tot greul, ea trebuie să ia deciziile.

Uimirea o reduse pe Annabel la tăcere. Caird tocmai încerca s-o convingă pe Sian să nu mai meargă la fermă, în ciuda faptului că voia s-o vadă acolo atât de mult? Dar nu, nu era vorba despre

locul unde mergeau, era vorba despre comportamentul Sianei. Pur și simplu își asuma rolul de tată și asta era extraordinar. O adora, îi lua apărarea, o făcea să râdă, dar n-avea să fie unul dintre acei părinți care își răsfață excesiv copiii, uitând de disciplină și lăsând tot greul pe seama partenerului. Annabel simți o adevărată ușurare.

De-a lungul acelor ani singuratici, cel mai greu îi fusese când Sian era neascultătoare.

Atunci, mai mult ca niciodată, își dorise să aibă alături pe cineva căruia să-i povestească, cineva care s-o sprijine sau să-i arate unde greșește. Și dintre toți oamenii, Caird îi lua, acum, acea povară pe care o purtase mai bine de nouă ani.

– N-am spus nimic, spuse Sian, așa cum se așteptase Annabel să răspundă; așa făcea mereu.

– Nici nu trebuia să spui, continuă Caird, șoptindu-i ceva chelneriței.

Apoi adăugă: se vede cu ochiul liber. Ai de gând să fii o pacoste până se va face totul cum vrei tu.

Annabel clipi repede. Ceea ce spunea era adevărat, dar într-un mod atât de brutal…

– Afurisitul ăla de film, "Sunetul muzicii", izbucni Sian, demonstrând ceea ce tocmai îi spusese Caird. Nici măcar nu mi-a plăcut.

– Dar îi place mamei tale, adăugă el blând. Și nu poți să știi, s-ar putea să-ți placă locul unde a fost filmat.

– Ba nu. O să-l urăsc!

– Nu fi prostuță, continuă el mai rece.

O să pierzi multe dacă vei continua în felul acesta.

– Dar tată, ferma ta!

Urma să călăresc…

– Și de unde știi că nu sunt cai și în Salzburg?

– Sunt?

Se opri, căci era ceva la care nu se gândise.

– Vezi, nu știi nimic despre el.

Annabel nu se putu abține să nu zâmbească. Folosise de atâtea ori acea frază, dar niciodată nu avusese un asemenea rezultat devastator.

Siguranța argumentelor lui Caird, o făcuse pe Sian săînțeleagă cât de puține cunoștea. Totuși, nu renunță ușor.

– Dar știu că tu nu vei fi acolo…

– Ba nu, îi răspunse repede Caird.

Vin cu voi.

– Poftim? exclamă Annabel, privindu-l.

De când te-ai hotărât?

– De când am aflat că e sigur, bineînțeles.

Altfel nu v-aș fi putut lăsa să vă apropiați. Acum, uite cum o să facem…

Planul pe care-l făcuse era rezonabil; urmau să folosească ferma din Pankl drept cartier general.

– Nu e așa ușor să găsești cazare în Salzburg în luna august.

– Dar ferma ta e la kilometri distanță, începu Annabel, indignată.

– Dacă mergem pe autostradă, plecăm dimineața și ne întoarcem seara.

– Dar nu vreau să stau doar o zi acolo, adăugă ea furioasă.

– Dar, mămico, chicoti Sian, întotdeauna îmi spui că nu putem face totul așa cum ne place.

Se întorseseră la aceeași replică. Două perechi de ochi o priveau la fel de rugători; două minți identice lucrau pentru a o face să pară egoistă.

I-ar fi plăcut să-i zgâlțâie puțin pe amândoi. Luă meniul și-l deschise.

– O să te duc până la fermă, anunță ea rece. Apoi, vom vedea.

Capitolul 6

În ciuda reținerii afișate de Annabel, cina decurse cum nu se poate mai bine. Caird le-a recomandat să încerce Hirtenspiess, iar Sian se prăpădi de râs când află că era un joc de cuvinte și se traducea cu " scuipat de ciobănesc". Annabel descoperi că era ceva asemănător kebabului: frigărui din bucățele de carne de porc și șuncă, ciuperci și ceapă, făcute la grătar și servite alături de o salată de sezon și un platou de cartofi prăjiți. Totul a fost atât de bun și de sățios, încât Sian nu mai putu să mănânce și desert. Totuși, studie meniul cu înghețată și-i întrebă dacă putea să-și aleagă ceva când se întorceau de la plimbare. Se întuneca mai repede în seara aceea, ceața deja se lăsase și mirosea a ploaie. Totuși nu conta, era aer proaspăt și curat și era liniște. Când Sian le spuse că pot sta pe băncuța din fața bisericii s-o aștepte, fără să-și facă griji, Annabel se trezi din reverie; numai acel " nu te-ngrijora" era suficient s-o facă atentă, ca să nu mai vorbească

de faptul că era conștientă de efectele prezenței lui Caird, care îi pusese mână pe umeri. Dar era atât de bine să fie protejată în felul acesta, înconjurată de căldura lui... Se relaxă după o zi obositoare de condus, puțin amețită de la mâncarea bună. Ar fi putut adormi chiar acolo, sprijinită de umărul lui. Și bine i-ar mai fi fost dacă ar fi făcut asta. Se ridică brusc, încercând să-și reamintească faptul că tocmai această relaxare îi cauzase toate problemele. Iar Caird avea acest talent de a o face să lase garda jos, fie că voia, fie că nu. De fapt, se purta ca și cum ar fi fost capul familiei și era responsabil pentru ele. Ei bine, nu era. Ea era cea care lua toate deciziile ce priveau viața ei și a Sianei; și până acum făcuse o treabă bună. Se îndepărtă puțin de el, știind ca-i era fatal orice contact, căci și o simplă atingere îi făcea pulsul s-o ia razna.

– Nu mi-aș fi imaginat așa ceva despre tine. Vorbise mai dur decât își propusese. Mă refer la faptul că ai fi atât de dornic să fii tată.

– Ți-am mai spus, nu știi multe despre mine, răspunse el calm.

Avea dreptate, își spuse Annabel, gândindu-se la soția lui microbiolog și la fiica despre care îi interzisese să mai vorbească. Ce ciudat era să se gândească la faptul că, undeva, mai exista o fetiță care era sora vitregă a Sianei. Oare și ea semăna cu tatăl ei la fel de bine? Oare îi era dor de el? Oare Caird o vizita des? Ar fi vrut să-l întrebe toate aceste lucruri, dar încă îi răsuna în urechi tonul lui aspru din seara trecută. Dacă nu putea vorbi despre căsătoria lui, putea măcar să facă referire la ea.

– Așa a fost întotdeauna, spuse ea sec.

Afirmația rămase în aer. Cu o seară în urmă, i-ar fi dat o replică pe măsură, i-ar fi spus încă o dată că face pe atotștiutoarea, se gândi ea indignată. Acum însă, nu spuse nimic; se uită în altă parte, gânditor.

Deodată, se simți penibil, ca un pechinez care se lua de un labrador.

– M-am gândit la tot, iubito.

– Vrei să spui că te-ai gândit la... făcu o pauză, pentru a-și găsi cuvintele potrivite, aventura pe care am avut-o?

Caird se cutremură. În mod evident, nu-i plăcea acel cuvânt, și cu atât mai mult tonul pe care fusese rostit. Și totuși, cum ar fi putut numi ceea ce se petrecuse între ei? Orice ar fi însemnat pentru ea, pentru el fusese doar o aventură, fără nicio implicație afectivă, dovadă fiind faptul că nici măcar nu se obosise s-o țină pe fosta nevastă la distanță. Caird continuă, de parcă i-ar fi citit gândurile:

– Să știi că a fost mai mult decât o simplă aventură. Pentru amândoi.

Annabel nu-l privea, înfrântă de blândețea lui. La fel de blând, Sian tocmai luase în brațe un pui de pisică. În acel moment, Annabel realiză că nu se despărțise cu adevărat de Caird. De fapt, învățase multe despre el în ultimii ani, având-o alături pe Sian. Aceleași mișcări, aceeași dârzenie și perseverență și bineînțeles aceeași curiozitate; toate aceste calități se găseau în Sian, ca și această blândețe față de orice ființă slabă și neajutorată. Căci așa era ea acum, slabă și neajutorată, acum înțelegea. Și știa că fiica ei era onestă, directă și loială-poate că așa era și Caird. Poate ar

trebui să asculte ce avea de spus. Poate că promiscuitatea de care-l bănuise fusese doar rodul propriei imaginații.

– Ai spus pe feribot, începu ea precaută, că după mine a urmat un punct de cotitură. Ce-ai vrut să zici cu asta?

Caird ridică din umeri.

– Mi s-au întâmplat multe, de atunci. Nimic bun.

– Ai propria ta emisiune...

– Și am pierdut multe... ei bine, printre altele, te-am pierdut pe tine.

– Și asta... a contat pentru tine?

Nu îndrăznea să creadă așa ceva. Și totuși, de ce nu? Poate că vorbea serios. Și dacă era adevărat, dacă într-adevăr îi dusese dorul, dacă-i simțise lipsa și o căutase, ei bine... atunci ar putea să-și recunoască propriile sentimente, faptul că-i lipsise atât de mult; putea să umple golul din viața ei și să recunoască faptul că nu-l uitase niciodată și că avea nevoie de el.

– N-a fost singurul lucru, continuă Caird, privind-o pe Sian. Poate că nici n-a fost cea mai gravă pierdere, dar... da, a contat.

Cum ar fi putut să mintă, își spuse Annabel, citindu-i durerea în privire. Nu încerca s-o flateze cu aceste dezvăluiri, ci voia să spună tot adevărul despre ei doi. Și totuși, acest adevăr avea atâtea fețe.

– Cât de mult are de-a face ea, spuse Annabel, privind-o pe Sian, cu faptul că îți pare rău că te-am părăsit?

– Nimic, scumpo, răspunse el surprins. Sunt foarte bucuros că există, dar nu știam nimic despre ea până ieri, îți amintești?

– Totuși...încă te interesa?

Când îi răspunse, vocea lui era joasă și se vedea că-și căuta cuvintele potrivite pentru a o face să-nțeleagă ce însemnase pentru el:

– Noi... nu prea ne-am despărțit pe cale amiabilă, nu-i așa? Și a fost păcat, pentru că... se uită fix în ochii ei, câtă vreme am fost împreună, m-ai făcut să mă simt bine. Chiar foarte bine, Annabel Blythe.

– N-am fost... doar o altă aventură? Vocea îi suna ca cea a unui copil ce-și cerea drepturile, totuși trebuia să știe.

– N-ai fost niciodată o aventură, spuse el, zâmbind. Ai fost o pacoste mică, o vrăjitoare mică și mi-ai intrat pe sub piele...Zâmbetul dispăru, lăsând în urmă un sentiment de o cu totul altă intensitate. Tu făceai ca soarele să răsară în fiecare zi.

– Niciodată n-ai spus...

– Nu-mi venea să cred. A trebuit ca Millie...

– Millie. De ce era acolo, Caird, în camera noastră? Când îmi spui ce simțeai pentru mine?

– A fost o nebunie, nu? O privi trist. Venise, pur și simplu. Trebuia să mă vadă imediat, n-a putut să închirieze o cameră, era sigură că nu mă va deranja să împart...

– Dar era camera noastră...

– Știu, iubito, spuse el, privind în gol. Am încercat să-i spun și n-a fost ușor când... se întoarse spre ea, sorbind-o din ochi, când n-am recunoscut ce simțeam pentru tine. Problema era că, în ciuda divorțului, încă spera...

– Deci, eu...am fost cauza pentru care căsnicia voastră s-a sfârșit? întrebă încet, urând faptul că ar fi putut fi o astfel de femeie.

– Nu, spuse el repede. Lucrurile ar fi mers mult mai rău în...

– În ce, Caird?

– Nu contează, iubito, răspunse, luându-i mâna într-a lui. O să-ți povestesc și asta curând.

Annabel nu mai insistă, fiindu-i teamă să nu strice cu niște întrebări stupide acea înțelegere ce se infiripa între ei. Știind câtă durere îi provocase până acum, insistând să-l facă să vorbească despre acea perioadă, își puse cealaltă mână peste a lui. Poate că acel "în curând" avea să aducă o dezvăluire completă. S-au plimbat prin sat, făcând planuri pentru următoarea zi. Caird spuse că nu vor avea nevoie de o cazare la alt hotel. Dacă plecau devreme și conduceau toată ziua, ar fi putut ajunge la Pankl în aceeași zi. Oare era Annabel învinsă? Sian nu vorbea, dar privirea pe care i-o aruncă mamei sale spunea totul. Annabel era învinsă.

– Ia uite, alți turiști, spuse Caird, arătându-le BMW-ul parcat lângă micuțul Volkswagen. Are număr străin.

– Da? întrebă ea, neinteresată. Hai, domnișoară, la culcare.

În această seară, protestele nu ținură mult. Tot ce trebuia făcut era s-o întrebe pe Sian dacă își dorea cu adevărat să ajungă la Pankl a doua zi. Caird o înveli și o sărută de noapte bună. Între timp, Annabel despacheta pentru noapte și-și aminti câte își propusese să facă. Trebuia să facă măcar estimarea pentru ziua de naștere, își spuse ea oftând, și acceptă oferta lui Caird de a-i aduce dosarul din mașină, câtă vreme îi spunea și ea Sianei noapte bună. Fetița aproape adormise, iar Annabel deschise puțin fereastra; parfumul de flori sălbatice se împrăștie în cameră, iar ceasul bisericii bătu de ora nouă. Jos, Caird privea, cu

mâinile în buzunar, Volkswagenul. Lângă el, stătea o tânără care îi aducea aminte Annabelei de fanteziile ei de răzbunare. Blondă, cu părul lung, mătăsos, ce-i cădea pe umerii goi, slăbuță, cu trăsături perfecte și cu un machiaj care avantaja, făcându-i ochii mari.

– Mi se par atât de drăguțe aceste mașinuțe, se auzi o voce cu accent american. Ar trebui să aibă niște chei foarte mari.

Vorbea despre Volkswagen, se gândi Annabel, indignată și enervată de faptul că el n-o punea la punct. Dar, dacă se gândea mai bine, nici n-ar fi făcut-o, nu-i așa? De fapt, n-ar fi făcut asta nimănui, era mult prea bun și cu siguranță nu i-ar fi făcut asta unei femei care arăta așa. Ea ținea în mână o carte groasă ce semăna cu un atlas al zonei, iar Caird o întreba dacă putea arunca o privire prin el.

– Da, bineînțeles, spuse blonda, bătând seducător din genele lungi, care erau cu siguranță false. Poate reușești să-mi arăți drumul spre Dubrovnik.

Și continuară discuția până la intrare, când Annabel nu-i mai auzi. Se îndepărtă de fereastră și descoperi că își mușca buza de jos. Se opri și oftă. Era foarte încordată; încercă să se relaxeze, se apropie de Sian și-i luă încet cartea din mână, apoi o înveli mai bine. Sian căscă, așa cum făcea de obicei, și se întoarse pe o parte; dormea dusă. Această activitate ce făcea parte din rutina ei zilnică, o calmă. Curăță masa, își scoase stiloul și se așeză, așteptându-l pe Caird, să-i aducă hârtiile. N-a durat mult, dar când îi deschise ușa, un nou parfum se răspândi prin cameră. Mirosea a lemn de santal și a trandafiri și-i aducea aminte

Annabelei de petrecerile exclusiviste pentru care ea nu era nimic mai mult decât cea cu aprovizionarea. Un astfel de parfum costa cam cât întreținerea ei și a Sianei pe o lună, iar Caird era învăluit de această esență scumpă. Zâmbi:

– M-ai auzit vorbind cu americanca? O să cânte la festivalul de la Dubrovnik.

– O să cânte...?

– E pianistă. E unguroaică de origine și studiază la New York.

Annabel încercă să râdă ironic:

– Se pare că ai aflat multe despre ea în mai puțin de două minute.

– Așa e în showbiz, îi răspunse, glumind. Poți să-mi împrumuți harta ta?

I-o aduse fără să zică nimic. Nici nu putea vorbi; îi veneau în minte prea multe întrebări dureroase care n-o lăsau să formuleze câteva propoziții simple.

– O cheamă Teresa Nu-știu-cum, continuă el. Mi-a spus să-i zic Tess.

– Și așa o să faci? întrebă Annabel, înmânându-i harta.

Caird zâmbi, de parcă n-ar fi fost nevoie să răspundă la o asemenea întrebare.

– Vrea să ajungă la Füssen, să vadă castelul lui Ludovic cel Nebun.

– Dar n-avea în mână un atlas al zonei?

– Ai văzut-o? O privea cumva amuzat? Atunci, o să înțelegi problema.

Îl privea uimită.

Oare chiar încerca să-i spună că nu-l interesa această Teresa Nu-știu– cum? Oare chiar se amuza din cauza asta și se aștepta ca ea să facă același lucru?

– Nu poate citi harta căci desenul e făcut până la îmbinarea de la cotorul cărții. Dacă îi arăt o hartă desfășurată, ar putea avea o șansă să ajungă acolo, îi explică el. Durează ce ai de făcut?

Annabel dădu din cap, încă nu era capabilă să vorbească.

– Bine. Mă întorc repede.

Suna destul de liniștitor. După plecarea lui, Annabel descoperi că se putea concentra și se putea ocupa de calculele pe care își propusese să le facă; siguranța și calmul din vocea lui, o liniștiseră. Bineînțeles că se va întoarce repede. Nu că ar fi putut să-i vorbească, atunci când se întorcea. Trebuia să termine ce avea de făcut. Începu să calculeze cam cât o costa petrecerea de ziua Sianei: tortul avea să-l facă ea însăși, somonul deja îl cumpărase, estimă prețurile pentru ouă și ulei, care îi trebuia pentru a face maioneza. Apoi ar fi trebuit să se apuce de scrisori, pe care ar fi trebuit să le scrie foarte frumos, având în vedere că n-avea o mașină de scris. Își aduse aminte, însă, că avea Caird o mașină de scris. Ar fi arătat mult mai bine, mai oficial, dacă le-ar fi putut scrie la mașină-dar nu în seara asta, căci zgomotul ar fi trezit-o pe Sian. În cazul ăsta, terminase. Se întinse, ca să se dezmorțească, și se uită la ceas. Nu-i venea să creadă. Se mai uită o dată, mai atent. Oare chiar se făcuse zece și jumătate? Dar, cum de nu auzise ceasul bisericii? Când se făcuse zece, ar fi trebuit să bată de zece ori; oare chiar fusese atât de concentrată, încât nu auzise? Se duse să se uite pe fereastră la cadranul luminat.

Minutarul era exact la jumătatea cadranului, însă nu scoase niciun sunet când se mișcă. Poate că noaptea erau silențioase. Trebuia să-l întrebe pe Caird, dacă așa se obișnuia aici. Dar unde era Caird? Nu spusese când se va întoarce, doar că nu va dura mult. Brusc, i se făcu frig. Răcoarea nopții aducea din nou acel parfum de flori sălbatice, iar Annabel își aminti parfumul pe care-l adusese Caird, când intrase în cameră, în urmă cu o oră și jumătate. Atât stătuse cu Teresa aia. Annabel se gândi încă o dată la felul în care se impregna parfumul unei femei pe un bărbat. Creatura aia probabil că se frecase de Caird ca o pisică. El n-o luase în serios, dar dacă se gândea mai bine, el nu lua nicio femeie în serios. Nici nu era de mirare că i se stricase căsnicia. Pentru el, femeile erau ceva din viața de zi cu zi, făcute să-l distreze, înainte de a se întoarce în acea lume violentă și plină de pericole a bărbaților; cea care o speriase atât de mult la Calais. Amintirea sărutului din seara precedentă și a ceea ce ar fi putut urma, o răscolea precum un cuțit răsucit într-o rană. Îi fusese foarte greu să se oprească, iar pentru el fusese, probabil, și mai greu. Nu era obișnuit cu asemenea refuzuri, iar dacă o femeie frumoasă când nu avea nimic de făcut...se cutremură și închise ochii. Când îi deschise, era pregătită să facă față realității. La stilul de viață pe care-l ducea, probabil că întâlnea des femei ca această Teresa. Obiceiurile vechi mor greu, iar frustrarea provocată de refuzul de aseară fusese exact impulsul de care avusese nevoie. Sigur erau împreună, simțindu-se bine, fără prezența vreunei fetițe care să le strice atmosfera... și când se gândea că-i vorbise chiar în acea după-amiază despre cât însemnase pentru el.

Aproape că-l crezuse. Ce fraieră fusese, având în vedere că avusese nevoie doar de o ofertă de genul ăsta, ca să demonstreze că nu se schimbase deloc. Unsprezece fără un sfert. Probabil că se distrau de minune, se gândi ea. O dureau mâinile. Când se uită la ele, observă că avea pumnii strânși, iar unghiile îi intraseră în carne. Le scutură un pic. În acel moment realiză ce anume o deranja cel mai mult. Nu era vorba de faptul că o dezamăgise-trecuse o dată prin asta și aproape că se așteptase și acum. Nu, era vorba de gelozie. Pur și simplu gelozie. Nu suporta gândul că se afla în pat cu o altă femeie frumoasă. Cum îndrăznea? O să le arate ea. Știa numărul camerei lui, și dacă nu-i va găsi acolo, o să bată la toate ușile, până o va găsi pe a ei. Va trezi toți turiștii și-l va face de rușine în fața tuturor. I-o va plăti, se gândi ea în timp ce ieșea pe hol. Pe când urca scările, imaginația ei lucra în continuare. Dimineața următoare avea să plece și să-l lase singur. N-avea decât să-l ducă noua lui prietenă la fermă, dacă o convingea. Bineînțeles, îi va fi greu cu Sian, dar se putea descurca. Trebuia să se descurce și cu asta, căci n-o putea lăsa pe Sian să adore un tată care avea un asemenea comportament. Ar fi fost mult mai bine dacă fata nu l-ar fi întâlnit niciodată. Dar, cum asta nu se mai putea schimba, cu cât îl vedea mai rar, cu atât mai bine. Bătu la ușa lui Caird cu toată puterea. Nu răspunseră; dacă erau acolo, probabil că așteptau ca ea să plece. Bătu din nou și încercă mânerul. Se învârti cu ușurință și ușa se deschise. Înăuntru se simțea același parfum de lemn de santal și trandafiri; cineva era înăuntru. Pe măsură ce se obișnuia cu întunericul din cameră, reuși să distingă silueta unei

persoane, pe patul luminat doar de becurile de pe stradă. Puteau măcar să tragă perdelele! Căută întrerupătorul, pentru a aprinde lumina. Voia să-i expună întru totul, să vadă dacă aveau vreun pic de rușine. Nu nimerise unde trebuia, căci se aprinse lumina din baie. În acea lumină pală, îl văzu pe Caird, dormind ghemuit, direct pe cuvertură, cu fața îngropată în pernă exact ca...exact ca Sian. Era singur și privind în jurul lui, nu descoperi semne că ar fi fost acolo și altă persoană. Pur și simplu dormea. Era îmbrăcat complet, inclusiv pantofii și haina de piele, iar harta îi alunecase din mână, pe covor. Probabil că stătuse pe marginea patului, studiind-o, făcând planul de drum pentru a doua zi, și se gândise să se întindă o clipă, cât aștepta ca ea să-și termine calculele. Câteva șuvițe îi alunecaseră pe ochi. Respira încet, mișcările pieptului erau ritmice. Și în acel moment, ceva din întreaga lui figură complet neajutorată, vulnerabilă, făcu să-i tresară inima. Știa cât era de obosit; doar ațipise și azi pe drum, și asta pentru că dormise pe podea cu o noapte în urmă, pentru ca ea și Sian să fie în siguranță. Nu se plânsese, o lăsase să doarmă, iar el se trezise devreme și făcuse un duș, întâmpinând permanenta ei stare de agresivitate cu bună dispoziție. Și cum îl răsplătise ea? Fiind morocănoasă, nepoliticoasă, suspicioasă, gândindu-se totdeauna la ce era mai rău. Se uită în altă parte, neputând să-l privească pe bărbatul pe care se grăbise de atâtea ori să-l condamne. Cum putuse să creadă că ar face așa ceva, după ce-i demonstrase bunătatea de care dădea dovadă? Acum reușea să vadă acea bunătate. Era exact același lucru care o atrăsese la el în urmă cu zece ani. Da, și tot cu acea bunătate îi răspunsese ei, o

fată tânără și singură, împovărată de o copilărie tristă. Până și succesul lui din televiziune se baza pe aceeași bunătate; acea dorință de a ajuta. Oameni pe care nu-i cunoștea, care-i erau complet străini și care nu mai aveau la cine să apeleze, se întorceau la Caird, iar el îi ajuta prin toate mijloacele pe care le avea la îndemână. Și pentru că de data asta străinul fusese o femeie frumoasă, iar el nu se întorsese să-i raporteze la timp, ea își imaginase toate relele posibile. Atotștiutoarea-așa i-ar fi zis, și ar fi avut dreptate. Trăsese repede o concluzie, crezând că știe totul, nesocotind tot ce el încercase să-i arate din momentul în care se întâlniseră pe acel feribot. Și acum, privindu-l pe când dormea, înțelese ceva mult mai grav despre ea însăși. Încă nu se maturizase. Dacă într-adevăr ar fi fost așa de sigură pe ea, dacă ar fi fost într-adevăr femeia independentă care se lăuda a fi, n-ar fi încercat să-i demonstreze lui asta. S-ar fi observat oricum, iar Caird ar fi văzut-o. Dar nu putea fi așa alături de el, pentru că de fapt nu era suficient de matură. De asta dăduse vina pe el pentru întâlnirea cu Denny, când, de fapt, el suferise mai mult decât ea. De asta a fost în stare să creadă că el agățase o femeie complet străină cu care putea petrece cele două ore cât ea era ocupată. Atât de puțin se schimbase din fata ignorantă și singură de optsprezece ani, care, dorindu-și atât de mult să fie cu el, mințise în legătură cu faptul că se protejase de o eventuală sarcină. Dar minciuna avusese picioare scurte... și ea era la fel de vinovată pentru faptul că rămăsese însărcinată. Era prima oară când recunoștea acest lucru, iar acum că o făcuse, avea să fie altfel. Avea să se gândească mai puțin la ea însăși, se va gândi mai mult

la el și va începe să facă asta, lăsându-l să doarmă. Se ridică pe vârfuri și trase perdelele, apoi se apropie de Caird și-i scoase pantofii. Caird se întoarse pe spate și se simți din nou acel parfum-dar n-avea s-o ia de la capăt, își spuse. Era singur și dormea, cu hainele pe el-pentru ea era suficient. Haina i se făcuse ghem la spate, ar fi trebuit s-o scoată de pe el înainte să plece. Când încercă să facă asta, Caird tresări și strânse din ochi pentru a se obișnui cu lumina.

– Nu, Millie, scumpo. Sunt bine.

Iar Millie. Cândva, Millie fusese foarte importantă pentru el. Oricare ar fi fost motivul pentru care s-au despărțit, cu siguranță, nu-i fusese ușor, dar acea căsnicie luase sfârșit, iar el fusese foarte clar în această privință. Deci, am fi putut fi împreună în tot acest timp, se gândi Annabel. Fiica mea ar fi putut avea un tată, iar eu aș fi putut fi căsătorită cu singurul bărbat pe care l-am iubit...dar se opri. Lucrurile se întâmplaseră altfel; nu trebuia să se mai gândească la asta.

Caird se mișcă din nou, întinse o mână și o mângâie pe obraz. Ea se întoarse pentru a-i săruta degetele.

– Oprește-te! izbucni el, smulgându-și mâna. Doamne, Teresa! Trebuie să-ți fac un desen ca să pricepi...

– Taci, eu sunt, spuse Annabel, așezându-se pe marginea patului și luându-i o șuviță de pe față. Dacă nu vrei să fii deranjat când dormi, ar fi bine să-ți încui ușa.

El zâmbi, ușor stânjenit.

– Cine crezi că sunt, Casanova?

– Te-a umplut de parfum, spuse Annabel blând.

Nu-l acuza de nimic și nici nu punea să-i explice cum se întâmplase, doar îi reamintea că avea motive să creadă că fata era atrasă de el.

Caird zâmbi din nou, mai relaxat.

– S-a cam înfășurat în jurul meu.

– Și nu ți-a plăcut?

Oricâtă bunăvoință ar fi avut, îi venea greu să creadă asta. Dar expresia feței lui sugera că era cu adevărat dezgustat, poate mai mult decât ar fi putut să exprime.

– O interesa doar propria persoană. Poate dacă eram mai tânăr aș fi acceptat așa ceva...

– Era atât de frumoasă.

– Era doar o imagine, scumpo. Din fericire, a apărut un alt tip...

– Un alt oaspete?

– Da, genul căruia îi place mișcarea în aer liber, un iubitor al naturii. I-am lăsat să ia cina împreună.

– Și dacă n-ar fi...se opri, chicotind, venit să te salveze?

– Mă gândeam să te aduc pe tine ca s-o sperii...

Annabel râse, imaginându-și cum ar fi avut Caird nevoie de ea ca să scape de o femeie frumoasă.

– Și chiar nu ți-a plăcut de ea?

– Știi doar de cine-mi place, Annabel Blythe.

– Dar de ce n-ai venit sus, așa cum ai spus că o să faci? întrebă ea repede, încercând să nu ia în seamă privirea plină de dorință a bărbatului din fața ei.

– Voiam să...își privi ceasul, Doamne cât s-a făcut ceasul!

Voiam să beau puțin whisky...încercă el să continuie, dar nu se putea abține să n-o privească.

– Vrei să-ți aduc eu?

Remarcând tonul gâtuit de emoție pe care-l avea, Annabel căută din priviri sticla de whisky, dar Caird o prinse repede de mână, nelăsând-o să se ridice. Simțea căldura atingerii lui Caird cu toată ființa ei.

– Nu mai vreau acum, spuse el, începând să-i sărute ușor încheietura mâinii.

Pulsul i-o luă razna și un fior de dorință o străpunse. În următoarea secundă, Caird îi descheia nasturii de la cămașă, iar ea îl ajuta s-o dea jos. Când rămase dezbrăcată, Annabel fu mândră pentru prima dată, de când o născuse pe Sian, pentru faptul că-și păstrase silueta și pentru faptul că nu se mai dăruise în felul acesta niciunui alt bărbat în afară de Caird. El îi mângâia sânii cu mâini de artist, știind exact cum s-o facă să explodeze de plăcere.

– Aș putea continua, spuse Caird.

– Știu.

Nu trebuia să spună mai multe. Știa că și el se gândea la fiica lor; Sian dormea singură, într-o cameră de hotel dintr-o țară străină.

– Atunci, măcar atât, spuse el, sărutându-i delicat sânii.

Annabel era pe culmile plăcerii, redescoperind cât de mult însemna Caird pentru ea. Degetele îi ardeau de dorință să simtă din nou contururile acelor umeri puternici; atâta vreme își dorise acest lucru, și atât de mult îi lipsise, încât se obișnuise.

Dar acum, era aici, trebuia doar să întindă mâna și era din nou al ei.

– Oh, iubita mea, oftă el. Credeam că am ținut minte, dar nu era așa...

Următorul lucru pe care-l făcu Annabel, fu probabil cel mai dificil de dus la îndeplinire, dar reuși să-și ia mâinile de pe el și să se îndepărteze, nesigură pe picioarele ei; din nou singură, o ființă care reprezenta doar o parte dintr-un întreg. Caird se întinse pe pat, privind-o cum se îmbracă.

– Ai dreptate, spuse el, sărutându-i mâna. Mâine?

– Tot ce vrei, iubitul meu, promise ea. Tot ce vrem amândoi.

Capitolul 7

În jur de șase jumătate, în următoarea seară, erau la Frohnstadt. Au luat cina la o terasă, așezată într-o poieniță, dar Annabelei nu-i era foame, deși ar fi trebuit să-i fie, pentru că luaseră micul dejun cu ore în urmă, iar pe drum se opriseră doar la o benzinărie de unde luaseră niște sandvișuri, dar condusese prea mult. Se simțea de parcă ar fi condus toată viața. Chiar și când intraseră în Austria prin Passau fusese complet aeriană, nici măcar nu fusese în stare să admire peisajul oferit de Dunăre, deși Caird o făcuse să oprească exact pentru asta. Acum realiza că fusese o nebunie să facă o asemenea călătorie cu un copil de care trebuia să aibă grijă. Slavă Domnului că era și Caird, care o distra pe Sian, reușind s-o țină ocupată, arătându-i pe hartă cum înaintau. Când se opreau, alerga cu ea și inventa tot felul de jocuri pentru a o face să uite de plictiseală. Cum s-ar fi descurcat fără el? Ziua fusese întunecată și prevestea furtună. Mâncarea era

într-adevăr bună, dar ea nu se putea concentra nici măcar la asta. N-au luat vin, în schimb Caird a cerut două cafele, în timp ce Sian își savura înghețata. Cafeaua era tare, dar cu atât mai bine, gândi Annabel. Mai aveau de parcurs mai bine de treizeci de kilometri. Ultima parte a călătoriei o începură pe o vreme foarte urâtă; furtuna părea că se apropie. Încă nu ploua, dar fulgerele și tunetele se adunau amenințător. Annabel aprinse farurile și urmă indicațiile rutiere, ajungând pe un drum destul de îngust. Pe bancheta din spate se făcuse liniște, iar Annabel era în stare de alertă. Pe Sian n-o înspăimântau înălțimile, animalele ciudate, apa adâncă, făcea tot felul de sărituri, dar era îngrozită de fulgere. Poate furtuna nu va porni până nu vor ajunge la Pankl. Era concentrată la drum, ghidând cu siguranță mașina prin curbele înguste, cu toate astea conștientă de tăcerea lui Caird. Tocmai se întorcea pentru a-i arunca o privire Sianei.

– Căprioarele trec adesea pe aici, piticule, îi spuse el, pe un ton blând și foarte liniștitor.

– Căprioare...bâigui Sian. Noaptea?

– Mai ales noaptea, și oricum nici nu e așa de târziu.

De fapt, era doar ora opt. Annabel conducea cât putea de grijuliu; îl ascultase pe Caird și-i era recunoscătoare pentru ce încerca să facă, dar nu se aștepta să aibă prea mult succes. Sian încerca să-și înăbușe acea teamă, dar era mult prea profundă. De-a lungul anilor, Annabel învățase că nu-i putea distrage atenția; avea nevoie de mângâiere și de alint și avea nevoie să fie luată în brațe, pentru a se simți ocrotită. Se părea că nu mai erau curbe, iar Annabel era mulțumită că putea mări puțin viteza. Acul

ajunsese la patruzeci la oră, iar Annabel încercă să se relaxeze. Dar era prea devreme, căci în următoarea clipă, în lumina farurilor sclipiră ochii unui animal sălbatic. Frână puternic, făcându-i pe ceilalți doi pasageri ai mașinii să resimtă oprirea bruscă.

– Mămico, sunt înfricoșați! se auzi vocea subțire a Sianei. Oprește-i, mămico!

Caird opri farurile, iar ochii verzui ai animalului nu se mai văzură; în mașină se lăsă liniștea, iar stropii de ploaie începură să se audă pe capotă. Căprioara rămase încă o clipă nemișcată, apoi dispăru în noapte. Incidentul se terminase, dar furtuna abia începea. Când aprinse din nou farurile, tunetul bubui chiar deasupra lor. Annabel ezită o clipă înainte să pornească din nou motorul. Pe bancheta din spate, Sian respira greu și era pe punctul de a o podidi lacrimile. Caird auzi și el, o privi repede pe Annabel și fără să mai spună altceva, deschise portiera. Câțiva stropi de ploaie pătrunseră în mașină, în timp ce el ieși pentru a se muta în spate. Annabel se întinse pentru a închide portiera în urma lui și porni motorul, știind că fiica lor era în siguranță, ținută în brațe de acele mâini puternice și primind tot sprijinul de care avea nevoie. Totul se petrecuse fără să fie spus un singur cuvânt, iar asta era exact la ce se aștepta din partea lui Caird. Annabel trebui să recunoască asta în timp ce conducea prin noaptea ploioasă. Caird era aici și le proteja; poate că ar fi putu fi așa pentru totdeauna. Poate că de acum înainte ar fi putut fi mereu împreună...dar nu, nu trebuia să se gândească acum la asta. Era mult prea complicat și avea nevoie de toată atenția ca să

iasă din pădurea asta și să coboare dealul pe care tocmai îl zărise într-o curbă. Ploua din ce în ce mai tare, stropii mari care se izbeau de capotă și de parbriz având un efect copleșitor. În depărtare se vedeau luminile altor mașini, dar înainte să le poată desluși, Caird spuse:

– încetinește. Acum, fă dreapta.

Ea îi urmă instrucțiunile și ajunseră în fața unui zid alb, cu porți din fier forjat.

– Stai așa, spuse Caird, dând să iasă din mașină, mă duc să deschid.

Luminat de faruri, Caird coborî, iar vântul îl izbi cu furie. După ce reuși să deschidă poarta se întoarse spre ea ud până la piele, zâmbind, și-i făcu semn să intre într-un fel de hambar, împrejmuit din trei părți. Tunetele și fulgerele nu mai conteneau; în lumina unuia dintre fulgere, Annabel zări cealaltă parte a grădinii, unde se vedea o casă la ușa căreia Caird încerca să potrivească alte chei. Annabel se aplecă în mașină pentru a trage scaunul și întinse mâinile prin întuneric:

– Hai, iubito, spuse ea blând și în următoarea clipă alerga împreună cu Sian prin ploaie către scări; intrară și erau din nou la adăpost.

Nu putea desluși prea multe prin acel întuneric. În spatele lor, ușa încă era deschisă, iar fulgerele brăzdau cerul, dar tot nu văzu mare lucru din împrejurimi; zări o fereastră mică la intrare, dar aceasta se pierdu în următoarea clipă în întuneric. Se auzi un mic hârșâit și flacăra unui chibrit lumină încăperea. Caird aprinse o lumânare groasă, iar Annabel închise ușa, pentru ca vântul să n-o

stingă. Nu se vedea însă mare lucru în casă, doar diferite treceri spre alte camere, pereți albi, gresie pe jos, și un dulap cu flori pictate, ce avea o ușă pe jumătate deschisă.

– Uite, piticule, asta e lumânarea ta.

– Oh! Parcă ar fi Crăciunul, spuse Sian.

Annabel vru să întrebe despre curent electric, dar realiză că probabil nu era. O viață simplă fără electricitate nu era chiar ceea ce se așteptase, dar n-avea de gând să discute despre asta, tocmai acum. În schimb, primi propria lumânare și-l privi pe Caird cum lua două lumânări pentru el.

– Ba e corect, îi răspundea el Sianei. Ale mele sunt mai mici decât ale voastre. Și oricum, trebuie să fac focul în sobă.

– Sobă? întrebă Annabel. În august?

– Ca să se usuce clădirea, îi explică el, scurt. Haideți.

Le conduse într-o altă încăpere, mai mare și mai goală; Annabel nu văzuse în viața ei o casă atât de mare. O sobă uriașă trona într-unul din colțurile camerei, într-un alt colț se vedea scara ce ducea la etaj; canapelușe mici erau așezate în jurul unei mese unde ar fi putut încăpea zece persoane, iar într-un alt colț se afla un divan lung. Probabil că totul era pregătit în sobă, căci Caird doar le dădu foc.

– Canapelușele astea, exclamă Annabel. Aici ar putea dormi foarte bine vreo două persoane.

– Chiar așa se și întâmplă, mai mult sau mai puțin, spuse el, scuturându-și mâinile. Am adăugat dormitoare la etaj, dar până să le facem, camera asta servea drept bucătărie, dormitor, baie, totul se petrecea aici când o deținea familia Pankl.

– Pankl! izbucni Sian în râs. Vrei să spui că așa îi chema de fapt?

– Bineînțeles, micuțo. Ce credeai?

– Credeam, începu ea, punând lumânarea pe masă, pentru a se așeza, că e doar un nume inventat de tine, reuși ea să explice printre chicoteli. Oh, Doamne! spuse, ștergându-și lacrimile și întrebând încă o dată, pentru a se asigura: deci, chiar ăsta era numele lor? Pankl?

– Da, spuse Caird și se apropie de ea șoptindu-i: cred că și lor li s-ar fi părut la fel de amuzant numele de Sian Stroud.

– Cred că a sosit ora de somn a cuiva, interveni Annabel.

– Dar, mămico...

– Gata, gata, se grăbi Annabel să adauge, presimțind protestele pentru somn. Mai întâi ne vom lua lumânările și vom explora casa. Apoi tati...când se auzi pronunțând acel cuvânt, Annabel se întrebă de ce-l interzisese de la bun început ...ne poate arăta cum funcționează cuptorul și o să-ți facem o băutură caldă...

Caird dădu din cap. N-avea cum să facă acest lucru acum. Probabil că dura ceva până când plita se încălzea suficient de mult, încât să se poată găti pe ea. Se uită mustrător la el pentru faptul că n-o avertizase în legătură cu lipsurile acestei locuințe și continuă s-o împace pe Sian.

– Și în seara asta o să dormi pe divan, iar noi o să stăm cu tine până adormi, adăugă Annabel, evitând cu grijă să vorbească despre furtună.

– Bună idee, spuse Caird, deschizând ușițele sobei.

Un miros plăcut de lemn de pin umplu încăperea, iar flăcările focului jucară vesel în gura sobei. Aruncă o privire la etaj, piticule, continuă el, și alege-ți o cameră pentru mai târziu.

Sian luase o lumânare, înainte ca el să-și termine fraza. în timp ce Caird se ocupa de bagaje, Annabel o însoți pe fiica ei. Etajul era mansardat. Lumânările împrăștiau lumină pe pereți, iar Annabel descoperi într-unul dintre dulapurile pe care le deschise așternuturi pentru noapte, prosoape, fețe de masă și chiar o stivă de cămăși. Niciuna dintre camerele de la etaj nu era mobilată, exceptând paturile. Cele trei camere duble aveau ferestre cu tocul din aluminiu, fixate pe panta acoperișului, iar camera de o persoană era singura care avea o fereastră normală, pe pervazul căreia se zăreau în lumina fulgerelor flori albastre. Sian alese această cameră și va fi treaba ei să aibă grijă de jardiniera cu flori. Puse lumânarea pe pervaz și se așeză pe saltea, mult mai curajoasă, acum că furtuna se îndepărta.

– Presupun că de mâine o să vrei tu patul de jos, spuse Sian, amintindu-i mamei ei unde îi permisese să doarmă în noaptea aceea.

– Serios? Annabel puse lumânarea pe podea și se așeză lângă fetiță, pe pat. Cu toate camerele astea pe care le avem aici?

– Dar n-or să fie bune, nu? continuă Sian, mai mult ca o afirmație, decât ca întrebare. Paturile seamănă cu acelea pe care am dormit aseară-două paturi de o persoană, lipite.

Annabel o luă în brațe, mulțumită s-o audă din nou atât de voioasă.

– O să mă descurc eu...

– Dar dacă o să dormi cu tata, o să aveți nevoie de cel mare.

– Oh... dar nu suntem căsătoriți, scumpo, încercă Annabel să spună, dar avea o voce destul de pierdută.

– Haide, mămico, nu erați căsătoriți nici când m-ați făcut pe mine.

– Asta a fost cu mult timp în urmă, se poticni Annabel, bucuroasă că întunericul ascundea faptul că se înroșise. Una era să încerci să-i explici unui copil, pe înțelesul lui, cum se născuse și cu totul altceva era să-l auzi referindu-se la asta. Ar trebui să...

– Și trebuie să mai faceți un copil înainte să îmbătrânești.

– Sian...

– Hayley se laudă atât cu al ei.

– Voi n-aveți copii, așa că fetițele nu se pot lăuda cu ei.

– Și ție ți-ar plăcea, sunt sigură de asta. Ți-a plăcut de mine câtă vreme am fost mică.

– Dar...

– Nu te-am mai bătut la cap în legătură cu asta, nu-i așa? argumentă Sian. Dar acum suntem cu tata, doar nu vrei să ratezi ocazia asta?

Nu era prima oară când Annabel observa greșelile pe care le făcuse în creșterea pe care i-o oferise fiicei ei. Era foarte bine s-o învețe să rezolve problemele și să-i răspundă cu sinceritate la toate întrebările, ajutând-o în felul acesta să-și dezvolte puterea de argumentare. Doar că, din când în când, toate astea duceau la situații ca cea de față, când niște lucruri prost înțelese și imposibil de realizat îi păreau fetiței de nouă ani ca ceva perfect normal. Acum ar fi fost necesare ore întregi de explicații și de discuții în

contradictoriu pentru a o face să înțeleagă, pentru că era încăpățânată și-și susținea punctul de vedere ca acela care dedusese, de unul singur și în final a tras o concluzie. Dacă nu sunt atentă, o să se transforme într-o micuță ce face pe atotștiutoarea, își spuse Annabel.

– E...destul de complicat să ai un copil, spuse ea încet, dar nu continuă.

– Știu că nu e plăcut, spuse Sian, bătând-o ușor pe umăr. Ne-am uitat la Midnight și Sable de o mulțime de ori.

Încă o dată, Annabel se blocă. Întotdeauna își dorise ca Sian să cunoască pe cât posibil tot ce era real în viață, așa că în trecut ascultase răbdătoare povești de la grajdul de unde se închiriau cai. Însă nu se așteptase la o asemenea percepție a copilului.

– Cred că e mai rău decât atunci când faci o injecție. Sable continuă ca și cum nimic...

– Oamenii nu sunt cai, o întrerupse Annabel disperată și pentru că nici asta nu părea abordarea cea mai corectă adăugă: o să... o să înțelegi mai bine când o să crești.

– Și probabil că e și mai dureros atunci când se naște copilul.

Annabel încuviință.

– Însă e minunat, adăugă ea.

– Vezi?

Deci merită să fii cu tata în același pat.

– Destul, Sian, se grăbi Annabel, auzind pași pe scări și văzând lumina lumânării apropiindu-se. A venit. Hai să mergem toți jos și...

– Tată, tocmai îi explicam lui mami despre paturi.

– Serios? Caird părea un adevărat uriaș în lumina lumânării, pe care o puse alături de cea a Sianei, pe pervaz.

– Hai, poți să-ți pui pijamaua, spuse Annabel, luând geanta de la Caird.

– Trebuie să mă spăl? întrebă Sian.

Annabel se întrebă cum se făcea aici acest lucru; cu siguranță în bucătărie, cu gălețile. Se uită la Caird:

– Trebuie să mergem afară pentru apă? Caird se strâmbă.

– Baia e alături. Annabel tăcu, gândind din nou problema. Sian însă, profită de moment pentru a-și continua teoria.

– Tu și mami o să aveți nevoie de patul dublu de jos ca să faceți încă un copil. Caird o privi amuzat pe Annabel.

– Și mama ta ce a zis despre asta?

– Nu e vina mea, spuse Annabel repede. Ei i-a venit ideea asta.

– Am înțeles, adăugă Caird, devenind serios. Ar fi bine să-ți vezi de treburile tale, piticule.

– Dar asta e treaba mea! Încă un bebeluș...

– Te-ar distra pe tine și ar reprezenta multă muncă și multe responsabilități pentru mama ta.

– Aș ajuta...

– Când ai avea chef. Când n-ai fi ocupată cu antrenamentele sau cu călăritul.

– Aș putea să-mi fac timp, continuă fetița indignată. Un nou bebeluș nu doar...

– Nu e, pur și simplu. Nu e treaba ta, piticule, adăugă Caird, calm, dar pe un ton ce puse punct acestei discuții. Ce-ar fi să ne uităm la baia mea? E ultima cameră pe care am făcut-o.

Baia era enormă, decorată cu faianță verde-deschis și pe alocuri mici desene cu pini, iar cada rotundă de un verde-închis, de data aceasta, se afla într-un colț. Sian se repezi să încerce robinetele aurii în formă de delfini.

– Nu-s tocmai pe gustul meu, dar mi-am zis s-o las pe Becky...se opri și continuă pe alt ton, m-am gândit să facem cel puțin o dată uz de lux.

Annabel simți un gust amar, când observă, pentru prima dată sticla de parfum de pe poliță. Când vorbise despre baie, o făcuse la plural-ultima cameră pe care o făcuseră. Acum înțelegea de ce acea Becky se părea că o decorase. Doar nu trăise ca un călugăr, nu? Realiză cu groază că de fapt la asta se așteptase. Nu-i spusese, oare, cu acel aer de onestitate prefăcută, pe care îl folosea de atâtea ori, că nu se culca la nimereală, cu oricine? Ea înțelesese că nu mai exista o altă femeie în viața lui, iar asta demonstra încă o dată cât de puțin îl cunoștea. Aproape că uitase cât de ușor se îndrăgostea de o femeie. Și asta se întâmpla și acum, iar numele ei era Becky. Când îi spusese numele, privirea îi fusese plină de iubire, iar apoi se oprise atât de brusc, ca și când n-ar fi menționat-o. Ce anume ascundea? Se uită la parfum până când totul se încețoșă și simți că-i vine să leșine. N-ar fi putut ascunde altceva decât o legătură deja formată, despre care nu voia ca ea să afle. Ce-avea de gând să facă? S-o lase pe Becky și s-o trimită la plimbare cu tot cu parfumul ei? Sau profita de absența acestei Becky și se distra două săptămâni cu proaspăta lui familie? Istoria se repeta...exact ca în urmă cu zece ani. Spusese că era deja divorțat când se întâlniseră, dar cum să-l creadă acum? Acel

moment atât de minunat din seara precedentă, când au fost atât de apropiați, când părea că gândeau la fel, atrași de aceeași dorință, dar gândindu-se la binele fiicei lor-cât de mult, din ceea ce se petrecuse, fusese real și cât își imaginase ea? Și chiar dacă ar fi fost totul real, era greșit, căci, purtându-se cu ea astfel, uita de cealaltă femeie, Becky.

– Prosoape și săpun, spuse Caird, aducându-le din dulap.

Sian se apropie și mirosi săpunul:

– Miroase ca lemnele din sobă.

– Pinus silvestris, spuse el, ca să se asorteze cu pădurea, cred, adăugă zâmbind, ușor ironic, dar cu o ironie blândă.

Oricine ar fi fost Becky asta... o iubea. Annabel avea un nod în gât.

– Nu prea seamănă cu tine încăperea asta, spuse ea.

N-avea de gând să-l întrebe despre femeia care o decorase, dar putea să-i spună el, dacă voia. Dar nu voia.

– N-o să avem apă caldă încă. Sian se poate curăța puțin și să scape apoi cu o promisiune pentru mâine seară?

Annabel încuviință obosită.

– Îi aduc periuța de dinți.

Serios, ce fel de priorități avea stabilite? se întrebă Annabel, pe când se întorcea. Avea o baie extrem de luxoasă, dar n-avea curent electric și singura sursă de încălzire era o sobă pe lemne. Și bucătăria probabil că era îngrozitoare; probabil că n-avea frigider și toate celelalte obiecte pe care le găsești într-o casă normală. Nici măcar n-avea niște lămpi cu gaz, doar prostiile astea de lumânări, care nici măcar nu-i ajungeau. O supraveghe

pe Sian schimbându-se pentru noapte. Când se întoarseră la parter, Caird tocmai înfăța o pilotă dublă.

– Chiar are nevoie de una atât de mare? îl întrebă Annabel, și-i întâlni privirea piezișă.

– Pe asta o folosim întotdeauna aici.

O folosise cu Becky, se gândi Annabel, urând faptul că era atât de moale și că mirosea tot a pin.

– În regulă, domnișoară, treci în pat, spuse ea și o înveli.

Sian nu protestă. Oricum, parcă nici nu s-ar fi pregătit de somn, căci putea să stea aici, unde se petrecea totul. Nici măcar nu și-a cerut cartea, pe care oricum n-o putea citi la lumânare. Aducând lumânările, pe care le lăsase la etaj, Annabel observă pentru prima dată o umbră pe perete, deasupra pernelor. Era oare o lampă? Nu părea un loc prea sigur, poate de asta n-o aprinsese Caird. Dar, stai puțin, acolo nu era un întrerupător? Ba da, un întrerupător pătrat și modern. Stând în pat, se uită prin cameră și descoperi și alte întrerupătoare și mai multe lămpi pe pereți și chiar deasupra focului atârna un candelabru cu patru brațe. Un fulger îndepărtat lumină o clipă ferestrele și-i dădu răspunsul la întrebare: o pană de curent. Probabil că furtuna stricase cablurile electrice, sau poate că avea un generator, pe care Caird avea de gând să-l pornească imediat ce o culca pe Sian, care clipea din ce în ce mai rar, pe jumătate adormită. Annabel se aplecă și o sărută pe obraz; Sian respira încet și ca de obicei se întoarse cu fața la perete. Adormise, lăsând-o pe Annabel singură cu toate întrebările care-i frământau mintea.

Capitolul 8

– Ce voiai să spun? întrebă Caird. Că avem o pană de curent și că nu știu de ce se mai întâmplă asta uneori?

Erau în bucătărie, iar el tocmai își deschisese o sticlă de bere. Erau acum luminate mașina de spălat vase, congelatorul, frigiderul, aragazul și toate celelalte. Afară încă ploua și mai bătea vântul, dar cu mult mai puțină intensitate. Se părea că furtuna se va potoli înainte de miezul nopții. Annabel ținea în mâini paharul cu brandy, savurând parfumul băuturii. Trebuia să recunoască faptul că avea dreptate; n-avea niciun rost să se agite în legătură cu lipsa curentului-de fapt Caird se descurcase destul de bine în situația de față. Acum aflase că încercase întrerupătorul imediat ce intrase în casă, iar când descoperise că nu era lumină, se îndreptase direct la dulap. Până ca ea și Sian să ajungă, pregătise deja lumânările, pe care le găsise imediat, de parcă asta ar fi folosit întotdeauna. Annabel realiză și faptul că fusese mult prea

dură când comentase în legătură cu lipsa curentului electric, iar acum când vedea toate întrerupătoarele, prizele și constata că era o casă normală, se simțea ca o fraieră. Cum de nu le observase? Și așa cum spusese Caird, dacă ar fi vorbit despre asta, ar fi îngrijorat-o pe Sian.

– Îmi cer scuze, murmură ea, fără prea mare tragere de inimă. N-am vrut să spun că erai obligat să-mi spui, doar că...

– Ești obosită, scumpo.

Se întoarse, nervoasă, refuzând să răspundă. Tuturor femeilor le spunea așa. Poate că pe celelalte nu le deranja prea mult, dar ea nu voia să-i spună așa, dacă nu vorbea serios.

– Ai condus mult, continuă el. Poate prea mult în micuța ta mașină.

Asta fusese și concluzia ei, dar era la fel de nervoasă. Cine se credea s-o ia așa peste picior?

– Da, poate ar fi fost mai ușor dacă... nu apăreai tu, vru să spună, dar se opri, căci nu putea spune asta. Nu era așa. E adevărat că le implicase în acel incident îngrozitor cu Denny, dar își răscumpărase acea greșeală de multe ori de atunci, în primul rând, ajutând-o cu Sian. Fără el, n-ar fi fost mai ușor, ar fi fost mai greu... dacă n-am fi dat de furtuna asta, sfârși ea.

Ce se-ntâmpla cu ea? De ce-i sărea țandăra la fiecare cuvânt pe care-l spunea Caird? Știa răspunsul la aceste întrebări, dar îi era mult prea greu să-l recunoască.

– Și ce-o să faci? întrebă ea, arătându-i aragazul. Nici măcar n-o să putem face cafeaua dimineață...

– Ba da, o să putem. Am găsit arzătorul.

– Se întâmplă des să cadă curentul, nu-i așa?

– Din când în când; cred că e o conexiune proastă, răspunse el, luând o tavă pe care puse lumânările și paharele. Mergem să ne relaxăm puțin?

Lumânarea Sianei ardea liniștit pe masă, iar fetița nici nu se vedea în întuneric, dar când intrară și ei în cameră, se mișcă și murmură ceva prin somn. Caird puse tava pe masă și se duse să mai pună lemne pe foc. Limbile roșietice înghițiră bușteniii foarte uscați, care începură să trosnească imediat. Annabel se așeză pe una dintre canapele, savurând din nou coniacul, de data aceasta simțind cum vaporii băuturii îi începoșau mintea mai rău ca niciodată. Închise ochii, sprijinindu-se de masă, dar îi deschise când simți mișcare în dreptul ei. Caird se apropiase, iar ea îl privi de jos în sus, și se întrebă uimită când își schimbase hainele cu unele uscate. Probabil că-și uscase și părul, căci era mai ciufulit decât de obicei.

– Fă-mi loc, șopti el atât de blând încât nu sună ca o comandă.

Annabel se supuse, pe jumătate adormită și se mută la celălalt colț al mesei, iar Caird se așeză, lăsând ceva spațiu între ei. Poate că-și amintise de Becky și avea mustrări de conștiință. Cu atât mai bine, și-ar fi pierdut iar capul dacă ar fi atins-o și n-avea nevoie de asta acum. Aștepta atâtea răspunsuri.

– Ascultă, scumpo, spuse el, folosind din nou acel apelativ nepotrivit, care însă suna atât de natural, ești extenuată. Termină-ți băutura și hai să...

– Curentul electric, continuă ea cu încăpățânare.

– Ce-am putea să facem noaptea asta, prostuțo?

– E o problemă, totuși...

– Nu, nu e. O să-l aduc pe Otto, dimineață.

– Otto?

– Un vecin care are grijă de casă când nu suntem aici...

– Care voi?

Se uită repede la el, la timp pentru a-i surprinde stânjeneala și supărarea pe el însuși. Totuși când se întoarse și o privi, nu i se citea nici urmă de vină pe față, doar grijă pentru ea.

– Nu noi. Am vrut să spun când nu sunt aici.

Nu părea să mintă, se gândi Annabel, amintindu-și cât de mult semăna Sian cu el și cât de onestă fusese întotdeauna fiica ei. Și apoi, de când avea firma de catering, învățase să-i deosebească pe cei care o înșelau. Și în această călătorie alături de Caird, învățase că se putea baza pe el. Cu toate astea, așa simțise și în urmă cu zece ani. De ce regretase că vorbise la plural? Cu siguranță, se gândise la Becky. Și de ce nu voia să vorbească despre ea? Dacă nu-i va spune nimic, ea nu-l va întreba. Totuși, abia se abținea să n-o facă.

– Avem atâtea de lămurit, scumpo, spuse el, turnând restul de bere în pahar, și niciodată nu reușim să fim singuri.

– Ultima dată când am fost singuri, n-am vorbit deloc, spuse ea încet.

– Știu, adăugă Caird, privind-o. Probabil ai observat că încerc să mă controlez, pentru a nu ajunge din nou acolo.

– De...ce nu?

Oricât ar fi încercat, nu reușea să facă să dispară nostalgia din vocea ei. Dacă ar fi venit mai aproape, dacă ar fi luat-o în brațe,

dacă ar fi lăsat-o să se odihnească pe umărul lui, poate că totul ar fi fost mai ușor. Și dacă această apropiere i-ar fi dus la a face dragoste, cel puțin ar fi fost ceva. O amintire pe care s-o păstreze în viitor, când nu-l va mai avea alături. O privi, ușor exasperat:

– Chiar nu știi de ce? Când Sian tocmai ne-a reamintit asta, acum o oră?

– Oh, vrei să spui un copil?

– Am făcut asta o dată, nu? Ești o femeie matură acum. Știi ce înseamnă asta.

– Da, spuse ea sec, luând o gură de coniac. Foarte subtil.

O durea sufletul. Caird își iubea copilul pe care deja i-l dăruise, dar nu-și dorea alții. Nu-și dorea acea responsabilitate, nu era pregătit pentru un asemenea legământ. În viața lui era o altă femeie-Becky. Vorbi repede, încercând să uite acea durere:

– De unde știi că nu-s protejată?

– Ești? o întrebă repede, iar Annabel nu putea confunda speranța și dorința ce i se citea în glas. Și totuși, mai era ceva; să fi fost dezamăgire? Să fi fost oare dezamăgit să descopere că era pregătită pentru aventuri amoroase? Și dacă era așa, de ce? Dădu din cap. Nu, nu era pregătită. Ar fi putut să-l mintă, așa cum o făcuse și în urmă cu zece ani, dar, așa cum spusese și el, era o femeie matură. Acum știa ce însemna să ai un copil și toate responsabilitățile pe care le aducea; i-ar fi dat viața peste cap și n-ar fi avut numai ea de suferit, ci și Sian. Nu putea să-și asume un asemnea risc.

– Oh, scumpa mea, murmură Caird, luând-o de mână și sărutându-i degetele, cumva știam că nu vei fi.

– Cum?

Annabel nu se putea decide: pe de-o parte și-ar fi dorit să-l mângâie la rândul ei și să-și treacă degetele prin părul lui, pe de alta voia să-l rănească. El de ce putea s-o aibă pe Becky, dar se aștepta ca ea să rămână de una singură? Își trase mâna dintr-a lui:

– De unde știi că n-am un iubit acasă?

– Să spunem că am sperat…spuse Caird trist. Ți-ai terminat băutura?

– Nu, spuse ea, luând paharul în mână, hotărâtă să meargă la culcare când avea chef.

– Mă gândeam să dormi cu Sian noaptea asta, și de mâine vedem noi, continuă el încet.

– Ce-ar fi să rezolvăm totul acum? Naiba să-l ia, n-avea de gând să-i vorbească despre această Becky?

– Dacă vrei, adăugă Caird, sorbind ultima gură de bere. Uite la ce m-am gândit, îi spuse, întorcându-se spre ea cât se poate de serios. Locuiești în Rybridge, nu-i așa?

Annabel încuviință, uimită.

– Și-ți place acolo?

– E bine, răspunse uimită în continuare de direcția în care mergea discuția. Un orășel mic și drăguț. Sunt destul de fericită acolo… acum.

– Vrei să spui, că la început nu erai?

– Mi-a fost cam greu, îi reaminti ea tăios. Dar Sianei îi place școala în care învață. Aerul e curat…

– Sună minunat.

– Nu e chiar așa grozav, dar e bine.

– Deci, l-ai recomanda?

– Cui? întrebă ea pierdută, fără să-i poată citi ceva în privire.

– Nu mă prea pricep la asta, spuse el într-un sfârșit. De asta n-am vrut să vorbim acum.

– Ce vrei să spui?

Caird oftă și puse paharul pe masă.

– Mi s-a încheiat contractul și nu l-am reînnoit.

– Vrei să spui că ai terminat cu radioul și televiziunea? spuse Annabel, încercând să facă față veștii.

– Televiziunea nici n-a reprezentat ceva important. Nu prea mi-a plăcut, spuse el trist. Am îmbătrânit, scumpo.

– La treizeci și șapte de ani?

– Bine, atunci hai să spunem că am rupt suficiente oase. E rândul altcuiva.

– Și… începu Annabel, apoi făcu o pauză, uimită să descopere că în mintea ei Caird și acea emisiune erau inseparabili. Au găsit alt prezentator?

– Or s-o oprească.

– Doar n-au pierdut audiență?

– Nu. M-au pierdut pe mine.

Annabel tăcu, încercând să înțeleagă tot ce-i spusese. Deci, așa cum crezuse întotdeauna, emisiunea nu era nimic fără Caird, fără el n-ar mai fi existat.

Dar dacă nu mai exista, ce avea să facă la treizeci și șapte de ani, șomer?

– O să fiu bine, spuse el, zâmbind, parcă citindu-i o parte din gânduri. Trebuie să fi observat că nu stau prost cu banii.

– Suficient de bine cât să nu-ți mai faci griji tot restul vieții? întrebă Annabel, neîncrezătoare într-o sumă atât de considerabilă.

– La felul în care trăiesc, mai mult decât atât.

Asta era de înțeles. Nu era genul căruia să-i placă luxul, niciodată nu fusese așa. Se îmbrăca simplu, avea o mașină bună, dar nu una de milionar și prefera locurile interesante celor strălucitoare, cum le numea ea. De asta cumpărase ferma asta confortabilă, în loc să se mute la un hotel în Bahamas sau în cine știe ce alt oraș mare. Și nu din cauză că era zgârcit. Pur și simplu așa își dorea să-i cheltuie.

– Doar nu vei putea să stai fără să faci nimic, nu-i așa? îl întrebă prudentă.

– M-am gândit la asta, spuse el, încruntându-se. Va trebui să fie ceva total diferit. Ceva care să aibă legătură cu pământul, cred. Știai că tatăl meu are o grădină de zarzavaturi?

– Și n-ai putea să te ocupi tu de ea? Sau să-l ajuți?

Caird zâmbi:

– Mă gândeam la ceva puțin mai mare de atât, și-n plus tata are doar cincizeci și opt de ani.

– Trebuie să fi fost foarte tânăr când te-ai născut.

– Da, spuse, noi cei din familia Gloster suntem grăbiți.

– Nu sunt surprinsă, spuse ea.

– Corect, șopti Caird, întinzându-se. Atunci, eu mă duc la culcare.

– Dar…dar… se bâlbâi Annabel, dorind să-l țină alături de ea, dorind să afle mai multe, totuși nefiind în stare să treacă peste

acea încăpățânare și să-l roage să mai stea puțin cu ea. Dar…încă nu mi-e somn…

– Niciodată nu ți-e somn, spuse el, râzând încet. Crezi că am uitat? Ești ca și ea, adăugă, arătând-o pe Sian. Amâni totul pe ultima clipă.

– Dar n-o să pot dormi, cu toată…

– Dar nici n-o să discutăm despre asta, adăugă el. Se oprise, dar nu se așeză înapoi pe canapea. Și oricum, tu nu vrei să vorbești, ești mult prea preocupată de cine va ieși victorios din această discuție, exact cum erai la început.

Se duse și mai puse niște lemne pe foc, iar în întunericul ce se lăsă după ce închise ușa sobei, Annabel termină coniacul și recunoscu adevărul din ceea ce tocmai îi spusese. Se închisese în ea și din nou îi răspundea agresiv, lucru care nu-i ducea nicăieri. Și avea dreptate și cu faptul că așa făcuse la început, când abia se întâlniseră pe feribot. Nu știa când se oprise, doar că existase o perioadă de-a lungul călătoriei lor, când se relaxase și avusese încredere în el. Iar acum nu mai era așa. Și cum ar fi putut s-o facă, dacă îi oferise atâtea portițe când i-ar fi putut vorbi despre Becky și el nu profitase de niciuna? Ai putea să-l întrebi, îi șoptea o voce, pe care o ignoră cu încăpățânare. Fie îi va povesti din proprie inițiativă, fie nu-l va mai întreba nimic. Și ce voia să însemne toată acea discuție despre Rybridge? Avea de gând să se mute acolo? Dacă voia asta, n-ar fi putut însemna altceva decât că...nu, nu trebuia să gândească în felul acesta. Era prea frumos ca să fie adevărat. După viața nebună pe care o dusese până acum, probabil că era atras de liniștea din Rybridge și dacă tot

trebuia să se mute, trebuia să se gândească la un oraș care să-i permită să fie aproape de Sian. Sian era singura care conta pentru el, așa fusese de când aflase de existența ei. Nu făcuse un secret din asta. Cealaltă problemă – atracția dintre ei...ei bine, o denumise "treburi neîncheiate", sintagmă ce definea, probabil perfect sentimentele lui față de ea. Erau împreună de două zile, dar niciodată nu fuseseră singuri. Sigur, o dorea, de asta nu se îndoia. Așa cum o dorise și în urmă cu zece ani, așa cum dorise multe alte femei. În timp ce ea îl dorea doar pe el. Întotdeauna fusese așa. Dorința de a fi cu el îi distrusese viața o dată, iar acum era pe punctul de a face aceeași greșeală, dacă nu se controla. Nu putea face altceva decât s-o ia pe Sian și să plece dimineață. Se ținuse de cuvânt, îl adusese la fermă. Acum era timpul să-l lase să se bucure de vacanță, cu sau fără Becky; doar nu se aștepta ca ea să rămână și să-și distrugă echilibrul greu obținut după cele întâmplate în urmă cu zece ani. Da, va pleca dimineață spre Salzburg.

Se întâmpla ceva. Tocmai se sprijinea de masă, când aceasta începu să se miște...

– Ce faci?

A vrut să spună asta pe un ton puternic, dar n-a reușit. Caird o ridicase în brațe, iar ea se simțea atât de bine, să se sprijine pur și simplu de el, fără să-și mai facă griji. Până la urmă, avea de gând să facă dragoste cu ea. Foarte bine, era alegerea lui, nu era vina ei. Nu-l putea opri, când era pe jumătate adormită, nu? Se cuibări în brațele lui și zâmbi. O va trezi când va fi timpul. Atât de blând o purta pe brațe, oriunde ar fi dus-o. Cu siguranță, spre un pat.

A putut să se întindă și să-și tragă o pernă sub cap, în timp ce el o acoperea cu ceva și se făcu întuneric... Era dimineață. Soarele lumina masa pe care rămăseseră sticlele, paharele și lumânările din seara precedentă. Sandalele ei rămăseseră în același loc unde le lăsase, lângă canapea. Doar pe acelea reușise să le dea jos înainte să adoarmă, în rest se culcase în hainele pe care le purtase cu o zi în urmă. Își privi dezgustată tricoul pe care și-l pusese înainte să plece de la Sonne și pe care îl purtase o zi întreagă. Trebuia să-l schimbe. Trebuia să facă un duș, la fel și Sian; dar unde era Sian? Locul unde dormise era gol. Probabil că se ridicase din pat fără să-și trezească mama și acum cine știe pe unde era. Fereastra era deschisă și Annabel auzi zgomote afară: portiere care se deschideau și se închideau. Câteva minute mai târziu, Caird intră cu cele trei genți luate special pentru această călătorie.

– Bine ai revenit, spuse el zâmbind. Simte-te ca acasă și nu te grăbi să te ridici, ne ocupăm noi de restul, adăugă el, luând-o pe scări.

Imediat apăru și Sian cu dosarele Annabelei și pelerinele de ploaie.

Și ea era îmbrăcată tot în hainele din ziua precedentă; probabil că se îmbrăcase tot cu ele, pentru că pe acelea le găsise.

– Am vrut să te trezesc, spuse ea, așezându-se pe marginea patului, dar tati a spus să nu fac asta.

– Cât e ceasul? întrebă Annabel, încercând să se ridice și amintindu-și că încă avea ceasul la mână. Era puțin peste opt.

Sian continuă, entuziasmată:

– E o pădure în capătul dealului și sunt afine și zmeură și ciuperci...

– Foarte interesant, spuse Annabel, căscând și realizând că încă era foarte obosită. Te-ai spălat?

– Mami, cum te poți gândi la asta, când suntem în locul acesta minunat? izbucni fetița, continuându-și apoi pledoaria despre minunățiile ce le înconjurau. Doar dacă s-ar fi uitat mami pe fereastră ar fi văzut asta. Îi povesti despre biserica ce avea un acoperiș rotund verde-auriu. Și aici aveau un han, se numea Adler, nu era un nume caraghios? Însemna "vultur" și exact acolo vor merge și vor lua micul dejun. Apoi se vor întâlni cu Otto să-i ajute cu electricitatea, pe urmă vor merge să cumpere unt și ouă și multe alte lucruri. Apoi, ochii îi străluciră, o să mergem la grajduri.

Annabel se trânti din nou în pat. Avea nevoie de mai mult decât o noapte de somn, pentru a scăpa de oboseala acumulată în călătoria asta. Cât despre planurile pe care și le făcuse seara trecută în legătură cu plecatul, nici nu putea fi vorba. Și Sian, care se atașase atât de repede de acest loc... n-ar fi putut s-o smulgă pur și simplu. Dacă ar fi plecat în altă parte, nimic nu le-ar mai fi plăcut niciuneia dintre ele. Da, niciuneia, își spuse cu ochii închiși. Oricare ar fi fost complicațiile care apăreau odată cu acea femeie, Becky, și oricare ar fi fost secretul pe care Caird îl ascundea, tot voia să fie alături de el. Mai mult decât atât, se simțea onorată să stea în această casă, pe care o ridicase chiar el. Și ei îi plăcea la fel de mult ca și fetiței, și voia să aibă șansa s-o exploreze. Era propriul lui refugiu, locul unde se ascundea de

problemele vieții de zi cu zi, iar ea era mândră că putea împărtăși acest lucru. Cu el și cu Becky? Se dezveli; avea lucruri mai bune de făcut decât să stea să se gândească la asta. Găsi bagajele în camera pe care și-o alesese Sian drept dormitor. Luă o pereche curată de blugi și un tricou cu mâneci lungi; după un moment de gândire, schimbă tricoul cu unul fără mâneci, albastru, care-i scotea în evidență bronzul și blugii cu o fustă ce se asorta, în așa fel încât părea că purta o rochie. De ce n-ar fi încercat să arate ca o femeie, de data asta? Făcu o baie fierbinte, la sfârșitul căreia se simțea chiar optimistă. Uitându-se în oglindă, descoperi că arăta foarte bine, împrospătată, sănătoasă, poate chiar mai drăguță. Se părea că și Caird avea aceeași părere:

– Minunat, spuse el, care tocmai venea să verifice dacă era gata. Ai reușit toate astea în doar zece minute.

Fu cât pe ce să spună că pregătise ținuta asta pentru Salzburg, dar se opri la timp; nu mai avea de gând să fie ca un ghimpe. Caird spusese ceva drăguț, iar ea avea să-i răspundă în același mod. Zâmbi și spuse, apropiindu-se de el:

– Mi-e foame. Am înțeles ceva despre un mic dejun la han?

– Și mie mi-e foame, răspunse, dar cu siguranță nu se referea la mâncare.

– Îți alegi cele mai bune momente, serios! îi spuse, privindu-l exasperată.

– Ele mă aleg pe mine, șopti Caird, mângâind-o ușor pe brațul bronzat.

Annabel se îndepărtă; Sian era jos, avea o mulțime de lucruri de făcut și nu trebuia să se gândească acum la emoțiile pe care i

le trezea atingerea lui. Deja era suficient de complicată situația, chiar și fără să afle ceva despre acea Becky. Totuși, cu toate aceste idei în minte, se simțea ușoară, în timp ce cobora scările. Drumul până în Mauerdorf nu dură mai mult de zece minute. În tot acest timp singurul vehicul pe care-l întâlniră fu o bicicletă, de pe care îi salută veselă o bătrânică. Era genul de loc unde toți îi salutau pe cei pe care-i întâlneau, le spuse Caird, în timp ce se plimbau prin sătuc. Hanul Adler era exact în fața bisericii, înconjurat de suficiente magazine ca Annabel să stea liniștită în privința proviziilor. Micul dejun, compus din carne rece și rulouri crocante, fu delicios și-l încheiară cu acea cafea austriacă extraordinară. În timp ce tocmai își încheiau masa, apăru un bărbat cu obrajii roșii, ce fu prezentat drept Otto. Dădu mâna cu toți și acceptă o cană de cafea, în timp ce el și Caird vorbeau în germană. La sfârșit, își luă la revedere de la toți și plecă.

– O să te obișnuiești, îi spuse Caird Sianei, care se mira de obiceiul de a da mâna cu toată lumea. Așa fac toți, aici. Chiar și fetițele ca tine.

– Unde a plecat Otto? interveni Annabel.

– Dumnezeu știe, dar mai târziu va veni la Pankl și, dacă nu reușește să rezolve problema, o să-i chemăm pe cei de la Electricitate.

Annabel spera că Otto știe ce face, dar nu spuse nimic. Ca după fiecare masă bună, se simțea mai optimistă. Curentul electric avea să fie reparat și chiar dacă n-ar fi fost așa, mai aveau lumânările și arzătorul. Cât despre cealaltă problemă, era o prostuță. Cu prima ocazie în care vor rămâne singuri, când Sian

va călări, sau poate când o vor duce la culcare, va lămuri totul. Dacă nu-i va povesti nimic din proprie inițiativă, va trece peste mândria aceasta prostească și-l va întreba direct, cine era acea Becky. Dar nu mai fu nevoie să facă asta. Când se întoarseră la fermă, cu brațele pline de sacoșe cu provizii, descoperiră un Volkswagen Beetle albastru parcat în față. Inițial, Annabel crezu că era al lui Otto, până când observă privirea fericită și nerăbdătoare a lui Caird, care cerceta casa. Uitase complet de ea și de Sian; întreaga lui atenție era îndreptată spre scări, de unde îi privea o roșcată frumoasă.

Capitolul 9

– Becky! exclamă Caird, luând-o în brațe. Am sperat că o să vii...

În prima clipă, Annabel încremeni. Realiza că nu mai era surprinsă de faptul că exista o altă femeie în viața lui, aproape că se obișnuise cu acea idee. Dar una la care să țină atât de mult, pe care abia aștepta s-o strângă-n brațe, una care să-l facă să uite complet de ea și de Sian... Nu era pregătită pentru asta. Și nici nu era de mirare, își spuse Annabel; o amețise cu povești de-a lungul întregii călătorii. Din primul moment în care s-au reîntâlnit, îi arătase că încă o dorea, se oprise de fiecare dată când avusese șansa de a face dragoste cu ea. Și mai grav, mult mai grav, era faptul că aproape o convinsese că era importantă pentru el. Cu o seară în urmă, când îi vorbise despre schimbare, oare de ce crezuse că... ? Ei bine, putea să uite de asta, nu? În mod evident, se înșelase și nu trebuia să fie furioasă decât pe ea însăși. Aflată

încă în acea stare de amorțeală, își aduse aminte o vorbă a mamei ei: "Dacă un bărbat te dezamăgește o dată, e vina lui. Dacă te dezamăgește de două ori, e vina ta că i-ai dat ocazia s-o facă." Iar mama știa câte ceva despre bărbați, își spuse Annabel amar. Aș fi putut să învăț câte ceva de la ea. Dar nu învățase nimic, nici din viața mamei ei, nici din propria ei viață, iar acum trebuia să plătească pentru asta. Starea de amorțeală era doar temporară, în curând va dispărea și va face loc durerii, disperării și furiei, iar când acele sentimente vor pune stăpânire pe ea, n-avea nicio șansă, va învăța tot ceea ce nu învățase până acum. Dar încă nu se întâmpla asta. Deocamdată avea suficientă putere pentru a o examina pe Becky, care tocmai se desprindea din îmbrățișarea lui Caird. Părul lung, roșcat-auriu, îi strălucea pe umeri; purta o pereche de blugi și un tricou, ce-i puneau în evidență suplețea și tinerețea, pe care, datorită situației create, Annabel le invidia și nu voia să le ia în seamă. N-avea același entuziasm ca și Caird, cu toate că o bucurase primirea pe care i-o făcuse. O privi pe Annabel cu o curiozitate vădită, de parcă ar fi fost perfect normal ca el să fie cu o altă femeie. Aproape că părea mulțumită de acest lucru. Poate că ăsta era secretul ei, această calitate specială care îi ținea împreună. Poate că era atât de sigură pe el și atât de sigură pe sine, încât pur și simplu n-o deranja prezența altei femei. Până la urmă, era evident că îi aparținea și-l putea avea oricând poftea. Cu toate astea, privirea i se schimbă când o zări pe Sian, și cum fetița stătea cu picioarele depărtate, cu mâinile în buzunare, iar acei ochi căprui o priveau curioși, dar prietenoși pe nou-venită, nu putea exista nicio îndoială a cui fiică era. Asta, în sfârșit, o

puse pe tânăra sofisticată pe gânduri. Becky se întoarse spre Caird:

– Ce-ar fi să faci prezentările? sugeră ea detașată, cu un puternic accent american.

Și dacă stăteai să te gândești, de ce și-ar fi făcut griji? Afecțiunea pe care i-o purta Caird nu putea fi pusă sub semnul îndoielii, iar Sian avea nouă ani, oricare ar fi fost momentul de pasiune din care se născuse, în mod evident fusese cu mult timp în urmă. Sunt de domeniul trecutului, își spuse Annabel cu amărăciune, o simplă amintire din trectul lui, despre care va fi curioasă să afle.

– Poftim? Pentru prima dată Caird era stânjenit. Oh, da. Presupun că aș face bine să... Annabel ea este...

– Becky, interveni Sian. Tu i-ai făcut baia tatei. Ne-a povestit despre tine aseară.

– Serios? spuse Becky, privindu-l repede pe Caird. Ei bine, văd că am cam rămas în urmă.

– Cu siguranță, spuse Caird. Ea este Sian și uneori pare mai matură decât e...

– Te-ai căsătorit pe la spatele meu?

Annabel clipi uimită, auzind tonul ironic al întrebării. Becky trebuie să fi fost extrem de sigură de Caird, dacă-și permitea să facă astfel de glume. Poate că întrebarea era și un pic malițioasă, sporindu-i stânjeneala, dar dacă era așa, cine o putea condamna? Bravo ei, gândi Annabel, pe măsură ce simțea că-i dispărea amorțeala și durerea începea să se instaleze. Doar că aș fi vrut să fiu și eu capabilă să fac așa ceva!

– Uite ce e, scumpo, începu Caird, folosind din nou acel apelativ nefericit, de data asta pentru Becky. N-am vrut să se întâmple așa, dar s-a întâmplat și mai bine ți-aș povesti și restul. Îi puse o mână pe talie și continuă, îndepărtându-se împreună cu ea: ce-ar fi să mergem în bucătărie? Presupun că vrei o cafea...

Și asta a fost tot. Să scăpăm de ce e vechi și să aducem ce e nou. Sau mai bine spus să scăpăm de ce e temporar și să revenim la ce e de durată, la femeia tolerantă și înțelegătoare, cea pe care o prefera tuturor. Avea să aibă grijă de ea în bucătărie, cu acel aer natural pe care-l folosea mereu și avea să-i explice cum se petrecuse totul. Sigur că nu vor exista scene de nervi, sigur că prețioasa lui Becky va accepta asta așa cum o făcuse întotdeauna, calmă și fără discuții interminabile. Dacă într-adevăr putea să facă asta, era cu adevărat o femeie de milioane. Dar încă o durea faptul că el se gândea acum la Becky, că ei îi dădea explicații. Annabel simți un metal rece în palmă și realiză că urca scările; se întoarse și-i dădu sacoșele cu ouă Sianei:

– Vrei să le duci tu în bucătărie?

Sian le luă, ascultătoare:

– O să-mi placă s-o avem pe Becky aici, ție nu? Pare drăguță.

– Și după ce termini, să vii sus, în baie. Vreau să faci o baie și să te schimbi înainte să...

Annabel lăsă propoziția neterminată. Bineînțeles că trebuia să plece, nu mai puteau sta aici, dar nici nu voia să se gândească la ce discuții va avea cu Sian. Poate că se purta ca o lașă, dar încă nu putea face față acestui lucru. Fiecare lucru la timpul lui. Din fericire, fetița nu observă.

– Uite, spuse arătându-i lampa din hol, merge lumina. Avem curent electric.

Annabel îl observă fără prea mare tragere de inimă și-l opri. Probabil că Otto descoperise foarte repede care fusese problema și o rezolvase.

– Mă duc să văd dacă tata știe.

Plină de importanță, Sian se îndreptă spre bucătărie, unde ușa era închisă-orice se petrecea acolo, era privat. Annabel vru s-o oprească, dar se răzgândi și se îndreptă spre scări. S-o gonească ei pe Sian, dacă n-o voiau. Fetița de întoarse peste câteva minute, destul de veselă.

– Tata a zis să ne întoarcem în zece minute, dacă vrei cafea.

– N-am nevoie, izbucni Annabel și-și mușcă buzele, când văzu figura Sianei.

Nu trebuia să se descarce pe ea. Poate că ar fi trebuit să coboare, să accepte cafeaua și să i-o toarne lui Caird pe cap! Acum însă avea treabă, trebuia să împacheteze totul, să verifice dacă nu uitase ceva la parter, să se uite pe hartă și să aleagă un drum până la Salzburg, să-i facă baie Sianei, orice, pentru a umple golul lăsat de Caird. O trimise pe fetiță la baie, iar ea încercă să nu se mai gândească la nimic. Ce bine că nu despachetase tot și n-avea lucrurile împrăștiate în tot locul acela nenorocit. Mare parte din haine erau încă în genți, și doar câteva trebuia strânse la loc și anume cele pe care le răscolise pentru a scoate bluza și fusta albastră. Abia trecuse o oră de când se hotărâse să se aranjeze și să fie mai feminină! Se și simțise ca o femeie, când coborâse garda și-l lăsase să se apropie și să reînvie

acele sentimente pe care crezuse că și le înăbușise în urmă cu zece ani. Da, reușise s-o înnebunească din nou, ca și cum anii care trecuseră nici n-au existat. Dar era ultima dată. Cea mai grea era dezamăgirea pe care o simțea; o făcuse să creadă că îi păsa de ea, doar de ea, iar asta o făcuse să-și recunoască propriile sentimente. O prostise pur și simplu, încât începuse să creadă că viața ei avea să fie altfel de acum încolo. Și cum i-ar fi putut rezista? După toți acei ani în care se luptase de una singură, cum ar fi putut întoarce spatele unei oportunități de a împărți povara cu un partener? Când l-ar fi putut ajuta și iubi pe bărbatul inimii ei, pentru că avea nevoie de ea. Când el i-ar fi putut sta alături, puternic, iubitor și de încredere... De încredere! Da, iată care era adevăratul prejudiciu pe care i-l adusese Caird, își spuse cu furie crescândă. O convinsese să aibă încredere în el. Cum a putut să fie atât de fraieră, când de-a lungul vieții învățase că nu trebuie să se încreadă în nimeni altcineva, decât în ea însăși? Dar el dăduse complet peste cap acel principiu de viață care o adusese până aici. În două zile, pierduse toată acea siguranță de sine și acea mândrie, motivată de ideea că nu datorează nimic nimănui, decât ei însăși. Principii pe care le dobândise cu greu în ultimii ani. își permisese să viseze. Își permisese să spere... Își scoase nervoasă bluza și fusta albastră și îmbrăcă blugii pe care îi dăduse la o parte o oră în urmă și o bluză cu mâneci lungi de un verde-închis ce se "asorta"cu starea ei. Înghesui cu ciudă ținuta albastră în geantă și trase fermoarul cu zgomot.

– Nu te obosi să despachetezi chiar acum, mămico, se auzi Sian, care tocmai ieșea din baie cu un prosop înfășurat pe cap.

După ce ne întoarcem de la grajduri, te ajut.

Annabel îi luă mecanic prosopul și începu să-i usuce părul; ținând în mâini acel căpșor atât de drag, își adună curajul și începu:

– Mda... Acum, ascultă. Trebuie să plecăm.

– Poftim? exclamă Sian, îndepărtându-se. Ba nu!

Annabel oftă, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

– Am spus că te aduc aici, și așa am făcut. Acum, e timpul să mergem mai departe.

– știu ce ai spus, dar... Sian se îneca de indignare și nu-și mai găsea cuvintele.

Annabel înțelegea perfect ce voia să-i spună fiica ei și nu se putea abține să nu-i fie milă de ea. Se întâmplaseră atâtea de când îi făcuse acea promisiune. Fusese de acord să-i aducă aici, dar totul se schimbase de atunci. Sau părea că se schimbaseră.

– Nu înțelegi, scumpo? încercă ea să-i explice. Acum... am sta în drum...

– Nu-i adevărat. Sunt o grămadă de camere.

– Nu e vorba de spațiu, ci de... intimitate. Tatăl tău are... o altă femeie prietenă aici...

– Tu ești prietena lui.

– Nu sunt...

– Ba ești! întregul chip al fetiței era încordat. Și chiar dacă n-ai fi... nu plec.

– Ba da, știi că o să pleci, spuse Annbel cu blândețe. Întotdeauna câștiga cu acest argument. Trebuia. Doar că și-ar fi dorit ca Sian să nu-și consume atâta energie, refuzând să accepte

inevitabilul. Totuși, nu era așa, Sian era hotărâtă să nu cedeze prea ușor și de data asta credea că are un aliat.

– Poți să pleci de una singură. Eu o să stau aici cu tati.

– Nu poți să faci asta, iubito.

– Nu pot? Hai să vedem.

Dispăru într-o clipă, alergând pe scări. Fugea la tatăl ei pentru sprijin, mititica, dar de data asta avea să fie dezamăgită. Caird n-ar fi vrut-o nici pe ea acum prin preajmă. Probabil că o va consola, îi va spune că se vor întoarce într-o zi, două-și o să-i spună ea vreo două în legătură cu oferta lui, se gândi furioasă Annabel, în timp ce arunca încă o privire prin cameră, pentru a fi sigură că nu uitase ceva. Odată ce va părăsi acest loc în care își pierduse mândria și unde fusese umilită, n-avea să se mai întoarcă niciodată. Nici aici și nici la Caird. Cum îndrăznea să vorbească despre o posibilă mutare în Rybridge? Probabil că se referise la viitorul pe care l-ar fi avut acolo cu Becky și vorbea despre asta de parcă ar fi trebuit s-o intereseze și pe ea la fel de mult. Un egoist, asta era, un bărbat meschin, iar ea era o proastă dacă-l crezuse altfel. Îl interesa să se aleagă și cu fata și cu fiica lui și nu-l interesa ce nenorocire se putea declanșa în sufletul...altcuiva; altcineva nevoit să privească fericirea pe care o trăia alături de această Becky. Dar nu va fi nenorocită. Nu merita să fie așa pentru Caird. Trebui să deschidă din nou geanta și să caute șervețelele. Își suflă nasul și-și șterse lacrimile. Se uită pe fereastră la cupola bisericii ce se ridica deasupra acoperișurilor caselor din sat. Locul acesta păruse atât de liniștit, atât de potrivit pentru... dar nu trebuia să se mai gândească la asta. Auzi zgomote

de pași în spatele ei și se pregăti s-o consoleze pe Sian care se întorcea probabil dezamăgită la rândul ei. Dar nu era Sian, ci Becky. Annabel încercă să-și revină și nici nu-și permise să se gândească la ce anume voia tânăra. Se înșelase din cauza pașilor ușori, a tinereții și agilității lor. Iar fata asta era foarte tânără, cu ochii verzi, primăvăratici.

– Fiica ta e supărată, spuse Becky repede.

Annabel se întoarse brusc:

– Toți suntem supărați. Și acum...

Încerca să-și găsească o ocupație pentru a o evita pe Becky. Dar Becky nu putea fi evitată. Se îndreptă spre pat, puse geanta jos și se așeză pe margine, în mod evident pregătită pentru o discuție lungă și serioasă. Annabel se uită din nou pe fereastră.

– Mda, începu Becky, nici mie nu mi-a căzut prea bine când am aflat cine erați.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Noi o să...

– Dar nu te înțeleg pe tine, continuă Becky calmă. Ce te deranjează?

Annabel se întoarse s-o privească, nevenindu-i să creadă ce auzea. Una era să nu fii tu însuți gelos, dar cu totul altceva era să nu înțelegi gelozia altora. Și totuși, nu părea să fie. Tânăra era cât se poate de relaxată, privirea-i calmă, chiar indiferentă. Era ceva cunoscut în acei ochi. Nu culoarea, nici forma și totuși... era ceva.

– Până la urmă, adăugă Becky, dacă eu am acceptat, cu siguranță că o poți face și tu.

– Suntem foarte diferite, izbucni Annabel.

Becky se încruntă puțin, apoi ridică din umeri.

– Bine. Văd că ești hotărâtă să pleci. Bietul tata...

– Tată? Annabel era nemișcată. Despre ce vorbești?

– La naiba, dacă înțeleg de ce vrea să te țină aici. Sian nici nu apărea în discuție. Apoi, Becky continuă: i-ai terminat căsnicia, nu l-ai lăsat să ajute creșterea propriei lui fiice...

– Ce am făcut?

Văzându-i uimirea, Becky îi explică:

– E clar că i-ai dat mamei lovitura finală, apărând așa, ca și cum ai fi fost stăpână de drept.

– N-am... știut.

Dar pe Becky n-o interesa și varianta Annabelei.

– Mama voia să discute cu el despre nu știu ce slujbă, continuă ea, pierdută în amintiri dureroase din copilărie, să vadă dacă n-ar fi mers cu ea, ca jurnalist de teren. Spera că se vor împăca, până te-a văzut pe tine... Hei! Sări Becky speriată. Te simți bine?

Annabel deschise ochii, bucuroasă că brațul acela tânăr și puternic îi venise la timp în ajutor. Și asta i se părea cunoscut, dar acum știa de ce. Privi ochii aceia verzi. Nu erau ochii lui Caird, fata probabil că o moștenea pe mama ei, dar aveau expresia lui Caird; ca și ai Sianei-deschiși, direcți, curioși.

– Vino să stai jos, spuse Becky, ajutând-o să ajungă pe pat.

Annabel era bucuroasă de ajutor; întreaga încordare îi dispăruse, era complet relaxată și când în cele din urmă vorbi din nou, vocea îi era foarte blândă.

– A spus... Annabel avea gâtul uscat, dar știa că această fată directă era de încredere și-i putea spune adevărul.

A spus că divorțase înainte ca noi doi să ne întâlnim.

– Când a fost asta? întrebă Becky.

– S-au făcut zece ani luna trecută.

Becky făcu niște calcule înainte să adauge:

– Presupun că e corect.

Annabel răsuflă ușurată. Caird îi spusese adevărul despre căsnicia lui.

– Deci, tu... ești fiica lui?

– Da bineînțeles, spuse Becky, ușor amuzată. Ce credeai că sunt?

Annabel înghiți din greu. N-avea de gând să spună la ce se gândise. Apoi, fata continuă:

– Adică, ce-aș putea face aici cu un tip așa de în vârstă?

– Are doar treizeci și șapte de ani...

– Și toți prietenii mei din Viena? continuă Becky. Se duc să facă windsurfing pe Dunăre, la sfârșitul ăsta de săptămână.

Annabel o înțelese.

– Și ai renunțat la asta, ca să-l vizitezi pe tatăl tău?

– Cred că îmi cam pare rău pentru el, recunoscu Becky. Mi se pare că e cam singur.

Singur. Annabel închise din nou ochii, încercând să asimileze această nouă imagine alături de cea de jurnalist de succes, de bărbat sofisticat...

– Sau poate că nu, adăugă Becky. Doar te are pe tine. Sau cel puțin te avea până să vrei să...

– Unde e Sian? întrebă repede Annabel, amintindu-și nefericirea fetiței.

– Îl ajută pe tata să aducă lemne pentru sobă. Cred că a liniștit-o, până acum.

Da, exact de asta avea nevoie Sian. Annabel era încă o dată impresionată de felul în care reușea Caird să se poarte cu fiica lui. Fiica lui cea mică, se corectă ea, încercând să se obișnuiască și cu această idee. O privi curioasă pe Becky.

– Câți ani ai?

– Optsprezece. Mama a vrut să merg la UCLA, dar eu n-am vrut. Sau cel puțin, nu acum.

– UCLA?

– Universitate din California, Los Angeles, îi explică Becky, cu o ușoară ironie față de neștiința ei. Poate că o să mă răzgândesc.

– De ce acolo?

– Nici asta nu știai? se miră Becky, iar ochii verzi o priviră calmi. Slujba pe care a acceptat-o mama...era în California. Ne-am mutat vara aia, după ce mama l-a vizitat pe tata.

Annabel simți cum i se învârte capul.

– California, repetă ea. Trebuie să fi avut opt ani...

– Da, bineînțeles, atât aveam. Și ăla a fost sfârșitul meu și al tatei, până acum.

– Vrei să spui...Annabel făcu o pauză, pentru că nu voia să creadă așa ceva, că nu v-ați mai întâlnit de atunci?

– Ah, ba da, ne-am întâlnit. Doar că... n-a fost la fel. Știi cum e.

Annabel nu știa cum era, dar își imagina. Presupunând că cineva ar fi luat-o pe Sian și ar fi dus-o la celălalt capăt al lumii și le-ar fi lăsat să se întâlnească doar cu anumite ocazii... Ar fi fost

ceva insuportabil. Chiar și acele întâlniri ar fi fost insuportabile; așteptate cu atâta entuziasm și în final atât de nefirești și de dureroase, pentru că-ți aduceau aminte de acea prăpastie dintre tine și acel străin care creștea pe zi ce trece, acel străin care fusese odată o parte din tine. Nu era de mirare că el se agățase cu atâta disperare de Sian. Nu era de mirare că uneori vorbea despre ea cu durere. Durere provocată de faptul că pierduse copilăria celuilalt copil; o pierduse pentru totdeauna. Și fusese vina ei. Annabel recunoscu acest lucru, fără să-i placă ce vedea, fără să-i placă de ea, dar hotărâtă să descopere ce era mai rău despre ea însăși. Fusese orbită de propriile ei nevoi, și-l adjudecase ca fiind doar al ei și se purtase ca și cum ar fi fost la dispoziția ei la orice oră din zi și din noapte. Blândețea lui, puterea, capacitatea lui de a înțelege-le voia, așa că se presupunea că-i aparțineau. Nici nu-i trecuse prin cap că multe alte lucruri din viața lui ar putea să conteze pentru el la fel de mult. Ca fiica despre care nu știuse nimic, care fusese luată și dusă de nevasta lui nervoasă la celălalt capăt al lumii, imediat după intervenția ei din acea zi...

– Nu... mi-a spus niciodată despre tine.

Nu încerca să se scuze, pur și simplu trebuia să se descarce pe măsură ce-și aducea aminte și punea totul cap la cap. Bineînțeles că nu-i spusese. Trebuie să fi fost o experiență extrem de dureroasă, să închei o căsnicie și să-ți pierzi copilul iubit. Și pe vremea aia, ea era ultima persoană la care ar fi venit cineva să caute compasiune. N-o interesase nimic altceva în afară de propriile ei probleme. Caird probabil așteptase o ocazie să-i povestească totul, așa cum făcuse și în această călătorie. I se

strânse inima de durere și de jenă, amintindu-și ce gândise despre căsnicia lui eșuată; fusese sigură că motivul a constat în slăbiciunea lui, când în realitate...se cutremură. Când în realitate, slăbiciunea care-l răpise de lângă fiica lui, fusese a ei.

– Presupun că mama ar fi plecat oricum, spuse Becky. Era o slujbă grozavă. Îi place la nebunie ce face acum. Mi-ar fi plăcut să se împace, dar... oftă, lăsând trecutul la o parte. Când mă gândesc la faptul că ești mama acelei fetițe drăguțe. Sora mea...

– Semănați, spuse Annabel.

Și așa și era. Ambele fete erau subțiri, puternice, sigure pe ele. Privind-o pe cea pistruiată din fața ei, Annabel se gândi că ar fi fost mândră ca Sian să-i semene. În acel moment, fata se întoarse spre ea și privirea aceea moștenită în familia Gloster, o țintuia:

– Tata spune că ești foarte încăpățânată, odată ce-ți intră o idee în cap.

– A vorbit despre mine?

– Păi, trebuia s-o facă, nu-i așa? Ca să-mi explice prezența Sianei și restul.

– Da, spuse Annabel, amintindu-și gelozia nebună ce o cuprinsese când se închiseseră în bucătărie. Încă o dată greșise, făcând ca întotdeauna pe atotștiutoarea, fără să pună o singură întrebare.

Da, spuse din nou. Bineînțeles.

Bineînțeles că cea care avea nevoie de explicații era Becky, căreia i se prezenta o soră de vârsta Sianei.

– Ce... ce a mai spus? continuă Annabel, fără să poate rezista tentației.

– Păi... că era ca și cum ar fi avut o a doua șansă, spuse Becky, încruntându-se în încercarea de a-și aduce aminte cuvintele tatălui ei. Acum că o primise, se va ține cu dinții de ea.

– În legătură cu Sian, nu?

– Da. La felul în care ne-am despărțit noi…

Inima Annabelei se strânse din nou. Bineînțeles că pe Sian o dorea, despre ce altceva ar fi putut fi vorba? De dragul Sianei, o va accepta și pe mama ei dificilă, îi va suporta toanele și comentariile permanente și pesimismul acela de care dădea mereu dovadă. Își aminti dintr-o dată prima lor discuție pe feribot. O singură dată comentase în legătură cu transformarea ei și atunci o făcuse cu tristețe, nicidecum cu mânie: " E mai grav decât mă așteptam". Acum înțelegea ce a vrut să spună, dar în acel moment nici nu băgase de seamă. Așa cum nu înțelesese nici atunci când o întrebase dacă vrea să se oprească din a face comentarii prostești și ironice și să asculte o clipă. Nu-l ascultase, nici atunci, nici mai târziu. În schimb, se luase de el cu orice ocazie, mică și răutăcioasă, întotdeauna gândindu-se doar la durerea ei, neluând nici măcar o dată în calcul ideea că poate și el regreta că o cunoscuse. Iar Caird acceptase și nu-i aruncase adevărul în față: faptul că din cauza ei, fiica lui era crescută la mii de kilometri distanță de el. Niciodată nu-i spusese asta sau altceva asemănător, nici măcar la început când o recunoscuse pe Sian și fusese extrem de nervos-prima dată când îl văzuse așa. Acum îi putea înțelege furia de atunci. Nu-l privase doar de o fiică, ci de două. Avea un nod în gât. Uită toată acea mândrie prostească și rămase în ea doar umilința și nesiguranța.

Nu știa ce să spună. Din fericire, Becky o salvă:

– Venisem să te întreb dacă nu vrei să te răzgândești?

– Eu…iar se blocă, apoi privi ochii verzi, clari și lăsă la o parte orice explicație. M-am răzgândit.

– Minunat, spuse Becky, zâmbind fără prefăcătorie.

Încurajată de asta, Annabel se grăbi să adauge:

– Uite…trebuie să stau de vorbă cu tatăl tău, iar Sian vrea să meargă la grajduri. Crezi că ai putea…

– Da, normal, o duc eu, fu Becky de acord. Așa, vom avea șansa să ne cunoaștem ca între surori.

Se îndreptă spre ușă și după o scurtă ezitare, Annabel o urmă.

Capitolul 10

Becky anunță schimbările de plan, înainte să ajungă la parter. Sian era lângă sobă, cu un buștean în mână, și se încruntă când auzi vestea, de parcă nu-i venea să creadă. În următoarea clipă, Annabel primea o îmbrățișare plină de entuziasm:

– E adevărat, mămico? Putem rămâne? Ești sigură?

– Da. Putem rămâne. Sunt sigură, răspunse Annabel pe nerăsuflate și reuși să nu fie prea tulburată când Caird apăru cu alți bușteni în brațe și cu o privire întrebătoare.

Din fericire nu mai era nevoie și de alte explicații. Totuși, reacția lui o puse pe gânduri. Era mulțumit, nu? Da, mulțumit, totuși avea ceva rezerve. Până să plece fetele la grajduri, Annabel se simți mai stânjenită de prezența lui Caird, ca niciodată. Parcă ar fi rămas singură cu un străin. Și totuși, după ce își luară la revedere de la fiicele lor și se întoarseră tăcuți în casă, Annabel știu că-l iubea pe acest străin. Îl iubea mai mult decât o făcuse

vreodată, și realiza pentru prima dată că nu merita să primească dragostea lui. Comentariul indiferent al lui Becky-"La naiba, dacă înțeleg de ce te vrea"– îi revenea în minte. Nu mă vrea, se gândi ea, mă suportă doar de dragul Sianei. Caird îi făcu semn să se așeze la masă. Lumânările dispăruseră, dar lipsa lor îi aduse aminte felul în care se descurcase Caird cu pana de curent de seara trecută și cum îi suportase toanele, deși avea multe probleme pe cap. E adevărat că fusese foarte obosită, dar asta se datorase tot prostiei ei, care a vrut să conducă atât de mult. De fapt asta se întâmplase tot drumul: ea îl învinuise cu orice ocazie de tot ce mergea prost, iar Caird o suportase mereu, singurul lui scop fiind acela de a avea grijă de amândouă. Toate comentariile pe care le făcuse cu referire la trecutul lui probabil că-l răniseră, poate îl și enervaseră, dar niciodată nu-i arătase asta, niciodată n-o pusese la punct. Deși ar fi putut și ar fi avut tot dreptul s-o facă. Se așeză la masă și-l așteptă să vină lângă ea:

– Despre ce a fost vorba, scumpo? spuse Caird, privind-o curios.

– Eu…eu…trecu peste acea ultimă rămășiță de orgoliu și continuă: am crezut că…e iubita ta.

– Poftim? Era uimit, amuzat, sceptic. Deci de asta te purtai așa?

– N-ai vrut să vorbești despre ea…

– Era un subiect sensibil, scumpo, spuse Caird. Abia am recuperat-o, după atâția ani.

Nu-s sigur de nimic.

Annabel privea în gol, conștientă de faptul că-l dorea.

– De asta ai cumpărat casa aceasta?

– Imediat ce am aflat că o să vină aici pentru practica limbii, răspunse el, zâmbind. Știam că o să vrea să mă ajute. Are spirit autoritar, adăugă el, zâmbind mândru, ca Millie. Redeveni serios și continuă încet. Știi, scumpo, încă simt că acea căsătorie a fost un eșec.

– Nici n-ar putea fi altfel.

Și…Annabel făcu o pauză, amintindu-și cât de puțin îl sprijinise în acea perioadă. Acum înțeleg perfect de ce nu voiai să-mi spui nimic. Tot ce-am făcut eu, a fost să apar și din cauza mea s-o pierzi pe Becky…

– Prostii!

Annabel se dădu înapoi și-l privi; văzu din nou acea tristețe imensă pe care i-o mai zărise de câteva ori.

– Becky a trăit zece ani, cunoscând versiunea mamei ei…se opri, apoi continuă: mai bine…îți povestesc versiunea mea.

Annabel aștepta fără suflare, încordată, întreaga poveste, pe care și-o dorise atât de mult.

-…ne-am căsătorit mult prea tineri.

Caird se opri din nou și, înțelegând eforturile pe care le făcea pentru a pune în cuvinte amintiri atât de dureroase, Annabel încercă să-l ajute:

– Trebuie să fi fost cam de-o seamă cu Becky, nu?

– Abia intrasem la facultate. Și copilul… n-a fost în plan.

Annabel îi întâlni privirea și realiză cât de mult îngreunase zilele trecute această mărturisire. În urmă cu două zile, n-ar fi pierdut ocazia să-l ironizeze în legătură cu neglijența tipic masculină…dar în sfârșit, era în stare să asculte.

– Cea mai bună variantă pentru toți părea ca eu să plec de acasă și să renunț la studii. Acasă…privi în gol, amintindu-și. Două camere și o bucătărie.

– Și tu, șopti ea, încercând să asimileze ce-i spunea. Probabil că te-ai luptat mult; ai avut grijă de un copil, în timp ce lucrai, exact ca mine…

– Și Millie și-a făcut partea ei. Dar era om de știință, trebuia să-și termine studiile. Apoi a primit o ofertă de parteneriat…

Annabel tăcu și înțelese restul; Millie era preocupată de carieră, iar Caird era acasă astfel s-a produs ruptura. În schimb, legătura cu fiica lui a devenit mai puternică, odată cu activitățile zilnice pe care le făceau împreună.

– Au fost minunați anii aceaia petrecuți cu Becky, continuă el. Când într-un final am…acceptat faptul că mariajul nostru eșuase…m-am luptat să obțin custodia. Millie a câștigat.

Annabel era în continuare tăcută. Din nou simțea acea dorință incontrolabilă de a-l lua în brațe și a-l săruta pentru a-i alunga tristețea. Dar nu îndrăznea. N-avea acest drept.

– La acea vreme făceam cercetări pentru emisiune, călătoream mult, nu puteam să fiu tot timpul cu Becky. Nici Millie.

– Ce-ai făcut?

– I-am rugat pe ai mei s-o țină la ei până când eu și Millie lămuream treburile între noi. Au fost încântați…Se întoarse și o privi. Așa stătea situația când te-am întâlnit pe tine.

– Și eu… n-am fost de niciun ajutor.

– Cum ți-aș fi putut cere să mi te alături într-o viață atât de dată peste cap, așa cum era a mea?

– La asta…îl privi amuzată. La asta te gândeai?

– Tot timpul, iubita mea, spuse, privind-o cu ardoare. Nu era vorba doar de cum arătai, nu era vorba doar de pasiunea ta…Era vorba… despre tot ce reprezinți tu. Doar că, se opri exasperat, n-ar fi fost corect față de tine.

– Eu…n-am știut că simți asta, spuse Annabel, apoi adăugă: cred că nu prea mă interesa ce simți tu. Mă interesa doar persoana mea.

– Erai atât de tânără. Atât de nefericită…apoi a venit Millie, să-mi spună despre slujba din California.

– Becky mi-a spus că te-a rugat să mergi cu ea.

– Așa e. Becky avea doar opt ani, încă avea nevoie de cineva care să stea cu ea. Iar postul cel nou care i se oferise era și mai solicitant.

– Și de asta voia Millie să mergi cu ea? Ca s-o ajuți cu Becky?

– Nu era chiar atât de simplu, spuse el, ridicând din umeri. Cred că îi era și dor de mine…

– Poate, murmură Annabel, sorbindu-l din priviri și întrebându-se cum de îl lăsase cealaltă femeie să plece. Dar, oricum, erai pe punctul de a avea propria ta emisiune, nu? Nu puteai renunța așa ușor.

– Normal, trebuia luat în calcul și acest lucru. Încercam să găsesc soluția cea mai potrivită pentru noi…când ai apărut tu. Sfârșitul discuției.

– Deci, a fost vina mea…

– Nu! spuse el repede.

– Dar Millie a luat-o cu ea…

– Millie… a făcut ce-a vrut, scumpo.

Recunoașterea acestui aspect păru să-i sfâșie sufletul, iar ea îl iubi și mai mult pentru acest efort. N-o învinovățea pe fosta lui soție, iar ăsta era unul dintre motivele pentru care-i era atât de greu să povestească. Caird privea situația din ambele părți, nu se victimiza. Și totuși, câtă suferință ascundeau acele cuvinte! În acea confruntare dintre cele două femei din viața lui, pierduse ceea ce conta cel mai mult pentru el; cele două fiice. În sfârșit, putea să-i împărtășească durerea pe care i-o ascunsese atâta timp, iar ea îi luă mâna, îi mângâie părul, încercând în acest fel să-i aline puțin pierderea. Dar atât de puțin. Ar fi putut fi mult mai mult. Dacă n-ar fi fost acel orgoliu prostesc pe care l-a avut, dacă n-ar fi făcut pe atotștiutoarea, i-ar fi putut-o oferi pe Sian. Caird se întoarse spre ea, cu mai multă dragoste în privire decât merita.

– Și asta a fost tot. Millie a plecat, Becky a plecat, tu ai plecat… ți-a fost greu de una singură?

– Da, recunoscu ea, până s-a născut Sian. După asta…cum ți-a fost și ție…

– Când aveam grijă de Becky, vrei să spui?

– Da, șopti ea, îngrozită de amintirile pe care i le trezea. Totuși, oricât de greu a fost, a meritat.

– Oh, iubita mea!

– Ai mai zis asta o dată, pe același ton, pe feribot, spuse Annabel, privind razele de soare ce jucau pe masă. Ce-ai vrut să spui?

– Curajul tău. Puterea ta…

– …

– Le-am văzut de-a lungul acestei călătorii, așa cum le știam dintotdeauna, doar că acum…ești femeie.

– Deci chiar…făcu o pauză și-l privi neîncrezătoare. Chiar îți place de mine?

Caird râse zgomotos.

– Ce-aș putea să mai fac, pentru a-ți dovedi asta?

– E atât de greu de crezut.

– Nu și din punctul meu de vedere, spuse el, apoi continuă blând: te-ai gândit la ce am spus seara trecută?

– În legătură cu mutatul tău în Rybridge?

– În felul acesta, Sian n-ar trebui să-și schimbe școala, iar tu nu trebuie să-ți faci probleme pentru afacerea ta. Apoi continuă plin de entuziasm. Putem să facem asta să meargă. Sunt sigur…

– …Ce anume să meargă?

– Și doar gândește-te, la următorul copil ți-aș fi alături încă de la început…

– Caird Gloster, nu uiți ceva?

– Ce anume?

– Auzi, următorul copil, spuse ea râzând, și nici măcar n-ai pomenit de căsătorie.

– Nu? spuse Caird, clipind și încruntându-se. Dar cu siguranță, ai înțeles la ce mă refeream.

– Cum aș fi putut, când eu îmi făceam griji din cauza lui Becky? Și n-ai vrut să facem dragoste…

– Draga mea, erai frântă de oboseală.

Nu erai capabilă să iei decizii ca aceea de a mai face încă un copil…

Se opri. Annabel își scosese o sanda și-și plimba piciorul pe glezna lui.

– Acum am voie să decid? întrebă ea. Sian spune că avem nevoie de un pat dublu. Și iată-l chiar aici.

– Oh, nu. N-ai să faci asta Annabel Blythe! spuse Caird, oprind-o. Mi-ai mai făcut asta o dată; m-ai scos din minți, spus el prinzând-o de ambele mâini, și apoi ai fugit. De data asta, trebuie să fiu corect… Annabel închise ochii, pentru a se bucura de plăcerea pe care o trăia simțindu-i săruturile în palmă.

– Ce-ar fi dacă m-ai întreba?

– Foarte bine. Annabel Blythe, vrei să te căsătorești cu mine?

– Da, dragul meu, șopti ea tremurător, eliberându-și mâinile pentru a-l lua în brațe. Acum, în legătură cu patul acela…

Caird se ridică încet. Apoi, ca și seara trecută, trase la o parte masa și-o ridică în brațe, traversând cu ea camera, în timp ce Annabel îi descheia cămașa. Până să încuie ușa, Annabel se dezbrăcă; blugii și tricoul verde-închis alunecară imediat și era din nou vulnerabilă, așa cum fusese cu mult timp în urmă, bucurându-se de privirea lui lacomă ce-i privea liniile corpului.

– E rândul tău, șopti ea, privindu-l cum scapă de blugi și de cămașă.

După zece ani, era din nou al ei. Se cuibări fericită în brațele lui, pentru că știa că în sfârșit era doar al ei.

– Iubita mea Annabel, murmură el, îngropându-și fața în brațele ei și așezând-o ușor pe pat. Dar vom alege calea ușoară.

– Calea ușoară, șopti ea, amintindu-și cuvintele din trecut și dăruindu-i tot trupul.

– Calea cea mai plăcută, murmură Caird mai departe, mișcându-se în așa fel încât o făcu să vrea mai mult.

Annabel tremura, știind că n-o va elibera până n-o va face să ajungă pe culmile plăcerii.

– Te rog, a trecut atât de mult timp…

Caird o sărută profund și în acel sărut plin de pasiune Annabel simți cum se topea suferința din toți acei ani. Nimic nu mai conta, mișcările ritmice, pasiunea, iubirea ce-i unea pe acel bărbat și pe acea femeie care erau sortiți să fie împreună și împreună să atingă culmile extazului. Visase de multe ori la asta, dar acum era diferit. Acum nu era un vis, iar bărbatul de lângă ea nu era o iluzie. Era însuși Caird care o ținea în brațele lui puternice, strivindu-i sânii de pieptul lui musculos. Împreună înotară într-o mare de pasiune și împreună ajunseră în acel punct când nu mai exista timp și spaiu, totul întrepătrunzându-se. Și când totul reveni la normal, când acel vârtej nebunesc se opri, Caird era încă acolo. Se odihnea alături de ea și o mângâia ușor pe coapse, pe pântece și pe umeri, apoi o trase spre el și-i șopti cuvinte pe care visele ei nu i le-au putut furniza.

– Ți-a plăcut? îl întrebă, somnoroasă.

– Foarte, foarte mult, iubita mea. Dar data viitoare o luăm mai ușor, spuse el surâzând și trăgând-o de urechi în semn de pedeapsă.

– Și când o să fie data viitoare? îl întrebă, sprijinindu-se de pieptul lui și sărutându-l ușor, dar cu pasiune crescândă.

Caird oftă.

– Scumpa și mica mea vrăjitoare, iar trișezi! Eu sunt primul.

– Alea erau vechile reguli. Le-am schimbat.

– Foarte bine. Dar tot trebuie să mă lași să mă uit la tine. Trebuie să mă uit la tine, Bel. Ești atât de frumoasă…

Pe măsură ce vorbea, dădu pătura la o parte și se îndepărtă de ea. Annabel tremură și închise ochii, simțind cum o mângâia și cum o încălzea privirea lui, care-i admira lungimea picioarelor, suplețea taliei și coapsele pline. Da, pentru el era frumoasă. Acum știa că ăsta era adevărul.

– Pur și simplu strălucești, șopti Caird, alintând-o. Strălucești ca o perlă.

– Datorită iubirii tale. Iubește-mă din nou, Caird.

– Da, iubita mea.

Îi simți buzele fierbinți…apoi auzi o mașină care parca în fața casei. Caird se ridică imediat, pregătit ca întotdeauna.

– Cine e? îl întrebă. Fetele au plecat pe jos…

– E Otto. A venit să repare curentul electric.

Prea fericită pentru a o deranja acest lucru, se întinse ca o pisică și-i privi pe sub gene liniile ferme ale corpului, pe când se îmbrăca.

Caird tocmai își aranja părul, când ea își aduse aminte că aveau curent electric:

– Dar am crezut că l-a reparat.

– Nu, pur și simplu își revenise de la sine. Așa se mai întâmplă uneori. Se aplecă și o sărută pe umăr. Are cheie, dar o să cobor totuși la el.

Annabel se uită la el cu ochii aproape închiși.

– O să ghicească de ce?

– Probabil. Dar în orice caz, o să-i spun… se opri și o dezveli din nou, sărutându-i pe rând sânii.

Annabel râse și-l trase mai aproape; dar Caird câștigase, se ridică și o mai sărută o dată.

O privi zâmbind, mândru de puterea pe care o avea asupra ei.

– …o să-i spun, repetă el, îndreptându-se către ușă, că iar nu mai avem lumină.

Sfârșit